

Giới thiệu Vương Phi Thiên Tài

Âm làm kiếm, dùng nhạc để chém giết.

Nàng dùng tiếng nhạc để điều khiển vạn thú, phượng lâm thiên hạ. Nhưng không ngờ tiếng nhạc đã hấp dẫn cả "người thú" tới. Hắc hung ác như lang sói, mang theo khí phách của chúa tể thâm sơn, lại vô cùng giáo hoạt. Một gã đàn ông như hắc, khiến nàng không biết là mệnh kiếp hay chính là duyên nợ trời định.

Lúc khói lửa chiến tranh nổi lên tứ phía, mảnh hồng nhan như mảnh bèo trôi dạt vô phương. Khi mới quen nhau chính là lúc nàng đang tắm rửa bên khe suối, tắm thân nõn nà vàng ngọc lại bị hắc nhìn không sót một điểm.

Một gã đàn ông đẹp tới mức điểm lệ yêu nghiệt, lại thô bạo tàn nhẫn, trợn mắt sáng như ma trơi, neho mắt lại như yêu quái. Hắc nắm chặt cằm nàng, đôi môi bá đạo hung hăng hôn lên môi nàng, hai làn da thịt cách lần quần áo mỏng manh, lửa nóng bùng bùng cứ vậy bị giam chặt trong đó.

Hắc móm cho nàng độc hoàn kịch độc, neho lại đôi mắt tà mị mà rằng, « Phải chết, người cũng đi cùng ta! » Mà nàng lại ngạo nghễ nhìn lại đôi mắt lạnh lùng của hắc, nhẹ nhàng thốt lên. « Ta-không-thích-người! » Lạnh đậm như gió, thanh nhã như nước, dám khiêu khích gã đàn ông độc bá thiên hạ này, cuối cùng định ra một mối lương duyên khó hiểu cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Âm sát

Đang thời chiến loạn, bảy nước cùng tồn tại, thiên hạ đua nhau đuổi hươu [1].

Nước Tề, một trong bảy nước, lập quốc được hai trăm ba mươi một năm.

Tề đô, Vân thành, là đầu mối giao thông thủy bộ trọng yếu nên cực kỳ phồn vinh. Các ngã tư đường thẳng tắp hình chữ vương (王) tỏa ra khắp nơi, ngựa xe như nước, đông người nườm nượp, vô cùng náo nhiệt. Đầu đường kẻ đến người đi, có hai cô bé trắng trẻo, tay nắm tay vô cùng thân mật dạo bước. Nhìn kỹ hai người, đều có một gương mặt trái xoan thanh tú, một đôi lông mày cong cong thanh mảnh như hai chiếc lá liễu, đôi mắt trong vắt sáng ngời, xinh xắn như một cặp búp bê bằng sứ.

Có điều Đinh Phi Tinh lớn hơn, vẻ đẹp điểm lệ hơn một chút, gây nên cảm giác ung dung quý phái, mà Đinh Đình nhỏ hơn, chính giữa trán có một vết bớt màu hồng hình bông hoa đào, càng tăng thêm vẻ linh động của nàng. Nếu bảo Phi Tinh là một đoá mầu đơn cao sang đang chớm nở, thì Đinh Đình chính là một đoá phong lan thanh nhã thoát tục sắp đưa hương.

Hai bên đường, vô số ánh mắt hâm mộ chăm chú nhìn vào Phi Tinh. Cũng phải thôi. Đinh Phi Tinh, Đinh gia ngũ tiểu thư, là nhân tuyển cho vị trí thái tử phi trong tương lai. Cả Vân thành ai cũng đều biết đến, khuê các tiểu thư vô cùng khó gặp, nên hôm nay càng phải tỉ mỉ ngắm nhìn.

Dừng lại trước một sạp bán kẹo đường bên đường, Đinh Phi Tinh mỉm cười nhìn em gái, gọi nữ danh của Đinh Đình hỏi.

"Linh Đang, muốn ăn không?" [2]

Bởi vì cái tên Đinh Đình, gọi lên nghe như tiếng chuông nhỏ rung rung, nên nàng đặt cho em gái cái tên dễ thương này. Đinh Đình nghe tý tý hỏi mình, lập tức gật đầu liên tục, ánh mắt sáng bừng lên.

"Muốn!"

"Ngũ tiểu thư..."

"Lắm miệng!" Tên thị vệ vốn theo hai chị em nàng một tác không rời vừa lên tiếng, Đinh Phi Tinh đã nhú mày ngắt lời. Nguyên là nàng muốn len lén ra ngoài đi chơi, lại bị những kẻ này phát hiện ra. Thế này thì hay rồi, trang phục trên mình đám người kia chính là của Đinh gia, khiến cho thân phận thái tử phi tương lai của Tề quốc bị lộ ra, không thể tùy ý dạo chơi được nữa, thật đáng giận.

Đinh Đình thấy tý tý nổi giận, lập tức cong cong đôi mày lá liễu cùng đôi môi nhỏ xinh xắn, vói tay đưa cho Phi Tinh chuỗi kẹo đường vừa mua.

"Tý tý, tỷ ăn này, đừng giận mà."

Đinh Phi Tinh lập tức quay sang nhìn em gái, vô cùng dịu dàng chiều chuộng mà rằng.

"Muội ăn đi, tý tý không giận đâu." Vừa nói vừa vươn tay xoa đầu Đinh Đình, trên nét mặt nàng hiện ra vẻ cưng chiều bảo bối, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào của em gái, nàng không khỏi thâm thở dài. Sinh ra trong Đinh gia, một trong hai đại thể gia ở Tề quốc, nhưng lại không thể tu luyện

âm công, cũng không thể học võ công, đã không tự bảo vệ bản thân được, càng không thể có ích cho hoàng tộc, cô bé này quả thật là một niềm bi ai vô cùng. Nhìn tỷ tỷ dịu dàng ngắm mình, Đình Đình vừa ăn kẹo đường vừa nói.

" Tỷ tỷ... "

‘Chú’ Chưa nói dứt lời, bỗng không khí bên tai có sự rung chuyển, hai mũi tên đầy sát khí nhắm thẳng hướng Đình Phi Tình bay tới, khiến Đình Đình hoảng hốt sững sờ. Đình Phi Tình vốn chỉ hơn em gái mình một tuổi, lại chỉ hơi nhường chân mày, ôm lấy Đình Đình đạp chân một cái, xoay người trên không dễ dàng tránh đi hai mũi tên kia. Đám thị vệ đi theo lập tức nhào lên chống lại kẻ thích khách áo đen đang ào tới.

" Giết người a... " Chỉ trong nháy mắt hốt hoảng, đám người đang nhàn nhã thong dong như nước chảy bên đường lập tức hết toáng lên, nhón nháo bỏ chạy khắp nơi, khiến con phố lớn hoàn toàn náo loạn, người người dậm đạp.

"Ngũ tiểu thư, mau rời đi, nhanh lên. " Vài tên thị vệ vừa cố chống chọi với thích khách, vừa lo lắng gào lên với Đình Phi Tình, đồng thời có người nhào tới mỗi người ôm một trong hai chị em vội vàng bỏ chạy. Nhưng họ ôm hai chị em nhà họ Đình chạy chưa được vài bước, một tên thị vệ bị đánh bay về phía họ, đập thẳng vào vài người đang khiêng kiệu, khiến những tên khiêng kiệu hốt hoảng gào thét chạy trốn. Đình Đình bị vác trên vai một thị vệ, rõ ràng thấy tên thích khách áo đen kia chỉ cần một đường kiếm đã giải quyết hết đám thị vệ của chị em nàng, máu tanh vung lên khắp trời như đổ mưa máu. Tên áo đen xử lý xong chỗ thị vệ, lập tức nhắc chân chạy tới lao kiếm về phía tên thị vệ đang ôm nàng.

Chỉ một kiếm, lập tức từng đóa hoa máu rộ nở trước mắt cô bé, nồng nồng, gay mũi, nóng hổi, vài giọt bám lên hai má nàng. Còn người thị vệ đáng thương đang ôm nàng trước khi chết vẫn còn kịp vung tay ném mạnh Đình Đình ra ngoài.

Tên thích khách kia thấy thế, nhìn lướt về phía Đình Phi Tình đã chạy xa, liền vung kiếm hướng về phía Đình Đình bị ném ra xa còn chưa kịp đứng dậy, sát khí bốc lên nồng nặc. Mà Đình Đình lại chỉ có thể ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn mũi kiếm tiến lại gần.

Đình Phi Tình vốn đã được một người thị vệ ôm lấy chạy xa, giờ nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức gào lên một tiếng, vừa đẩy tên thị vệ ra chạy ngược lại về phía Đình Đình, vừa thò tay vào trong tay áo rút ra một cây sáo nhỏ xanh biếc, đặt lên môi thổi lên.

Âm công kích phát, vô vàn đạo phong nhận sắc bén tỏa ra theo tiếng địch vang lên, vô hình vô ảnh bay về phía tên thích khách đang hướng về phía Đình Đình mà tấn công, khiến tên kia bất buộc phải dừng lại chống đỡ.

" Ngũ tiểu thư, tiểu thư mau chạy đi, công lực hiện giờ của tiểu thư còn chưa đủ. "

Viên thị vệ vừa bị Đình Phi Tình đẩy ra vội vã xông lên định ôm lấy nàng lùi đi. Đình Phi Tình giẫy dụa, rồi hung hăng cắn vào tay người kia, tranh thủ lúc hấn ta còn đang sững người, vừa tiếp tục thổi địch vừa chạy tới chỗ Đình Đình chiến đấu cùng tên thích khách kia. Tiếng địch sắc bén dưới bầu trời vang lên, vô số âm nhận bắn ra theo đó. Đình Phi Tình hoàn toàn không nghĩ bản thân mình liệu có đủ sức thắng một thích khách trưởng thành hay không. Nàng chỉ

biết là muội muội của nàng đang gặp nguy hiểm, nàng không thể bỏ chạy, nàng phải ở lại cứu muội ấy.

Đình Đình nhìn thấy một dòng máu tươi trào ra từ khoeo môi tỷ tỷ, thấy sắc mặt tỷ ấy càng lúc càng tái nhợt. Tên thích khách trước mặt giờ cao thanh kiếm sắc bén, nhìn thấy tỷ tỷ quay người chạy tới đây, lập tức vừa đối phó với âm công của tỷ tỷ, vừa chuyển hướng về phía đó. Giết chết hoặc bắt sống Phi Tình mới là mục đích chính của bọn họ. Chính mắt nàng thấy luồng kiếm phong sắc nhọn càng lúc càng tới gần tỷ tỷ, Đình Đình không khỏi điên cuồng gào thét lên. Tiếng hét của cô bé hỗn loạn chứa đầy sự tuyệt vọng, đau đớn, vô cùng phức tạp.

Đúng lúc đó, vài tiếng quát chói tai vang tới. Binh sĩ tuần tra đã kịp chạy đến, giao thủ cùng bọn thích khách. Trong màn huyết lệ khắp nơi, Đình Đình chỉ thấy gương mặt tái nhợt của tỷ tỷ Đình Phi Tình gượng lên nụ cười, thân hình mảnh khảnh từ từ ngã xuống, mà trên môi vẫn mấp máy hỏi.

" Linh Đang, muội không sao chứ? "

Đình Đình vội vã gật đầu. " Không sao, tỷ tỷ, muội không sao cả. "

Nước mắt cứ thế ràn rụa chảy tràn, nàng muốn đứng dậy nâng tỷ tỷ lên, nhưng thân mình lại hoàn toàn vô lực. Trước mắt, một mảnh máu đỏ che kín tầm nhìn của nàng, nhìn tỷ tỷ ngã xuống, mà mình lại bất lực.

" Không hổ là nhân tuyển thái tử phi tương lai của Đình gia, tuy tuổi còn nhỏ mà đã gan dạ sáng suốt hơn người... "

" Cũng đúng, sớm nghe nói Đình Phi Tình của Đình gia tướng mạo xuất sắc, không ngờ âm công cũng không tệ, tính cách lại tốt như thế! "

Trong ánh đỏ rực che lấp trước mắt, Đình Đình thoáng nghe có người nói chuyện bên tai, vội vã ngẩng đầu lên lo lắng hỏi người bên cạnh.

" Tỷ tỷ không sao chứ? Tỷ tỷ không sao chứ? "

" Không sao, chỉ là mệt mỏi vô lực mà thôi. " Nhận được câu trả lời thỏa mãn, Đình Đình nở nụ cười, gương mặt nhuốm đầy máu tươi lại cười lên vô cùng sáng lạng cùng vui sướng.

***

Đình Phi Tình, ra đời mới một tuổi đã có thể phân biệt âm chuẩn, ba tuổi đã giỏi dùng nhạc khí, năm tuổi đã được vào Âm công điện phủ, dùng âm sát

nhận, nội ngoại đều tu luyện, tuổi còn nhỏ đã một thân võ công không tồi. Đây chính là nhân tài hiếm có của cả mấy thế hệ Đình gia, được Tề quốc hoàng tộc chỉ định làm nhân tuyển thái tử phi tương lai, thật sự là nổi tiếng.

Trong từ đường Đình gia, thân hình nhỏ nhắn của Đình Đình đang quỳ gối ẩn hiện trong ánh nến leo lắt, trước mặt là bài vị liệt đại tổ tông nhà họ Đình. Gió đầu mùa xuân thổi vi vút vào từ đường, mang theo hơi buốt lạnh tận xương, khiến cơ thể bé nhỏ kia run rẩy co quắp lại. Hai chân đau đớn, lúc bị thị vệ ném ra xa, hai đầu gối của cô bé đã đập vào đất, máu tươi đầm đìa, giờ phải quỳ lâu nên càng lúc càng đau ngấm vào tủy xương cốt.

Đình Đình lén nhìn về phía đại môn của từ đường, không có ai, không khỏi nhẹ thở hắt ra.

Nàng biết trong ngôi nhà này nàng hoàn toàn khác biệt. Ở Đình gia, trẻ con một tuổi sẽ phải trải qua sự khảo nghiệm của sư phụ, xem là học võ công hay học âm công. Ở thời điểm loạn thế này, để có thể đứng vững không đổ, cần nhất chính là phải có thực lực cường đại. Cho dù là nữ hài tử cũng thế, nếu không có võ công, ngay cả bản thân cũng không tự bảo vệ được, lại càng đừng nói là làm vẻ vang gia tộc, thế nên thuần túy là một thứ rác rưởi, một thứ rác rưởi ngay cả cái tên cũng không đáng được đặt.

Đình Đình trải qua khảo nghiệm, tiên thiên ngũ âm không đầy đủ [3], không phân biệt được âm phù, tố chất thân thể cực kém, không học được võ công. Thế nên ngay cả bồi tự chữ Phi của Đình gia nàng cũng không được đặt, lấy đại một chữ Đình làm tên. Nàng là đứa trẻ không được Đình gia công nhận, nàng là nguồn gốc khiến Đình gia bị người khác chê cười. Bởi vì ngay sau khi có một thiên tài là Đình Phi Tĩnh, lại có một phế tài là nàng sinh ra, khiến sự tồn tại của nàng chỉ là mối sỉ nhục của Đình gia. Dù rằng, Đình Đình nào biết vì sao nàng lại là sự sỉ nhục của cha mẹ, nàng... nào có làm chuyện gì sai...

Đang suy nghĩ, mặt đất bỗng rung rung, Đình Đình vội vàng quỳ lại ngay ngắn, làm ra vẻ thành thật sám hối cùng liệt đại tổ tông. Đại môn sau lưng nàng được mở toang. Gia gia, nãi nãi (ông bà nội), thúc thúc, thẩm thẩm (chú thím), phụ thân, mẫu thân, ai cần đến thì đều đã có mặt.

Trong lòng Đình Đình không khỏi tuyệt vọng. Tỷ tỷ còn đang hôn mê chưa tỉnh, ai, ai sẽ tới cứu nàng đây?

" Gia pháp đâu! " Đình gia đại lão gia, Đình Bác Nhiên lạnh lùng nhìn phụ thân của Đình Đình là Đình Mậu Thân, ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc nhìn Đình Đình đang quỳ lấy nửa điểm.

Đình Mậu Thân nhìn Đình Đình, vẻ mặt hoàn toàn vô cảm, thân nhiên tới trước bài vị tổ tông rút ra một thanh roi bằng trúc to bản, hai tay dâng lên phụ thân.

" Mậu Thân quản giáo không nghiêm, thỉnh phụ thân trách phạt đứa cháu hư kia! "

Đình Đình nhìn thấy thanh roi sần sùi kia, thân hình bé nhỏ hơi run lên, nhưng rồi lại trở nên bình tĩnh, sự bình tĩnh hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi của mình. Cô bé soãi người nằm sấp trên đất không nói câu nào, chờ gia gia dùng gia pháp trừng phạt. Nàng... đã sớm quen rồi.

" Hừ, dùng chiếc roi này đánh mi, quả là làm nhục cây roi này vậy! Tại sao Đình gia chúng ta lại có thể xuất ra một thứ phế vật như mi chứ. "

Lão thái gia vô cùng oán độc thốt lên. Hôm nay quả thật vô cùng nguy hiểm khó mà tương

tượng. Nếu Phi Tĩnh xảy ra chuyện gì, hoàng gia trách tội là một lẽ, mà con đường thăng quan tiến chức của Đình gia sẽ hoàn toàn mất cơ hội. Thật là đáng giận!

" Kê súc sinh kia càng lúc càng to gan, dám dụ dỗ Phi Tĩnh đi Liễu Khê chơi, may mà Phi Tĩnh võ công không tệ, bằng không, bằng không... " Đình Mậu Thân nhìn Đình Đình, lạnh lùng vô tâm quát. Chao ôi, người làm phụ thân gọi chính con gái mình là súc sinh, quả là lạnh lùng vô tâm.

" Mười cái tát, ba mươi roi! " Lão thái gia lên tiếng. Không ai phản đối, không ai cầu xin. Ngay cả mẫu thân của Đình Đình cũng đứng đó, vẻ mặt không chút biến sắc, như thể đứa trẻ đang sắp phải chịu hình phạt kia là người xa lạ chứ không phải con ruột mình. Bọn họ nhìn Đình Đình, trên nét mặt thậm chí còn toát ra vẻ oán hận cùng chán ghét, không ai có nổi ý nghĩ rằng một đứa trẻ mới năm, sáu tuổi, phạt nặng như vậy khác gì muốn lấy mạng của nàng.

Hình phạt vang lên, tiếng tát tai chát chúa cùng tiếng roi quật vun vút. Không hề có tiếng khóc của hài nhi. Đình Đình chỉ khóc với tỷ tỷ, chứ chưa bao giờ khóc trước mặt ai khác. Nàng, không oán hận tỷ tỷ, dù chính tỷ tỷ mới ru nàng đi dạo phố, dù...

Đình Đình cắn môi, nàng biết, nàng, không giống với tỷ tỷ. Nàng biết.

[1] Nguyên văn là Trục lộc 逐鹿: đuổi hươu: chỉ việc tranh giành thiên hạ, tranh đoạt ngôi vua. Theo Sử ký, Khoái Thông nói: " Tần chỉ cương tuyệt nhi duy thi, Sơn động đại nhiễu, dị tính tịnh khởi, anh tuấn ô tập, Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục tri ư thị cao tài tất tước giả tiên đắc yên " (Kỷ cương nhà Tần bị đứt, niền Sơn động nổi loạn, các miền khác đều nổi lên. Anh hùng tuấn kiệt tụ tập lại nhiều như quạ. Nhà Tần mất hươu, cả thiên hạ cùng đuổi bắt nó. Bấy giờ ai tài cao, chân nhanh thì bắt được trước), Trương An thời Tam quốc chú giải: lấy con hươu để ví ngôi vua.

[2] Tên của Đình Đình đọc nghe giống tiếng chuông kêu, nên Phi Tĩnh gọi em là Linh Đăng, nghĩa là chiếc chuông nhỏ. Đây là tên thân mật gọi trong nhà.

[3] Tiên thiên: năng khiếu bẩm sinh.

Ngũ âm: năm âm giai cơ bản của âm nhạc cổ truyền Trung Hoa: Cung, Thương, Giốc, Vũ, Chủy, tương ứng với ngũ hành Thổ, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, đồng thời mỗi âm ứng với một trạng thái cảm xúc khác nhau: Lo lắng, U buồn, Giận dữ, Sợ hãi và Vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Yêu đương vùng trộm

Mười cái tát và ba mươi roi đã đánh xong, hai má của bé Đình Đình đã sưng đỏ như hai chiếc bánh bao, chân váy cũng đã nhuộm đầy máu tươi, một mảnh đồ ối. Bé chỉ còn vài hơi tàn, nằm lịm trên sàn nhà lạnh lẽo

" Lần sau còn tái phạm, sẽ đập gãy hai chân mi, để xem mi còn dám rủ rê Phi Tinh đi chơi nữa không. "

Lão thái gia lạnh lùng ném câu cuối cùng trước khi đứng lên đi ra khỏi từ đường. Những kẻ khác cũng không thèm liếc Đình Đình đang nằm bất tỉnh trên đất, theo đuôi ông ta ra ngoài. Ở cái thời đại loạn thế, bầy nước cùng tồn tại, ám sát xảy ra như cơm bữa này, một đứa con gái không thể làm gia tộc về vang, cũng chỉ có thể dùng làm công cụ làm ấm giường, sớm hay muộn cũng sẽ bị đem gả cho người khác làm lẽ vật. Tuy Đình Đình còn nhỏ, sắc đẹp đã sớm hiện ra phi thường, lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh thành. Thế nhưng, một thứ công cụ làm ấm giường nếu dám gây hại tới nhân tuyến vị trí thái tử phi tương lai, tội này

làm sao có thể tha thứ.

Đình gia, một trong hai đại thế gia của Tề quốc, xuất thân là võ lâm thế gia, tổ tiên được phong vương phong hầu, cớ nào vinh quang, cớ nào danh vọng. Ấy nhưng vài năm gần đây nhân tài thiếu thốn, không khỏi xuống dốc ít nhiều. May thay có Đình Phi Tinh thiên tài xuất thế, được hoàng gia chọn trúng. Đình gia mới có thể đổi vận xoay chiều. Thế nên bất kỳ điều gì có hại tới Đình Phi Tinh tuyệt đối phải bị trừ bỏ. Ở trong phủ hộ vệ như mây còn ngại thiếu, lại còn dám long nhong ra ngoài chơi. Nhìn khắp thiên hạ ai chả biết Phi Tinh là tương lai thái tử phi, dám người muốn ra tay nào có thiếu. Không mang theo nhiều cao thủ bảo vệ, chỉ vài tên tép riu đi cùng cũng dám lên ra khỏi nhà, quả thật khác nào kêu gọi địch nhân ra tay? Hừ, con nhãi Đình Đình dám dụ dỗ Phi Tinh đi chơi kia, quả thật có đánh chết cũng khó giải mối hận trong lòng.

Trong ngôi từ đường lạnh lẽo thê lương, Đình Đình nằm lịm trên mặt đất. Hai cánh cửa lớn nặng nề bằng gỗ như làm nổi bật lên ánh trắng bàng bạc băng giá, chiếu xuống mặt đất càng thêm lạnh. Một mùa anh đào nở rộ rồi tàn úa, thật lâu sau, thương thế của cô bé mới có chút phục hồi.

Đình Phi Tinh vừa tỉnh lại, liền chạy tới từ đường. Đập vào mắt là cảnh Đình Đình máu me vương vãi, lập tức lòng người chị bị dọa tới mất vía. Cô nhỏ chạy tới ôm em gái vào lòng khóc như mưa như gió, đau lòng muốn chết.

Hàng ngày Đình Đình đều tươi cười đón chào tỷ tỷ, có điều càng lúc càng ít nói. Mà đôi má sau khi hết sưng khôi phục hình dáng cũ, Đình Phi Tinh hoảng sợ khi thấy trên đó có một vết sẹo đồ ối vắt ngang qua làn da non mềm của em gái, không khác gì một con rết xấu xí, là do bị những chiếc dằm vụn trên cây roi vung ra tạo thành. Nhìn thấy thế, Đình Phi Tinh ôm Đình Đình khóc đứt ruột thắt gan, toàn bộ Đình gia qua đó vạ lây không nhỏ Phi Tinh như hoàn toàn nổi điên, vung tay đập phá ném vỡ toàn bộ đồ đạc trong phòng, khiến từ gia gia, cha, mẹ của hai chị em cho tới nô bộc hạ nhân trong phủ đều vô cùng rón rén e dè như nàng là tổ tông của họ, đồng thời cũng đối xử tốt với Đình Đình hơn, quả nhiên là có lòng hơn.

Ngược lại với vẻ đau lòng giận dữ của tỷ tỷ, Đình Đình như thể người bị sẹo là ai khác không phải là mình, nụ cười tươi tắn luôn thường trực trên khuôn mặt. Nhìn tỷ tỷ luyện công, ngắm tỷ tỷ ôm mình nói chuyện, xem tỷ tỷ vẽ tranh cho mình, nhìn tỷ tỷ học bài. Chỉ cần không để ý đến những người khác, không để ý đến ánh mắt khinh thường ghê tởm cô bé, đến vẻ mặt lạnh như băng của họ là được. Bé không hề hy vọng được họ nở nụ cười. Trong ánh mắt thơ ngây của mình, những kẻ đó hoàn toàn không tồn tại, thế giới của bé, chỉ có duy nhất một

người, là tỷ tỷ.

Vết thương bắt đầu tốt hơn, gió đêm mát dịu. Đình Đình đang mơ màng trên giường, bỗng cảm giác có ai đó đang nhìn nàng, cảm giác rất quen thuộc, lập tức trở mình quay ra vươn hai tay nhỏ bé về phía người kia, mở đôi mắt nhắm ngủ mà gọi khẽ.

" Bà bà. "

Đập vào mắt của bé là một người mặc đồ đen toàn thân, gần như không thấy dáng người đang đứng trước mặt. Tuy mái tóc đen dài đã che phủ hết gương mặt người đó, nhưng những vết sẹo ngang dọc trên mặt vẫn trông thấy rõ ràng, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Đình Đình đứng lên, kéo người mới tới ngồi lên giường, rồi lại vô tư thản nhiên nói tiếp.

" Bà bà, Linh Đang thật đáng thương nha, móng đất bị đánh nát nha, bây giờ vẫn còn đau. . . "

Mà người kia cũng không nói gì cả, chỉ vươn tay vén mái tóc che trên mặt Đình Đình nhìn vết sẹo màu đỏ xấu xí kia, rồi không hề tỏ thái độ gì cả, chỉ lấy từ trong áo ra một cái bình sứ mở ra, nhẹ nhàng bôi thuốc lên mặt cô bé. Hai người một thì lủi lo trò chuyện, một thì im lặng bôi thuốc, quả cũng là chuyện ít thấy.

" Thế nên, Linh Đang sẽ không thèm nói chuyện với bọn họ nữa. Chỉ có tỷ tỷ thương Linh Đang, còn lại chẳng ai thương Linh Đang cả. Nếu đã không thương, Linh Đang cũng chẳng thèm đối tốt với họ làm gì. "

Giọng nói thản nhiên mang chút cô đơn, Đình Đình vừa cắn môi vừa đều đều nói. Thủ đoạn độc ác, tâm địa ngoan độc, gây ra cho đứa trẻ nhạy cảm này

một sự tổn thương quá lớn. Khi cô bé tỉnh lại vì đau đớn ở trên sàn nhà từ đường, nhìn chung quanh không có ai, nỗi chua cay đắng chát này, một đứa trẻ sáu tuổi giờ đã cảm nhận và hiểu được. Vị bà bà có gương mặt xấu xí kia vẫn không nói xen vào lời nào.

Từ khi Đình Đình quen bà ấy, chưa hề nghe thấy bà nói chuyện, nên chắc là bị câm điếc. Năm đó khi cô bé nhìn thấy bà bà, bà đang đói là người sắp chết ở trong rừng phía sau núi. Đình Đình vất vả lắm mới xin được tý tý Phi Tinh để cha đồng ý giữ bà ấy lại làm nô bộc trong phủ, còn hơn là đói chết ở bên ngoài.

Bôi thuốc lên vết sẹo xong xuôi, bà bà ôm Đình Đình bước ra cửa phòng. Tiểu viện tử của Đình Đình vô cùng tĩnh lặng, mẹ bé lại không cho phép Phi Tinh ở lại đây, nên nơi này hầu như không có người.

Bé Đình Đình bước tới phía sau ngọn núi già, bà bà lấy ra một chiếc đàn vật dụng tùy thân, một đầu bị mòn thô kệch đến không thể thô kệch hơn, rồi tình tang gảy lên. Đình Đình chống tay vào chiếc cằm nhỏ bé nghe. Cô bé luôn cảm thấy bà bà đàn còn hay hơn cha lẫn gia gia rất nhiều.

" Âm phù chính là một cách thể hiện âm nhạc. Âm nhạc chân chính là âm thanh của tâm hồn. Trong lòng muốn ấm áp, tiếng đàn gảy ra sẽ ấm áp. Trong lòng có sát khí, âm nhạc do đó cũng có thể giết người... "

Đình Đình nhìn bà bà một tay đàn, một tay viết chữ trên nền cát trong im lặng. Cô bé vừa nghe đàn vừa nương theo ánh trăng mờ tỏ đi theo bước bà bà dọc to lên.

Ngày qua ngày lại qua ngày, do vết sẹo trên mặt Đình Đình, giờ ngay cả làm công cụ ẩm giường phát tiết dục vọng cũng không được tính đến. Đã không thể hầu hạ hoàng gia quý tộc, mà với thân phận của Đình gia, lại càng không thể chấp nhận Đình Đình gả cho người không có thể lực, mặt mũi sẽ bị nhục. Thế nên địa vị của Đình Đình trong phủ càng ngày càng xuống thấp, đến cả nô bộc cũng có thể bắt nạt cô bé. Nhìn đứa trẻ ấy, không ai có thể nghĩ ra nó vốn được sinh ra từ chính thể, đáng lẽ có thể coi là một thiên kim tiểu thư cả.

Cũng may, Đình Phi Tinh vô cùng thương yêu muội muội này, tính tình rất che chở, lại thêm Phi Tinh vốn là viên ngọc quý trên tay Đình lão thái gia, là nhân tuyển của vị trí thái tử phi tương lai. Thế nên nội ngoại thân thích của Đình gia lẫn nô tỳ hạ nhân cũng không dám quá đáng với Đình Đình, nên ngày tháng cũng có thể từ từ trôi qua trong an lành.

Có điều, cũng tới lúc Đình Phi Tinh hàng ngày phải vào hoàng cung bắt đầu chịu sự giáo dục của hoàng gia, Đình Đình lại chỉ còn mỗi một mình, không ai quan tâm đến ý, không ai qua lại hỏi han, dường như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô bé. Ngay cả thứ đồ dùng để sưởi ẩm giường cũng bị chút tỳ vết, vẫn còn được nuôi ăn đã là tốt lắm rồi. Tuy thế Đình Đình cũng chẳng cần điều đó.

Hàng ngày cô bé đi theo bà bà nói chuyện, học đàn, ăn cơm ở bàn của nô bộc cùng bà bà, ăn trái cây, ăn lá cỏ xanh tươi, bởi trong phủ thường xuyên bỏ quên không mang đồ ăn tới tiểu viện cho bé, nên thường cô bé không có đồ ăn. Nhưng Đình gia cũng không ai hỏi đến điều đó, đứa trẻ này quả là bị bỏ quên nơi xó phủ rồi.

Ngày ngày lại qua đi, lại tới tiết Xuân phân một năm. Đình Đình đã lên mười tuổi, đáng vẻ ngày càng tha thướt thanh tao. Nhưng cô bé lại hoàn toàn không trang điểm phục sức, mà vẫn xoa mái tóc rối tung. Người nhà họ Đình hoàn toàn không ai biết, vết sẹo xấu xí năm nào đã biến mất, ẩn dưới vè bẻ ngoài bản thiêu ấy, là một đóa liên hoa cao nhã sắp đưa hương. Chỉ có Đình Phi Tinh những khi về thăm nhà ngày lễ tết mới thấy và khen ngợi, muội muội của mình đẹp ra sao, tốt thế nào. Mà Đình Đình nghe rõ những lời thủ thi của tỷ tỷ dành cho mình: chờ tỷ tỷ học giỏi công phu tốt, sẽ đưa Linh Đương rời khỏi đây, tỷ tỷ về sau sẽ chăm sóc cho Linh Đương, không để Linh Đương bị ai bắt nạt. Chỉ có những khi nghe những lời chân thành từ đáy lòng của tỷ tỷ, Đình Đình mới có thể cảm thấy những ngày sống chờ đợi điều đó là đáng giá, mình, đã có một tỷ tỷ yêu thương mình.

Trước ngày lễ Trung thu năm nay, tỷ tỷ Đình Phi Tinh lại được ân chuẩn về thăm nhà. Đình Phi Tinh vừa vào phủ đã chả thèm để ý đến đám người ton hót bợ đỡ chung quanh mà chạy thẳng tới tìm Đình Đình. Cô bé ôm Đình Đình cười sung sướng, ôm một hồi lại thơm thơm một chốc, liên tục khen Linh Đương của tỷ càng lớn càng xinh đẹp.

" Linh Đương, tỷ tỷ nói nghe, mai Trung thu rồi, tỷ tỷ sẽ xuống trù phòng làm bánh Trung thu cho Linh Đương ăn nha. Tỷ học được trong cung đó, chỉ để làm cho Linh Đương ăn thôi. Ăn rồi thì... "

Đình Phi Tinh cung chiêu nựng nịu muội muội, Đình Đình ngẩng khuôn mặt tươi cười lắng nghe, đáng vẻ hăm hở của tỷ tỷ thật đáng yêu.

Hôm sau, Đình Đình chờ tỷ tỷ từ sáng tới tận tối, vì tỷ tỷ phải vào cung thưởng nguyệt cùng hoàng gia, sau đó mới có thể về phủ. Đình Đình nhìn thời gian trôi đi, trong đầu thầm tính khi nào tỷ tỷ về tới nhà, để cô bé còn đi đón tỷ tỷ.

Trăng treo đầu cành, mặt trăng tròn vành vạnh sáng bừng lên một màu như chiếc mâm bằng bạc, lừng lờ giữa bầu trời. Trung thu mà, cả nhà đoàn viên, ngay cả chị Hằng cũng toàn viên.[1]

Đình Đình lặng lẽ bước một mình ra khỏi tiểu viện của bé. Tỷ tỷ hẳn là sắp về tới rồi. Mình đi đón tỷ ấy thôi.

Cả đại viện đại sảnh, nơi nơi đều hân hoan rạng rỡ, chốn chốn đều cười nói thênh thang. Tiếng sênh ca nhạc vũ réo rắt, tiếng đùa giỡn vui vẻ, khiến đêm trăng bạc trở nên rộn rã nhiệt tình. Ấy vậy nhưng hẳn nhiên là người của Đình gia đã hoàn toàn quên sự tồn tại của Đình Đình. Đứa trẻ ấy, họ đã vứt vào xó xỉnh nào đó trong cái đầu toan tính của họ rồi.

" Vương gia ~ Phi Tinh nhà thiếp còn phải nhờ vào sự nâng đỡ của Vương gia ở trong cung đó nha ~ Vương gia ~ ngài phải giúp thiếp ấy a ~ "

Tiếng nói đã đốt mang đầy sự quyến rũ vang lên trong hoa viên yên tĩnh đúng lúc Đình Đình đi ngang qua cổng chính. Cô bé ngăn người dừng lại, đây... chẳng phải là tiếng mẹ của bé sao?

Lập tức Đình Đình khẽ quay người lại nhìn về hướng có âm thanh vừa phát ra. Chỉ thấy đập vào mắt là cảnh mẹ của cô bé đang lo là dựa vào người một gã đàn ông không quen biết, trên mặt đầy vẻ nhu tình như nước, gương mặt sang quý đẹp đẽ thông dong, gương mặt mà ngày thường lạnh lùng như sương giá băng tuyết.

" Chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi, nàng chỉ cần làm đẹp ý bốn vương, bốn vương đương nhiên không ngại gì mà chẳng nói tốt thêm vài câu cho Phi Tinh trước mặt hoàng huynh cả. Nào, hôn một cái... "

" Đa tạ Vương gia... ưm... "

Đình Đình ngờ ngẩn nở to mắt chứng kiến hình ảnh trước mặt. Mẹ của bé... họ... Đình Đình sợ hãi lùi lại một bước theo bản năng, khước mắt lại liếc thấy bên cạnh đứng một người khác. Vừa ngẩng lên xem, người đứng đó đang nhìn về phía kia với vẻ đầy thần nhiên, đến lông mày cũng chưa từng nhú lại. Người đứng đó... là cha của bé.

---

[1] Trung Thu trăng tròn, tròn tiếng Hán là viên, nên tiết Trung thu còn là tiết đoàn viên sum họp gia đình. Ở đây có sự chơi chữ giữa viên trong đoàn viên và viên chỉ cái sự tròn của chị Hằng, nên Lãnh Vân tạm dùng hai từ đọc khá giống nhau là đoàn viên và toàn viên

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đau

Cha cô bé Đình Đình đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng chứng kiến cảnh vợ mình phô bày dáng vẻ phong tình đáng ra chỉ có mình mới thấy trong khuê phòng hai vợ chồng với người đàn ông khác, mà mí mắt không thèm động đậy, ánh mắt không gợn sóng, thậm chí còn sáng lên một tia hưng phấn tính toán riêng.

Đình Đình không hiểu, nên cũng người đứng đó nhìn cha mình. Trong vườn hương thơm dịu dàng lan trong làn gió mát thấm đậm tâm can người đứng đó. Ánh trăng bạc sáng tỏ đầy sân, lại khiến cho lòng người càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt ông ta hung hăng, mang ý rõ ràng là cảnh cáo chiếu xuống cô bé Đình Đình. Cô nhìn đôi mắt cha mình, bỗng nhiên trong tim buốt lạnh, ánh trăng giả băng, bóng câu lay động. Cô, có lẽ đã hiểu ra. Cô hoang mang khẽ khàng quay đi, cả thân hình bé nhỏ se sẽ rùng mình. Đêm nay... lạnh quá, dù mới tới tiết Trung thu.

Đình Mậu Thân thấy vậy, nhú mày vươn tay định tóm lấy lưng cô bé. Ai ngờ tay áo hoa lệ chạm phải cành hoa quế bên cạnh, phát ra một tiếng gió nhẹ.

" Ai? " Một tiếng hô đi kèm với tiếng đàn Đang một tiếng, một đạo âm công nhanh chóng đi kèm âm thanh bay về hướng Đình Mậu Thân và Đình Đình đang đứng.

Đình Mậu Thân thấy thế, chỉ nhẹ nhàng quay người một chút là tránh ra được. Đạo phong nhận [1] kia lập tức phá ngang cây hoa quế bay vọt ra xa.

" Ối... " Một tiếng kêu rên bỗng vang lên từ phía đó.

" Là ai? Ai dám dẫm thương Thái tử điện hạ, là ai? "

Nhiều bóng dáng chợt lóe lên chung quanh, tới khi Đình Đình nhìn rõ mọi chuyện, mẹ cô đã đứng ngay cạnh, lạnh lùng và hoảng hốt tràn đầy ánh mắt. Có điều, người đàn ông kia cùng cha cô bé đã sớm biến mất tăm hơi.

Đại sảnh, chính viện. Đình Đình chưa bao giờ được tới nơi này, giờ đang đứng chính giữa căn phòng lớn, mắt lạnh lùng nhìn quanh tòa đại sảnh giờ người ngồi đông đủ. Phía trên, chủ vị là gia gia, thúc thúc, bá bá, cùng rất nhiều người cô bé không biết, dĩ nhiên có cả cha cô.

Mà ở vị trí chính giữa bọn họ, một thiếu niên tuấn tú ngồi nghiêm chỉnh. Cậu ta mặc áo bào vàng chói lọi, trên đó thêu hình rồng bay hồ gầm gì đó không rõ, thoạt nhìn rất quý phái đẹp đẽ. Trên bả vai cậu ta có một vết máu nhẹ. Giờ cậu ta đang nhìn cô chăm chăm, mà cạnh đó, tỷ tỷ của cô cũng đang hoảng sợ lo lắng nhìn cô đứng đó, ánh mắt tràn ngập dấu hỏi.

" Là Đình Đình đã thương điện hạ, là... "

" Nói láo, Linh Đang vốn không biết âm công kia mà. Trước mặt Thái tử điện hạ mà ngươi cũng dám nói dối sao? " Đình Phi Tinh giận dữ nhìn sang kẻ nô bộc đang chấp tay đứng phía dưới, giọng nói tràn ngập lửa giận.

Một câu nói đùa khiến Thái tử đến Đình gia chơi cùng nàng. Nào ngờ vừa vào cửa chưa lâu đã bị thương. Chuyện này nếu truy cứu căn nguyên, cũng chẳng sao, nhưng tuyệt đối không thể do Đình Đình của nàng gây ra được.

"Đình Phi Tình tiểu thư, lúc chúng tôi tới đó, chỉ thấy Đình mẫu đang nắm lấy Đình Đình đứng đó. Nếu không phải Đình Đình, vậy..."

Một tiếng nói lạnh nhạt vang lên, là thị vệ của Thái tử. Đình Phi Tình nghe thấy thế lập tức ngẩng đầu nhìn mẹ nàng, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ lẫn khó tin. Đình mẫu khẽ run lên, không dám nhìn Đình Phi Tình, mà thích một cái quỳ xuống trước mặt Thái tử điện hạ. Tiếng nói vang lên đầy run rẩy, nhưng đầy sự cương quyết

"Chính là Đình Đình."

"Mẹ, sao mẹ..."

"Chính là con bé làm"

Mẹ Đình Đình dập đầu xuống đất thật mạnh. Đình Mậu Thân đứng cạnh đó khẽ liếc mắt nhìn Đình Phi Tình, rồi quay sang nhìn Đình Bác Nhiên một cái. Trong mắt cả hai đều xuất hiện một sự cương quyết, nhưng vẫn trầm mặc không nói gì.

"Là người đã khiến bản Thái tử bị thương sao?"

Thiếu niên ngồi ở vị trí cao nhất vốn vẫn chỉ nhìn chăm chú Đình Đình nãy giờ đứng yên, bỗng lên tiếng. Giọng cậu ta rất hòa nhã, dịu dàng. Thật ra cậu cũng không biết tại sao mình lại

nhẹ giọng như thế, có lẽ vì cảm giác khinh lăng phiêu linh mà cô bé con trước mặt khiến cậu rất thoải mái, nên bỗng dưng muốn dịu dàng hơn chăng. Đình Đình không trả lời.

"Chính thế, chính là con..."

"Bản Thái tử không hỏi bà!"

Giọng nói không mặn không nhạt, nhưng lại khiến người khác có một sức ép không cách nào phản đối lại. Mẹ của Đình Đình càng không ngớt run lên. Đình Đình đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ. Đêm càng xuống càng sâu, đã vào giữa thu, lá cây cũng đã bắt đầu vàng úa. Không biết năm sau liệu còn giống như thế này không nhỉ. Cô bé quay đầu lại, nhìn người mẹ đang quay lưng về phía mình, khẽ thở dài, rồi Đình Đình mỉm cười nhìn thiếu niên trước mặt.

"Phải, là tiện nữ."

"Linh Đang, muội không được nói dối."

Đình Phi Tình nóng ruột kêu lên. Một gã thị vệ cao lớn đứng cạnh Thái tử có vẻ mặt lạnh như băng liền nói.

"Đình Bác Nhiên, phải xử lý ra sao, ông hiểu chứ?"

"Vâng, Đình Đình dám làm Thái tử điện hạ bị thương, theo quy củ hoàng thất, phé đi cánh tay phải, để con bé vĩnh viễn sẽ không thể gây đàn." Đình Bác Nhiên vô cùng cung kính trả lời.

Thị vệ kia thân nhiên nói tiếp.

"Học võ, cũng chỉ là để bảo vệ hoàng thất, cho dù là lệnh thiên kim [2] cũng không thể ngoại lệ. Học võ rồi nếu không biết cách dùng và mục đích dùng, chi bằng không học. Chuyện ngày hôm nay coi như là phạt nhẹ răn nặng, coi như là trẻ con lỡ tay thôi."

Nói rồi phẩy tay. "Xử lý đi." Lời này đã khá là giọng cao đánh khẽ. Thái tử bị đá thương, đáng ra phải là tội xử chém kia.

"Không, Linh Đang không biết âm công, con bé cái gì cũng không được học. phải nàng mà!"

Đình Phi Tình thấy tình hình khẩn cấp liền phịch một cái quỳ xuống trước mặt vị Thái tử kia, rồi vừa quay lại vừa đỏ mắt kêu:

"Còn không mau khai thật, rốt cuộc là ai làm?"

"Bản Thái tử nhớ Phi Tình từng kể, nàng có một muội muội thân thiết, không biết chút âm công nào. Cũng từng nghe nói Đình gia có một thiếu nữ dung mạo bị phá hủy, vốn không võ công, lại càng không được học âm công. Nước Đại Tề ta thưởng phạt phân minh, người vô tội chính là vô tội, người có tội tuyệt đối không thể vô tội."

Thái tử nghiêm trang nhìn Đình Đình, chậm rãi nói. Nghe đương kim Thái tử điện hạ nói thế, Đình Bác Nhiên và Đình Mậu Thân bốn mắt nhìn nhau, trong lòng như có sấm vang chớp giật, cả người cứng ngắc, còn mẹ của Đình Đình trắng bệch cả gương mặt vì sợ hãi.

Đình Đình liếc nhìn Đình Phi Tình, rồi nhìn thẳng vào Thái tử. Cô bé không nói câu nào, chỉ đưa tay lên nhẹ nhàng vén gọn mớ tóc đen tuyền đang che mặt. Kia một khuôn trắng đầy đặn nét ngài nở nang, tinh xảo mỹ miều, tràn đầy linh khí, hoàn toàn không có bất cứ tỳ vết nào. Người nhà họ Đình có mặt trong phòng không ai không sửng sốt ngẩn ngơ. Thị vệ trưởng của Thái tử thấy thế liền trầm giọng quát.

"Chìa tay người ra."

Mẹ của Đình Đình ngậy ra, đặt mông ngồi phịch xuống đất thẫn thờ. Tay người có luyện đàn với tay người không biết đánh đàn làm sao giống nhau được. Thôi rồi, thôi hỏng rồi, không những lần này cái mạng của mình khó giữ được mà còn có thể làm liên lụy đến cả Đình gia.

Đình Đình nhìn về mặt ngậy dại của mẹ, rồi từ tốn đưa hai bàn tay này giờ giấu trong tay áo ra. Trong phòng, nhiều người cô bé không quen mặt cùng bước lại gần xem xét đôi tay của cô bé thật cẩn thận.

Bàn tay của Đình Đình rất đẹp, ngón tay thon dài, làn da mịn như ngọc, là một đôi bàn tay trời sanh để đánh đàn. Mười đầu ngón tay của cô bé có một lớp chai rất dày, qua bốn năm khổ luyện, cô bé vốn chuyên cần hơn bất cứ người nào, bởi cũng như tỷ tỷ, không những có thể tự bảo vệ bản thân mà còn có thể che chở cho tỷ tỷ nữa.

" Cũng là một đứa trẻ chăm chỉ chịu khó, có điều cũng không dùng được nữa rồi. " Viên thị vệ trưởng lạnh lùng nói.

Đình Bác Nhiên vốn đang suy suy tính tính, vừa nghe thị vệ kia thốt lên, lập tức quay sang nhìn kỹ hai bàn tay của cháu gái mình đầy cẩn trọng, rồi sững sờ ngược mắt lên nhìn Đình Đình như thể chưa thấy cô bé bao giờ.

" Điều này cũng chưa chứng tỏ được điều gì. " Thái tử điện hạ nhìn Đình Đình, khẽ nhủ mảy mò.

" Vậy cần chứng minh thế nào? " Đình Đình liếc nhìn Thái tử, rồi ngẩng đầu nhìn một cây cỏ cắm đề ở vị trí trang trọng trong đại sảnh, thản nhiên nói tiếp.

" Vậy cần chứng minh như thế nào? Đình Đình liếc nhìn thái tử, rồi ngẩng đầu nhìn một cây cỏ cắm đề ở vị trí trang trọng trong đại sảnh, thản nhiên nói tiếp:

" Để tiện nữ đàn cho mọi người một khúc vậy "

Đình gia xuất thân là võ lâm thế gia, chuyên chú về âm công. Cây cỏ cắm kia do khai sơn tổ sơn lưu lại, là biểu tượng của Đình gia. Cây cỏ cắm phải trăm năm chưa có bàn tay nào động tới giờ được đặt trên đầu gối Đình Đình. Cô bé đơn giản là ngồi bệt xuống đất, quay mặt ra ngoài sân, hai tay như múa phát qua dây đàn. Tiếng đàn du dương liền tuôn chảy từ

mười đầu ngón tay, quanh quẩn trong đại sảnh.

Vô vàn lười phong nhận sắc bén vô hình vô ảnh bay ra hướng đi bốn phương tám hướng, vun vút lao ra vùng thiên địa tĩnh lặng ngoài kia. Đình Đình nhìn ánh trăng tròn đang tỏa sáng rạng rỡ ngoài sân. Tiết Trung thu, tiết Đoàn viên của mọi nhà. Tại sao, tại sao mình không thể có được đây?

Tiếng đàn như mây trôi nước chảy từ ngón tay nàng đầy thanh thoát. Không có âm phủ, không cần khúc phở (bản nhạc). Cô bé đàn, là ký ức về một mùa xuân năm xưa, là ký ức đẹp nhất của cô, là khi cùng tỷ tỷ ngắm hoa đào nở, là lần đầu tiên đi chơi khỏi Đình phủ, là nụ cười cưng chiều yêu thương hết mực của tỷ tỷ, là ánh nắng mặt trời rực rỡ, là cuộc sống muôn màu rực rỡ.

Đình Phi Tinh vốn đã sớm hoảng sợ sững sờ từ khi Đình Đình vén tóc lên, giờ đã nghe và đã hiểu đó là ký ức đẹp nhất của cả hai tỷ muội. Nàng quý gối trước mặt Thái tử, lệ rơi đầy mặt không tài nào ngừng lại. Đàn xong khúc nhạc từ tâm chảy ra, Đình Đình buông cây cỏ cầm xuống, quay lại nhìn Thái tử và viên thị vệ kia.

" Giờ muốn xử lý tiện nữ thế nào đây? "

Không ai lên tiếng, ai nấy đều sững sờ nhìn cô bé. Tiếng đàn ấy, công lực ấy, bảo cô bé đã đạt cảnh giới không linh, rung động tám phương cũng không có gì quá đáng. Âm công tới tầng thứ tư, ngay cả nhiều người trưởng thành của Đình gia cũng không luyện tới được, thậm chí so ra còn lợi hại hơn cả Đình Phi Tinh.

" Ngươi không giải thích gì sao, có lẽ chỉ là hiểu lầm kia mà. " Thái tử nhìn Đình Đình chậm rãi hỏi.

" Các người đều cần kết thúc ỏn thỏa, vậy còn nhiều lời vô nghĩa làm chi. "

Giọng nói của Đình Đình nhẹ bằng như không, như thể đã thoát khỏi một sự trói buộc nào đó.

" Linh Đăng, Linh... " Đình Phi Tinh điên cuồng nhảy lên định chạy về hướng Đình Đình ló ra ngoài. Đình Bác Nhiên và Đình Mậu Thân nhanh tay nhanh mắt vội giữ chặt nàng lại, lấy tay bịt miệng không cho nàng nói tiếp.

" Thật đáng tiếc. " Viên thị vệ mặt lạnh lùng kia khẽ lắc đầu. Gã vốn rất muốn thủ hạ lưu tình, nhưng tôn thương người trong hoàng thất, tội này không thể tha thứ. Thái tử thì vẫn chăm chú nhìn Đình Đình không nói câu nào. Mẹ của Đình Đình vẫn ngậy ngẩn suy nghĩ không hề động đậy. Đình Bác Nhiên cùng Đình Mậu Thân cũng chỉ đứng đó nhìn, không biết đang nghĩ gì.

" Để nô tài xử lý. " Một nam tử hán trung niên vốn đứng cạnh Thái tử vẫn không nói gì giờ bỗng lên tiếng. Thái tử nhìn sâu vào đôi mắt Đình Đình một lúc, rồi gật đầu.

" Nhẹ tay một chút. "

" Nô tài hiểu. " Nam tử kia gật đầu, chậm rãi bước tới trước mặt Đình Đình, kéo cánh tay phải của cô bé lên rồi trầm giọng nói.

" Sẽ rất đau, ngươi cố chịu một chút. "

Đinh Đinh khẽ ngẩng đầu nhìn ông ta, bỗng cười lên, vân đạm phong khinh, rạng rỡ chói lọi. Nam tử kia thấy thế, sẽ sàng thờ dài, trong tay rút ra một cây ngân châm, tay kia nắm lấy cánh tay của Đinh Đinh, đâm thật nhanh xuống. Vốn hình phạt phải là đánh gãy gân cốt cánh tay phải của cô bé, có điều như thế quá đau đớn, nên ông ta dùng ngân châm chặn hết kinh mạch tay phải là được.

Từng giọt máu tươi là chỗ rõ xuống đất. Người đàn ông trung niên liên tiếp hạ châm rất nhanh. Đây đó vang lên tiếng hỏi cô bé có đau hay không, Đinh Đinh vẫn chỉ mỉm cười thật đậm mực, từ tốn lắc đầu.

"Xong rồi. " Một lát sau người trung niên kia trầm trầm lên tiếng, buông cánh tay của Đinh Đinh ra.

Cô bé chỉ thấy cổ tay đã đau tới điếng lạng, gần như không còn cử động được nữa. Cánh tay này từ giờ chắc hẳn coi như tàn phế rồi.

"Nếu đã xong, vậy tiện nữ xin được cáo lui. " Đinh Đinh thở nhẹ một hơi, rồi không nhìn ai hết cứ thế bước ra khỏi đại sảnh.

Ra tới cửa, Đinh Đinh khẽ dừng lại một chút, không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

"Chỉ mong sau này sẽ không tái ngộ. " Mẹ của Đinh Đinh nghe thấy lời nói như văng vẳng trong gió bay vào, cả thân hình không tự chủ được liền run lên cầm cập.

Đinh Đinh đi rồi, dưới ánh trăng cô tàn lạnh lẽo như sương ngưng băng đọng, không một tiếng động mà đi rồi, chỉ còn lại thảm lá vàng úa rơi tả tơi đầy sân. Thái tử thấy vậy, thờ dài một hơi, đứng lên nói.

"Có lẽ, bản Thái tử vừa mới xuống tay hủy hoại nhân tài kiệt xuất nhất Đinh gia từ nhiều năm qua. "

Vừa dứt lời, cây cỏ cảm trăm tuổi của Đinh gia đang nằm chổng chơ dưới đất bỗng phụt một tiếng, toàn bộ mười sáu dây đàn hoàn toàn đứt đoạn, vang lên một tiếng vang rền rĩ như ai oán như khóc than, thân đàn cũng hoàn toàn vỡ ngoài sân, một hàng cây ngô đồng [3] thân to cổ thụ bỗng ầm ầm đổ gục. Thân cây nào cây nấy nứt toang hoác, hẳn rõ dấu vết của hàng trăm hàng ngàn đạo phong nhận sâu hoắm như do kiếm sắc chém vào gốc cây to hai người ôm.

Một trận gió thổi qua, từng mảnh từng mảnh gỗ rơi là tả cùng với lá vàng rụng đầy đất, chúng được gió tung lên, phiêu tán khắp nơi.Đôi mắt Đinh Phi Tinh giờ đã đỏ bừng, ánh mắt trống rỗng vô hồn, lệ còn vương vấn.

Đinh Đinh biến mất, như thể sự tồn tại của cô bé những năm qua chỉ là trò đùa giỡn nào đó, cứ thế mà biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Mà Đinh Phi Tinh thế nào cũng vẫn không tin là Đinh Đinh gây ra chuyện, một mực cho rằng cha mẹ mình bao che cho thủ phạm thật sự. Nàng lật tung cả Văn thành thủ đô Tề quốc mà không thấy muối muối, bèn để lại lá thư, chửi

nào tìm được Đinh Đinh mới quay lại. Nếu không tìm thấy, vậy mãi mãi nàng sẽ không bao giờ đặt chân lên Tề quốc. Vị trí Thái tử phi kia, nàng không cần.

---

[1] Phong nhận: nhận: đao, phong: gió ; đường đao bằng gió, chỉ âm công gây ra làn gió sắc như đao.

[2] Lệnh thiên kim: thiên kim (tiểu thư) = con gái nhà quyền quý, lệnh là cách gọi người đối diện một cách tôn trọng. Lệnh thiên kim giải nghĩa thô là con gái quý của ngài.

[3] Cây ngô đồng: họ thân gỗ có thân thẳng tắp, là loại gỗ quý. Khi xưa, vua Phục Hy thấy tinh hoa của năm vì sao rơi xuống cây ngô đồng, chim phượng hoàng liền đến đậu. Vua Phục Hy biết ngô đồng là gỗ quý, hấp thụ tinh hoa Trời Đất, có thể làm đồ nhã nhạc, liền sai người đốn cây ngô đồng xuống, cắt làm ba đoạn để phân Thiên, Địa, Nhơn. Đoạn ngọn thì tiếng quá trong mà nhẹ, đoạn gốc thì tiếng quá đục mà nặng, duy đoạn giữa thì tiếng vừa trong vừa đục, có thể dùng được, liền đem ra giữa dòng sông nước chảy ngầm 72 ngày đêm, rồi lấy lên phơi khô, chọn ngày tốt, thợ khéo Lưu Từ Kỳ chế làm nhạc khí, bắt chước nhạc Cung Dao Trì, đặt tên là Dao cầm. Lá ngô đồng vàng rụng vào đầu thu nên có câu thơ "Ngô đồng nhất điệp lạc, thiên hạ cộng tri thu " nghĩa là, một lá ngô đồng rụng, cả thiên hạ đều biết thu sang.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Truy sát

Hoa đào nở rồi tàn trong gió xuân xanh biếc, dâu bể đổi thay, đời người biến động, thắm thoát đã lại sáu năm qua.

Ở nơi hoang vu yên ắng, cây cỏ đầy màu xanh, dương liễu là lứt. Gió xuân hây hây phẩy qua khóm hoa đủ loại trên đất. Tiếng suối róc rách như tiếng nhịp phách của thiên nhiên. Trên ngọn cây cao vút, có chú chim cánh trà đang líu lo ca hát, khiến cho cả không gian dịu nhẹ này càng thêm dạng phong tình vô hạn. Trong làn nước trong vắt, mưa hoa là tả, cánh hoa lẻ trắng mịn màng nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước rồi từ tốn chảy đi, vô cùng đẹp mắt.

Bỗng từ trong dòng nước, một cánh tay trong ngọc trắng ngần vươn lên, rồi tiếp sau đó là một dáng người linh lung mỹ miều đứng lên khỏi dòng nước. Tí ta tí tách, từng giọt từng giọt nước rỏ xuống mặt suối, rung nhẹ nhẹ, vang dịu dịu. Mái tóc đen được vén ngang tai, khuôn mặt trắng mịn như sứ như ngọc hiện ra. Chính giữa trán là một cái bớt hình đóa hoa đào, làn da như hoa như phấn, đôi lông mày lá liễu nằm gọn trên hai con mắt đen như trời đêm với làn thu ba long lánh nét dịu dàng vô hạn, hai cánh môi đỏ như son, khuôn gương đầy đặn, lộ ra vẻ thông minh sáng lạng, thanh tú vô ngần.

Vân Khinh từ tốn ngã người dựa vào một tảng đá dưới nước. Ở đây dòng không mông quạnh, cô không lo có người bắt gặp. Ngẩng đầu nhìn trời cao xanh ngắt, Vân Khinh khẽ cong khóe môi hồng. Ngày mai bà bà sẽ quay lại, một tháng không gặp, cô thật nhớ bà bà. Phải, Vân Khinh chính là Đình Đình năm đó rời khỏi Đình gia. Lúc bà bà đưa cô bỏ đi, cô đặt cho cô một cái tên mới: Vân Khinh, vân đậm phong khinh (lạnh nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió). Từ nay về sau bỏ qua quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, không cần lưu luyến.

Thiếu nữ trẻ khẽ mỉm cười, đi về phía bờ suối. Mấy năm nay, bà bà mang cô đi khắp vào Nam ra Bắc, khắp bảy nước chỉ còn mỗi Tần quốc lớn mạnh nhất với Hàn quốc ngay cạnh đó chưa qua. Vừa đi vừa nghỉ, thoáng chốc họ đã đặt chân tới cả Sở, Triệu, Yên, Ngụy bốn nước, chỉ vì cô cần tìm thân y.

Cánh tay phải của Vân Khinh năm đó bị ngân châm đâm nát kinh mạch chính mà không phải đánh gãy. Cũng may người xuống tay có lòng thương cô khi đó còn nhỏ, nương nhẹ một chút, nên sáu năm qua cầu danh y vô số, cuối cùng cánh tay ấy cũng đã có thể hoạt động như thường.

Mà trong lúc ngao du thiên hạ này, cô cũng có dịp hiểu thêm về thời về thế. Bảy nước cùng tồn tại, trong đó Tần là mạnh nhất, Sở Tề hai nước tiếp theo. Nếu tính thiên hạ được mười phần, Tần độc chiếm mất ba, Sở Tề hai nước cộng lại là bốn, còn lại ba phần do bốn nước Hàn Triệu Yên Ngụy chia nhau hưởng. Kế sách Hợp tung Liên hoành [1] thay nhau bắt tặn, lừa chiến tranh không ngớt nơi nơi. Ai cũng đều mang dã tâm thống nhất thiên hạ, nhưng ai cũng chưa đủ năng lực để thu tóm toàn bộ thiên hạ vào tay. Khổ nhất, xét cho cùng cũng chỉ là dân đen thấp cổ bé họng mà thôi.

Dù vậy, có thể bảo vệ chính mình trong thời đại loạn thế này, chỉ nên trông chờ vào năng lực bản thân, suy nghĩ nhiều cũng chẳng giải quyết thêm được gì. Vân Khinh bước lên khỏi mặt nước, định với tay lấy áo mặc vào. Bỗng nhiên phía cánh rừng trước mặt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Trong rừng sao lại có ngựa chạy nhanh thế, có vấn đề rồi. Vân Khinh lập tức vươn người về phía trước ôm mớ y phục của mình giấu về phía sau tảng đá lớn bên dòng suối, rồi lại chìm người vào làn nước trong.

Vừa chìm xuống nước, mảnh rừng đằng trước bỗng nhoang nhoáng bóng người. Đi đầu là một nam nhân toàn thân đầy máu đang vọt đi thật nhanh, tiếp sau là ba người cưỡi chung một con ngựa, dáng vẻ chật vật chạy đi, quần áo máu me dính đầy, tóc tai lộn xộn, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh vững vàng.

Chúu, chúu, vài mũi tên xé gió lao tới đuổi theo con ngựa kia. Người ngồi cuối cùng trên con ngựa kẹp ba thấy khó lòng thoát nổi liền vùng kiếm nhảy lên, hai người còn lại thì một người ôm người kia nhảy tránh ra khỏi mưa tên vun vút bay đến. Con ngựa đáng thương kia chỉ kịp hí lên một tiếng dài rồi ngã ầm xuống đất, cả bụng lẫn tứ chi đều chỉ chít trúng tên. Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mười mấy người áo đen, bịt mặt khăn đen chỉ lộ mỗi đôi mắt ào tới như mưa giông chớp giạt, không nói câu nào múa kiếm đuổi theo ba người kia đuổi giết.

Choang choang keng keng, tiếng gươm kiếm va chạm vào nhau vang lên chan chát, ba người kia có hai người trẻ tuổi, hợp sức bảo vệ một người trông đáng vẻ rất thư sinh tao nhã, cố gắng chống cự lại đám áo đen kia. Phút chốc kiếm quang đầy trời tán loạn, hầu như không thấy bóng người vẩy giết, chỉ thấy hoa máu nở rộ tung bay. Cả một vùng rừng xanh nước biếc thoáng chốc bị vấy màu đỏ ối, ấy nhưng lại có một vẻ đẹp tà mị khó tả.

Không ai lên tiếng, chỉ có bóng gươm ảnh kiếm thi nhau bay lượn, tấn công và phòng thủ, mục đích từng đạo kiếm ảnh vô cùng rõ rệt. Một đạo vung lên, máu tươi bỗng phun ra từ phía ba người đang chống trả quyết liệt. Lưng của một trong ba vừa trúng một nhát, nhưng anh ta nhất quyết không kêu tiếng nào, cắn răng chịu đựng, cả ba đồng lòng không ai lên tiếng.

kêu người đã chạy xa trước đó quay lại cứu. Bao năm qua Vân Khinh vào Nam ra Bắc đã quen, gặp qua không ít tình huống như thế. Đám hắc y nhân kia đảm bảo là sát thủ, chỉ cần có tiền mướn là có thể mua tính mạng người khác. Bao nhiêu sát thủ như thế tập trung chém giết, hẳn

ba người này chọc phải ổ kiến bự rồi.

Nét mặt không biến đổi, đôi mắt vẫn lạnh lùng, Vân Khinh chỉ nhẹ nhàng vươn tay định chạm vào cây cỏ cầm dài mười tấc[2] vốn đang dựa vào tảng đá. Đó là cây đàn tỳ tử của cô.

Đúng lúc đó, tiếng vó ngựa bỗng vang lên từ phía rừng bên đối diện. Nam nhân cả người máu me vốn đã chạy trước lại chạy vòng lại, phá rừng xông tới. Một tay kéo cương, một tay cầm thanh lợi kiếm. Mái tóc đen dài bay tán loạn trong gió, quần áo dán chặt vào người. Đôi lông mày gọn gàng như mũi kiếm nằm chéo như làn tóc mai, đôi mắt ánh lên màu hồ phách sắc bén kinh người. Cái mũi cao thẳng nằm trên đôi môi đang nhướn lên kiêu ngạo, vừa mỏng vừa hẹp. Gương mặt góc cạnh như điêu khắc, cộng thêm vết máu khắp nơi, liền toát ra một vẻ hung hăng ác độc và cay nghiệt.

“Ngài đi trước mau!” Vị thư sinh đứng giữa hai người kia vẫn đang bị vây khốn lo lắng quay lại ngăn cản người mới quay lại.

Vó ngựa chưa dừng, người kia đã thúc ngựa bay vọt tới, không thèm để ý đến việc có người khuyên ngăn, lập tức vung kiếm một nhát. Một đám sát thủ trước mặt vốn đang giờ kiếm lên, lập tức như bị sững lại, ngừng phát giữa chừng, máu đỏ nhanh chóng phun ra như suối khắp nơi. Người kia cũng vẫn không vì thế mà dừng lại, giật mạnh dây cương, trường kiếm trong tay cũng tiếp tục hoa thêm lần nữa, nhanh như chớp cắm thẳng vào ngực một kẻ hắc y khác. Hoa máu rộ nở, tiếng ngựa hí dài. Trong mắt Vân Khinh chỉ còn hình ảnh một tử thần áo đen cầm lưỡi hái đang gặt lấy sự sống như gặt thơm rạ. Đường kiếm của hắn nhanh tới mức cô không nhìn rõ, chỉ có sát khí lợi hại bao trùm khiến người khác không hít thở nổi.

Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy sát thủ mà nãy ba người kia không đối phó nổi, ấy giờ lại chỉ còn chưa tới một phần ba, mà nam nhân cả người đầy máu kia, trên người, trên lưng ản thêm hai đạo nữa nhưng không thèm để ý, sát khí càng phát ra lợi hại hơn bao giờ hết. Còn hai sát thủ, bắt đầu thấy không ổn liền khẽ kêu một tiếng, chia làm hai hướng thúc ngựa định chạy thoát, mục đích là lưỡi hái tử thần kia sẽ không thể phân thân làm hai đi đối phó

cả hai được, sẽ có một người thoát.

Nam nhân kia chợt quát. “Muốn chạy sao?”

Tay giật cương ngựa, chân đạp lên yên cương một cái, cả thân hình nhoáng lên bay về phía hắc y nhân đang chạy về phía sau lưng hắn. Trường kiếm trong tay vung lên, sát khí chợt đầy nét mặt. Thét một tiếng dài, vung kiếm chém ngang. Máu như hoa tuyết tung lên tứ phía, thân mình tên sát thủ kia gục xuống, ngã phịch xuống đất, mà cả người lẫn ngựa chưa kịp kêu lên tiếng nào.

Mà gã trai dũng mãnh kia sau một chiêu đoạt mệnh, liền nghiêng mặt lại, giờ cao trường kiếm đổi sang tay kia, rồi vung tay ném mạnh về phía tên sát thủ thứ hai vừa chạy. Lưỡi kiếm lạnh lẽo, chớp lóe như lưu tinh truy nguyệt, vun vút bay nhanh. Vừa ném xong, hắn ta cũng không thèm nhìn lại về phía đó nữa mà xoay người nhìn về phía ba đồng bạn đang phì phò lấy hơi tạm nghỉ.

“Sao rồi?”

“Vẫn ổn.” Vị thư sinh có vẻ đứng đầu trong đám gật đầu trả lời.

Mà đúng lúc đó, từ phía xa bỗng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, rồi phịch một tiếng như vật nặng rơi xuống đất, chỉ còn có tiếng vó ngựa thấp thoáng. Kẻ chạy thoát rốt cục chẳng chạy thoát.

Vân Khinh thấy thế, không khỏi khe khẽ nhủ mày, hắn ta thật lợi hại. Cô nhẹ nhàng rút tay lại, hầu như không phát ra tiếng. Nhưng mà...

“Ai?” Gã đàn ông người đầy sát khí kia lập tức quay đầu lại, nhẹ nhàng nhún chân gảy một thanh kiếm dưới đất lên thò tay bắt lấy, rồi rảo bước về phía Vân Khinh.

Vân Khinh thấy vậy, lập tức chớp lấy quần áo mặc vào rồi đứng lên. Gã đàn ông kia vừa thấy Vân Khinh ra khỏi mặt nước, vẻ mặt lạnh lẽo cô hồn không hề kiềm chế, hai mắt đỏ rực như ma quỷ đầy vẻ tàn nhẫn. Hắn ta không nói thêm câu nào, vung kiếm một nhát nhằm thẳng phía Vân Khinh mà chém, nhanh tới mức cô không kịp có cơ hội lên tiếng cầu饶.

---

[1] Hợp tung và Liên hoành: hai học thuyết của Tô Tần (Hợp tung) và Trương Nghị (Liên hoành), hai nhà ngoại giao lớn thời Chiến quốc (cũng chính là thời bảy nước như trong truyện), học trò của Quỷ Cốc Tử (học trò ông này còn có Tôn Tẫn và Bàng Quyên, hai nhà chiến lược lớn thời đó). Hợp tung nghĩa là kết hợp theo chiều dọc, chỉ việc sáu nước Tề Sở Hàn Yên Triệu Ngụy cùng liên minh với nhau chống Tần, do Tô Tần đi sáu nước thuyết khách (miệng lưỡi Tô

Tần, và việc Tô Tần làm Tướng quốc sáu nước cũng từ đây mà ra!). Còn Liên hoành chỉ việc Trương Nghị, cũng đi khắp sáu nước, nhưng là để thuyết phục sáu nước thôi liên minh chống Tần, mà đồng lòng thần phục nước Tần. Hai chiến lược này nằm trong học phái Tung Hoành gia đương truyền là của Quỷ Cốc Tử, nội dung là luyện cho con người khả năng ngoại giao, sử dụng ngôn ngữ để làm phương tiện sinh sống và lập thân. (theo Wikipedia)

[2] Tắc (thốn): một tắc bằng khoảng 4cm, mười tắc khoảng 40cm, khá là bé, vì Vân Khinh có thể đeo ngang hông để tiện sử dụng. Đây không phải loại cổ cầm dài như bình thường vẫn thấy dùng trong mấy clip nhạc dân tộc đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phản kích

Vân Khinh thấy thế cũng không thèm tránh né, chỉ bình thản đứng nguyên trong nước, như thể không nhìn thấy gã cuồng sát kia đang nhào tới giết mình, tới mất cũng không thèm chớp một cái.

Đúng lúc đó, từ trong bụi cỏ có một bóng đen vọt ra, nhanh như chớp mạnh như sét nhào thẳng về phía mặt gã đàn ông kia, tốc độ nhanh tới mức không nhìn rõ đó là vật gì. Bóng đen đã nhanh, gã đàn ông còn nhanh hơn, vừa thấy không ổn lập tức quay tay vung kiếm, thay vì bay tới đoạt mệnh Vân Khinh, lại trở tay chém ngang nhằm thẳng về phía bóng đen đang lao tới kia, vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Cái vật đen thùi lùi kia nhìn thấy kiếm ánh đánh tới nơi, lập tức lộn nhào trên không, chẳng cần hướng tới mặt hắn ta nữa mà ngoắt một cái bay vọt xuống dưới, vô cùng nhanh nhẹn luồn qua dưới khó gã đàn ông người đầy máu me kia ra phía sau lưng, rồi nhoáng một cái lại vòng về phía Vân Khinh ngồi trên vai cô.

Một chú chồn nhỏ đen tuyền đang ngồi trên vai Vân Khinh, chỉ to bằng lòng bàn tay, bộ lông bóng mượt như bôi dầu. Giờ thì nó đang trừng đôi mắt cũng đen láy, hung hăng nhìn gã đàn ông kia, lông xù lên dữ dội. Vân Khinh dịu dàng vươn tay lên vuốt ve Điều nhi[1], mắt không thèm liếc về phía gã khát máu vừa định giết cô, chậm chậm bước lên bờ suối, tự nhiên như không cảm thấy y phục mắc vào.

Tên nam nhân kia vừa thấy thế, gương mặt sầm sì lại, lại vung tay giương đao bạc kiếm định tiếp tục chém Vân Khinh. Có điều tay vừa giờ lên được một

nửa, bỗng nhiên cả người vô lực, toàn thân chết lặng không còn cảm giác, tứ chi không thể động đậy nổi, hần ta chỉ thấy chân tay mềm nhũn, lập tức ngã lăn quay ra đất.

“Công tử.” Ba người còn lại vốn bị thương không nhẹ đang nghỉ ngơi, lập tức đồng thanh hét lên, chạy vội tới. Đôi môi vốn nhợt nhạt vì mất máu, giờ bắt đầu hiện lên màu đen. Cả thân mình đầy rẫy vết thương, nhanh chóng hiện lên một màu xám xịt, nhanh tới mức khiến người khác tưởng mình hoa mắt. Ấy thế mà trong mắt gã đàn ông kia hoàn toàn không có chút e sợ nào, chỉ dữ tợn trừng mắt với Vân Kinh và Điều Nhi trên vai cô.

“Độc, bị trúng độc rồi.” Vị thư sinh dáng vẻ nhu nhược kia kinh hãi kêu lên.

“Mong cô nương giờ cao đánh khẽ.”

Một trong hai người mặc đồ màu xám nhìn như hộ vệ đứng hai bên vị thư sinh kia lập tức quay sang cúi đầu với Vân Kinh. Dao kiếm của đám sát thủ kia vốn không có độc, chứng tỏ chỉ còn một khả năng, độc từ thiếu nữ trước mặt này mà ra. Con chồn màu đen kia chắc hẳn có độc, vì loài chồn thích ăn rắn cực độc, nên dĩ nhiên rằng và móng vuốt sẽ có dính độc. Trong người bọn họ không mang theo thuốc giải độc, mà trì hoãn tới khi về, e là không kịp cứu chữa.

Vân Kinh vẫn vuốt ve Điều Nhi, nhìn lướt qua gã đàn ông hung thần ác sát kia một cái, nhàn nhạt trả lời.

“Vừa xong hẳn cũng đâu có giờ cao đánh khẽ với ta?” Vừa dứt lời, quay người bỏ đi, không thèm để ý tới bọn họ.

“Cô nương, là lỗi của công tử nhà chúng ta. Chỉ là hành tung của chúng ta không thể để người ngoài biết được. Cô nương, không phải chúng ta có ý mạo phạm...”

“Nghĩa là ta nên chết sao?” Vân Kinh nhẹ nhàng cắt lời vị thư sinh vẫn nhược kia.

Thư sinh lập tức cứng họng đờ người. Cô lại nhắc chân định đi tiếp

“Ngươi không chết.” Gã đàn ông hung thần ác sát kia đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên, giọng nói khàn khàn, khí lực không đủ, nhưng vẫn đầy đủ vẻ khẳng định nghiêm chỉnh.

Vân Kinh nghe vậy quay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu nói. “Thế nên ta không được giết ngươi sao?”

Không có ai trả lời, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn không thôi hung dữ nhìn Vân Kinh, như thể dĩ nhiên ý của hần ta là thế. Vân Kinh cũng không nói gì, cũng chỉ nhìn lại gã đàn ông kia một cách lạnh nhạt. Một bên lạnh nhạt ôn hòa, một bên hung ác lãnh khốc. Hai luồng ánh mắt va chạm vào nhau giằng co không ngớt, mà xét cho cùng cũng chẳng biết giằng co điều gì.

Ba người còn lại đứng bên cạnh, tuy chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng im lặng không dám hé răng lên tiếng. Cả một hồi lâu sau, môi gã đàn ông hung ác kia dần dần đen kịt, hơi thở cũng bắt đầu bốc mùi tanh hôi. Bàn tay buông thõng bên người đang nắm chặt lại,

đây đó dường như vang lên tiếng khớp xương răng rắc. Sát khí không vì bị trúng độc mà yếu đi, giờ càng thêm dày đặc bao phủ toàn bộ không gian chung quanh bờ suối.

Vân Kinh vẫn như thể không cảm thấy điều đó, vẫn lạnh nhạt nhìn thẳng hai mắt gã đàn ông nằm đó, vẫn đạm mạc, vẫn u nhã.

“Xin lỗi.” Đôi môi giờ đen sì như than vốn vẫn ngậm chặt bỗng hé ra để phun hai chữ này giữa hai hàm răng nghiêng lại. Nhẹ nhàng, nhưng vẫn đầy khí phách.

Ba nam nhân đứng cạnh đó đồng loạt tròn mắt, rõ ràng là không ngờ tới công tử nhà họ sẽ thốt lên hai chữ đó. Hai chữ này vốn không tồn tại trong đầu công tử kia mà, từ điển của người làm gì có từ này chứ. Vân Kinh nghe vậy mới ừ một tiếng, gật đầu quay người bước tới. Cô cúi xuống bắt đầu tìm chỗ bị trúng độc của gã đàn ông kia.

Ba người còn lại thấy thế, lại tròn mắt nhìn nhau. Đây nghĩa là sao? Vấn đề nguyên tắc chẳng Liếc mắt sơ qua, té ra chỗ bị trúng độc lại nằm ở phần đùi non phía trong của hần ta, khoảng cách tới bộ phận tế nhị có một chút xú. Vài ba vết máu rõ ràng, chính thị dấu cào do móng vuốt Điều Nhi để lại.

Vân Kinh thấy thế, nghiêng đầu sang nhìn Điều Nhi lắc lắc đầu về bất đắc dĩ. Cô búng nhẹ một cái lên đầu Điều Nhi, cười dịu dàng.

“Nhóc con nghịch ngợm quá!” Điều Nhi bé nhỏ liền cọ vào mặt Vân Kinh vô cùng thân mật.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi?” Gã đàn ông kia nheo mắt nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh tụt quần hần ta xuống, cái bộ phận tế nhị kia lộ ra không sót chỗ nào. Nhưng cô không thèm liếc lấy một cái, chỉ chăm chú trích máu từ vết thương bằng một con dao bạc nhỏ, rồi bôi giải độc đặc biệt dành cho độc của Điều Nhi, vừa làm vừa trả lời. “Chỉ cần ngươi có khả năng đó thôi.

Trên mặt gã đàn ông kia lập tức hiện lên nét hung ác, sát khí càng thêm trầm trọng, ánh mắt sâu thẳm loe loe như guom đao, nhìn chăm chăm Vân Kinh không chớp mắt. Bỗng dưng hần ta thấy choáng váng sây sảm mặt mày, bàn tay theo bản năng liền xoay lại tóm lấy tay Vân Kinh không buông, móng tay sắc bầu vào da thịt cô như muốn cắm sâu vào đó. Vân Kinh không tránh khỏi nhủ mày vì đau.

“Công tử!” Ba người kia lập tức kinh hãi kêu lên.

“Chỉ là bất tỉnh một chốc. Điều nhi rất độc, hơn nữa trên người hắn thương thể quá nhiều.”

Vân Khinh vừa giải độc, vừa kiểm tra toàn thân gã đàn ông kia. Quả là trên người hắn bị thương rất nhiều, trước ngực, sau lưng, trên tay, trên chân, hầu như đều bị thương cả. Nếu không có những vết thương đó làm ảnh hưởng tới việc hắn ta hành động, chưa chắc hồi nãy Điều nhi đã có thể làm hắn bị thương.

“Đa tạ cô nương!” Thụ sinh kia liền gật đầu hành lễ.

Vân Khinh vừa bôi thuốc dứt giải được cho gã kia, vừa trả lời. “Chuyện nhỏ tiện tay thôi.”

Người đáng hộ vệ cũng mặc áo xám còn lại, tuổi có vẻ trẻ hơn, nghe thế liền liếc nhìn chung quanh rồi trầm giọng thốt. “Nơi này không thể ở lâu, chúng ta phải lập tức đi thôi.”

“Độc trên người hắn còn chưa giải.” Vân Khinh không ngần đầu lên nhẹ nhàng nói.

Vị thụ sinh kia nhú mày một chốc rồi quay sang thì lễ với Vân Khinh. “Tại hạ mạo muội thỉnh cầu cô nương đi chung một đoạn. Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.”

Vân Khinh còn chưa kịp trả lời, vị thụ sinh đã nói tiếp. “Chỉ cần cô nương theo giúp tới khi công tử tỉnh lại là được. Tới lúc đó cô nương muốn đi, chúng ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Vân Khinh thấy anh ta đã cầu khẩn tới nước này, mà gã đàn ông kia trong chốc lát cũng chẳng thể giải độc hoàn toàn ngay được vì Điều nhi cũng rất độc. Cô lại nhìn thấy tay mình đang bị bàn tay to của gã tóm chặt muốn chết, muốn gỡ ra cũng chẳng phải dễ. Thế là cô hơi trầm ngâm, rồi gật đầu rất nhẹ. Xét cho cùng cô cũng tới lúc đi tiếp, cùng nhau đi một đoạn cũng không sao.

Thấy Vân Khinh đã gật đầu đồng ý, ba người kia lập tức mừng rỡ, cũng không để ý vết thương ngang dọc của bản thân, kéo con ngựa kia qua để Vân Khinh và gã đàn ông kia cùng cưỡi, còn bọn họ đi bộ theo sau.

Vân Khinh thấy hướng bọn họ đi cũng là hướng mình muốn tới, chính là nơi bà bà và cô từng sống, lập tức yên lặng vừa giúp gã đàn ông quần áo bê bê máu kia giải độc, vừa giục ngựa đi trước. Sau lưng, gió xuân phe phẩy, mùi máu tanh tươi bừa bãi trên đất theo gió mà đi. Dần dần từng dòng máu cũng thấm vào nước suối khiến cả một vùng nước chuyển màu đỏ ối. Quả là một mùa xuân bất thường.

---

[1] Điều nghĩa là chôn, đáng ra có thể để là Chôn con nhưng Lãnh Vân thích để là Điều nhi, như thế là tên thân mật của chú chôn này

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cường hôn

Suốt chặng đường vừa đi vừa nghỉ, Vân Khinh thì không sao cả, chỉ có ba người kia vốn bị thương tương đối nặng, không thể nào đi bộ nhanh hơn được mà lại cứ cứng đầu cứng cổ gắng gượng đi tiếp. Thế nên tuy đã đi khỏi chỗ cũ một đoạn, nhưng cũng chẳng xa là mấy.

“Nghỉ ngơi một chút đi, cứ như vậy cố đi cũng chẳng tốt lắm.”

Tới một chỗ trống trong rừng, Vân Khinh thấy ba người kia quả thật bắt đầu không gượng nổi,

liền ghì chặt dây cương, rồi đỡ gã đàn ông quần áo bê bê máu kia xuống ngựa.

“Cô nương, chúng tôi vẫn chống cự được, cô...”

“Cứ làm như vậy đi.”

Vân Khinh không chờ vị thụ sinh kia nói xong mà mỉm cười nhẹ giọng cắt ngang. Giọng nói dịu dàng, không hề có vẻ sắc bén nanh ác, nhưng vẫn khiến người nghe không thể không theo. Thụ sinh kia cùng hai người ăn mặc giống nhau còn lại nghe xong chỉ biết nhìn nhau. Giọng nói dịu dàng đó, khiến cho ba người họ cảm nhận được sự quan tâm đầy ấm áp, một sự quan tâm mà không thể miêu tả rõ được bằng lời. Ba người phân vân một chốc, vì quả thật họ cũng sắp không gượng nổi nữa. Nghỉ ngơi một chút cũng tốt, bình một ra trận chẳng phải là thượng sách chút nào.

Lập tức, thụ sinh vẫn như cũ liền ngồi ngay cạnh Vân Khinh và gã đàn ông hung ác kia. Hai người thị vệ còn lại chia hai bên trái phải, cách xa một đoạn ngồi xuống cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh. Tuy nói là nghỉ ngơi, nhưng từng sợi lông sợi tóc đều dựng thẳng đứng căng thẳng, hoàn toàn không phải thật sự thư giãn.

Vân Khinh thấy thế cũng chẳng nói gì, chỉ hơi ngẩng đầu ngắm trời xanh mây trắng và dựa vào thân cây. Một tay cô bị gã đàn ông đang bắt tỉnh kia giữ chặt, chỉ có thể để trên người hắn, tay còn lại đặt hờ trên cây cỏ cảm bầy dầy vẫn mang theo.

“Cô nương là nhạc công?” Thư sinh kia ngồi một bên thấy vậy liền mỉm cười nhìn Vân Khinh hỏi. Tuy mặt anh ta dính máu không ít, nhưng vẫn không giảm đi tướng mạo thanh tú chút nào.

Vân Khinh cúi đầu nhìn sang anh ta, chỉ cười nhạt. “Ta thích đàn.”

Thư sinh ừ một tiếng rồi nói. “Tại hạ Sở Vân, hai người kia cao hơn là Mặc Ly, thấp chút là Mặc Ngân. Dám xin thỉnh giáo quý danh của cô nương!”

Vân Khinh cũng chẳng câu nệ gì. “Vân Khinh.

Kiểu trò chuyện bèo nước gặp nhau thế này, thật ra chỉ để giết thời gian giảm căng thẳng không khí là chính, ai thêm quan tâm có thật hay không. Thế nên cũng chẳng ai hỏi đầu tìm hiểu thật thật giả giả, nên cũng không ai hỏi sâu thêm thân phận nhau làm gì. Sở Vân nghe vậy chỉ cười cười, liếc nhìn gã đàn ông đang hôn mê kia rồi nói.

“Cô nương là cao nhân thế ngoại, hẳn sẽ không so đo tính toán với đám tục nhân chúng tôi. Công tử nhà tôi vô lễ, nên mong Vân cô nương độ lượng khoan dung người.”

Vân Khinh vừa nghe cũng hiểu được. Lời lẽ anh ta khách sáo, ý tứ cũng khách sáo không kém, chẳng qua là muốn cô hạ thủ lưu tình, không nên nhằm vào công tử nhà anh ta trả thù, mà nhanh nhanh giải độc cho hắn. Lập tức cô mỉm cười. “Chỉ một chốc là tỉnh thôi.”

Cô nào có lòng dạ cố tình chính hắn ta chứ, chỉ là có chút ngứa mắt. Bao năm hành tẩu giang hồ như vậy, cô đã sớm nuôi dưỡng tính cách người không phạm ta ta chẳng phạm người rồi. Chuyện hôm nay cũng đã qua rồi, có gì vượt qua được những gì trong quá khứ của cô đâu. Hắn ta cũng chỉ là một người xa lạ, không đáng để cô bận lòng.

“Đa tạ Vân cô nương.”

Mặc Ngân Mặc Ly hai người lập tức đồng loạt quay đầu trầm giọng nói với Vân Khinh. Cô cũng chỉ hơi gật đầu, không nói gì thêm. Sở Vân thấy Vân Khinh không có ý làm khó, lập tức nhẹ cả người. Họ đều là kẻ có mắt nhìn, Vân Khinh không biết võ công, chỉ cần không có con chồn kia

sẽ không có trở ngại. Anh ta lập tức gỡ bình nước trên lưng ngựa xuống, nhẹ nhàng đổ lên mặt gã công tử kia, mong làm chậm lại cơn sốt nhờ có kéo đến.

Vân Khinh chỉ lẳng lặng ngồi nhìn. Nước làm trôi đi vết máu trên mặt gã đàn ông đó, hoàn toàn lộ ra gương mặt vốn có của hắn ta. Cô thấy thế, chợt hơi sững sờ một chút. Hắn ta còn khá trẻ, nhìn qua xem ra không lớn hơn cô là mấy. Đôi mắt nhắm nghiền hoàn toàn che khuất những toan tính những tàn nhẫn hung hăng. Đuôi mắt hơi héch lên trên, hai hàng lông mi dày rợp rủ xuống, dường như thoáng ánh bạc trên nền đen thẫm. Làn da phơi nắng lâu ngày thành màu đồng, làm nổi bật đôi môi hồng nhạt như cánh hoa đào. Ngũ quan hợp lại, tạo nên một cảm giác vô cùng yêu diễm. Giờ đây đôi môi kia đang mím chặt, lông mày cau lại, làn da sau khi giải độc giờ tái nhợt khiến cho vẻ mặt hắn ta bỗng nhiên toát ra vẻ mị hoặc quỷ quái lạ lùng.

Vân Khinh không ngờ một kẻ tàn nhẫn máu me như hắn ta, sau khi rửa mặt sạch sẽ lại có dáng vẻ như thế. Yêu nghiệt dường ấy, ờ, đẹp đẽ dường ấy, quả là một gã đàn ông đầy mâu thuẫn, mờ mắt ra tựa như Diêm La, nhắm mắt lại giống hệt hồ ly tinh, gã này...

Sở Vân thấy Vân Khinh chỉ hơi ngần người rồi lập tức về mặt lại lạnh nhạt như cũ, không khỏi hơi động trong lòng. Lần đầu tiên anh ta thấy có người nhìn mặt công tử nhà mình xong lại chẳng có biểu tình gì đặc biệt. Điều này chứng tỏ Vân Khinh cô gái kia cao thâm khó lường, hay là...

Đúng lúc này, một tiếng rít gào chợt vang lên từ trên cao, một vật thể lạ vùn vút lao từ trên không xuống, đảo mấy vòng quanh chỗ mọi người ngồi rồi lập tức nhắm thẳng về phía mọi người mà bay, thế tới vô cùng mạnh mẽ.

Mặc Ngân đang ngồi nghỉ trong nháy mắt bỗng vọt đứng dậy, trường kiếm trong tay vung lên nhằm hướng vật thể kia bay tới, cả lực đạo lẫn tốc độ đều vừa mạnh vừa nhanh. Rõ ràng là việc nghỉ ngơi trong chỗ lát đã có tác dụng tương đối lớn.

“Đang!” Một âm thanh duy nhất vang lên cùng lúc đó. Mặc Ngân chỉ thấy kinh phong rào rạt từ sau lưng hướng tới, một lực đạo vô cùng mạnh mẽ nhằm thẳng vào cánh tay cầm kiếm đang vung lên của anh ta mà tấn công, vừa nhanh vừa chuẩn, mạnh tới mức anh ta không thể coi thường. Lập tức Mặc Ngân khẽ động cổ tay, không kịp đối phó vật thể đang lao từ trên trời xuống, mà quay người chém thẳng vào đạo phong nhận đang lao tới kia. Chỉ nghe phịch một

tiếng to, Mặc Ngân bị đẩy về phía sau hai bước mới có thể đứng vững. Anh ta vô cùng kinh hãi nhìn về phía Vân Khinh, đây chính là âm công.

Tay Vân Khinh vẫn đang đặt hờ lên cây cỏ cảm, lạnh nhạt nhìn Mặc Ngân nói. “Đừng làm nó bị thương.”

Cùng với câu nói đó, một con vật hùng hổ lao xuống từ trên trời, thu cánh thu vút lại đứng ở trên vai Vân Khinh, dè xuống khiến cả người cô run lên không chịu nổi phải nghiêng người về phía gã đàn ông còn đang mê man bất tỉnh kia một chút.

“Mới chưa gặp chẳng bao lâu mà sao mi lại béo lên nhiều thế này?” Cô mỉm cười nhìn con vật đang đứng trên vai mình, vươn tay vuốt ve.

Con vật kia, chính là một chú chim ưng to màu xám, giờ đang cúi đầu dùng mỏ mổ mổ vào tay Vân Khinh đầy thân thiết. Còn Điều nhi vốn đang ngồi

trên vai Vân Khanh, vừa thấy phi ưng nhào tới, đã lập tức lẩn trốn xa tít tắp. Hai đứa chúng nó vốn chẳng đội trời chung

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân liếc nhau, nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc và quan sát kỹ lưỡng, cả ba đều trở nên vô cùng cẩn thận hơn. Vân Khanh xoa nắn chú ưng xám kia một hồi, liền gỡ xuống khỏi đuôi nó một mảnh vải. Mở ra nhìn, thì ra là bà bà gửi cho cô, nói rằng có việc ở nước Tần náu chân lại, nên nhắn cô tới đó gặp bà bà

Vân Khanh đọc xong liền mỉm cười. Bà bà cũng thật, chắc là lại đi tìm y dược gì đó cho mình rồi. Cánh tay phải tuy rằng hoạt động như thường, nhưng trời mưa trời gió vẫn đau đớn khôn xiết. Bà bà trước sau không nói một lời, lại làm mọi việc vì cô, cô quả thật rất thương bà bà.

Nhẹ nhàng khép thư lại, còn chưa kịp cất kỹ cô đã cảm nhận thấy một ánh mắt lạnh thấu xương đang hướng vào mình. Vân Khanh nghiêng đầu vừa nhìn, lập tức đối diện với ánh mắt tàn nhẫn của gã đàn ông kia.

“Ngươi... ừm...” Vân Khanh không ngờ hắn ta tinh lại nhanh như vậy. Chữ ngươi vừa thốt ra, gương mặt vốn đang ở rất gần cô bỗng kề sát lại nhanh như chớp. Hai bàn tay cứng như sắt kéo cô một cái. Vân Khanh mất thăng bằng vừa ngã người sang, lập tức đôi môi bị hôn lên đầy hung hăng cường bạo.

Cô không biết võ công, chỉ biết âm công. Tốc độ cũng như sức mạnh của cô làm sao bì kịp gã đàn ông lực lưỡng kia chứ, nhất là lúc này hai tay không hề đặt trên cổ cầm, khiến cho gã đàn ông kia thừa cơ đắc thủ.

Vân Khanh ngẩn người. Cả đời cô chưa từng trải qua chuyện như vậy. Còn chưa kịp phản ứng, bỗng cô cảm thấy một vật tròn bị lưỡi của đối phương đẩy vào miệng. Chưa nhận ra cái gì, vật đó đã tan thành nước khiến cô bị ép phải nuốt xuống, mà đôi môi mỏng kia cũng nhân đó lùi lại nhanh chóng. Tất cả xảy ra chỉ trong nháy mắt

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Giao chiến

Cả con chim ưng trên vai Vân Khanh lẫn Điều Nhi đang trốn đằng xa đều không có phản ứng gì với chuyện trước mắt. Động vật thường có phản xạ mãnh liệt với sát khí, mà gã đàn ông hung ác kia lại không có sát khí, thế nên cả hai đứa nó đều không động đậy. Cứ mặc kệ như thế, mặc kệ cho chủ nhân bị người ta khinh bạc!

Hai người vừa tách nhau ra, Vân Khanh khẽ nhíu mày, vừa sờ sờ môi mình vừa nhìn gã đàn ông cả người đầy máu kia. Trên mặt cô thoáng vẻ giận dữ, khẽ vươn tay về phía cây cổ cầm gần đó. Có điều gã đàn ông kia cũng rất nhanh chóng, vừa thấy Vân Khanh khẽ động, lập tức hai tay nhào tới, tóm chặt lấy hai cổ tay của Vân Khanh, ngoéo một cái trói ra sau lưng, dùng sức ép chặt cả người Vân Khanh vào lòng hắn, giam hãm cô lại trong vòng tay. Con chim ưng trên vai Vân Khanh thấy thế, phành phạch vỗ cánh bay lên đảo qua đảo lại trên đầu hai người, như thể không hiểu cô chủ của mình đang làm gì vậy.

Hai người vốn đã dựa sát vào nhau, giờ lại bị giam cầm trong vòng tay hắn ta, hai lần da thịt chỉ cách nhau vài lớp quần áo mỏng manh. Một vòng ngực cứng rắn vững chãi ép chặt lấy người Vân Khanh, hầu như không còn tí khe hở nào. Mùi hương đàn ông xộc vào mũi cô, nồng nồng, mạnh mẽ, bá đạo.

Vân Khanh từ bé tới lớn chưa từng tiếp xúc gần gũi với phái nam như thế bao giờ. Dù tính cách cô có nhẹ nhàng thanh nhã tới mấy giờ cũng không thể tránh khỏi lên cơn giận dữ, lập tức hơi chum môi lại định gọi Điều Nhi.

Nào ngờ gã đàn ông kia còn lợi hại hơn, vừa thấy đôi môi Vân Khanh động đậy, lập tức hiểu ra Vân Khanh định làm gì. Hai tay đã bận bịu trói chặt cơ thể Vân Khanh rồi, không còn cách nào khác, hắn ta không kịp suy nghĩ, liền cúi xuống hung hăng hôn tiếp, lấy môi mình ép chặt lên môi Vân Khanh không cho cô phát ra bất cứ thanh âm nào.

Một lùi một tiến, một người cố tránh môi ra để gọi bạn, một người tranh thủ cơ hội xâm nhập vào trong. Một trong trắng tinh thuần, một ngây ngô không biết cách nào hơn. Cứ vậy dây dưa một chỗ không ngưng nghỉ, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển quanh quẩn đầu đây.

Ba người Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân ngồi cạnh thấy thế, lập tức đồng loạt cúi đầu quay đi chỗ khác, im lặng không lên tiếng.

“Ngươi không lên tiếng, ta sẽ tha cho ngươi. Nếu không, ta không ngại gì mà tiếp tục thế này.” Một chốc sau, gã đàn ông kia cắn nghiến môi Vân Khanh một cái rồi khẽ động môi nói.

Sau màn trao đổi nước bọt vừa rồi, Vân Khanh nào phải đối thủ của gã ta, nên chỉ có cách vừa hào hển thờ, vừa khẽ gật đầu, mà cũng chẳng làm gì khác được với tư thế bị giữ chặt vào người hắn như thế này.

Gã đàn ông kia thấy Vân Khanh đồng ý, liền cẩn trọng từ tốn lùi lại. Chẳng hiểu sao, chỉ cần cô gái trước mặt đồng ý điều gì, hắn cảm thấy hoàn toàn không nghi ngại cô ta có đôi ý giữa chừng hay lừa dối hắn hay không, hay có khi hắn ta vốn không nghĩ tới việc Vân Khanh dám đối ý cũng nên.

“Ngươi muốn thế nào?” Vân Khanh vẫn bị gã kia giữ trong vòng tay, đôi môi sưng lên đỏ mọng, khẽ loáng ướt, lại thấp thoáng có dấu răng lưu lại, thoát

nhìn càng thêm dụ hoặc vô cùng.

“Trên đời này không ai dám uy hiếp ta.” Trên mặt gã đàn ông hiện lên vẻ tàn nhẫn.

“Thế nên, ngươi phải trả giá đắt.”

Dứt lời, gã buông một tay, giơ lên khẽ vuốt ve đôi môi đỏ hồng của Vân Kinh. Động tác này có vẻ rất là tình tứ mờ ám, thế nhưng hắn ta lại thốt lên với giọng vô cùng ngoan lệ.

“Đừng có cố làm trái ý ta. Vừa rồi ta cho người nuốt độc được, ta tin rằng trên đời này trừ ta ra không ai giải được cả. Ngươi cứ việc mơ tưởng lung tung, nhưng sau đó đừng trách ta xuống tay ác độc.”

Mấy năm nay Vân Kinh theo bà bà vào Nam ra Bắc cũng đã học qua một chút y thuật, đồng thời cũng hiểu biết một chút về độc tố các loại. Nhưng loại độc vừa vô sắc vô vị, uống vào lại không có cảm giác gì đặc biệt, quả thật cô chưa từng thấy. Độc được giấu ở trong răng, cũng không phải loại đơn giản chút nào. Nghĩ tới đó, gương mặt cô trầm xuống một chút, nhưng cũng không quá nhiều, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Gã đàn ông kia thấy vậy liền chậm rãi buông tay Vân Kinh ra, lạnh lùng nói.

“Ngươi cứ việc triệu hồi Điều Nhi của ngươi xem, chúng ta đánh cuộc một keo xem liệu không có ta ngươi có thể điều phối giải được hay không. Có phải chết ta cũng kéo ngươi chôn cùng.”

Vân Kinh thông thả động thân ngồi thẳng lại, không thèm nhìn gã ta. Hắn ta đoán đúng, cô không có cách nào khác cả. Một kẻ ngoan độc tàn nhẫn hiếu sát như thế, nói được thì sẽ làm được.

“Ta hỏi ngươi muốn thế nào?” Im lặng trong giây lát, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn gã ta hỏi.

Gã đàn ông nọ nhướn mày, cười lạnh. “Ta chưa nghĩ ra. Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho ngươi sau. Còn giờ thì theo ta về Tàn Quốc.”

Nói tới hai chữ cuối, giọng điệu càng âm trầm hơn. Vân Kinh lạnh lùng nhìn cái kẻ đáng ghét trước mặt, hai tay nhanh như cắt xoa lên cổ cảm, đinh đang hai tiếng vang lên, hai đạo phong nhận xé gió vụt tới chỗ gã đàn ông kia, nhanh như chớp giật.

Hắn ta không ngờ tới nước này mà Vân Kinh vẫn có thể động thủ với mình, hơi hơi sững sốt. Có điều gã này cũng thuộc dạng dũng mãnh thiện chiến, ngay trước khi bị phong nhận cắt đôi, lập tức ngã người lộn ngược về phía sau, cả thân mình gần như song song với mặt đất, vuông góc với chân. Hai đạo phong nhận kia vừa kịp lướt qua chớp mũi của hắn bay mất. Vân Kinh thấy thế hừ lạnh một tiếng, mười ngón tay như múa trên bảy dây đàn, từng lớp từng lớp phong nhận từ bốn phương tám hướng không ngớt bay đến tập kích gã đàn ông kia, vừa nhanh, vừa độc, vừa chính xác.

“Công tử!” Mặc Ly, Mặc Ngân đứng cạnh nhìn vậy, lập tức cầm kiếm định đánh về phía Vân Kinh. Nhưng Sở Văn đứng sau hai người bỗng dưng nhanh chóng tóm áo họ kéo lại. Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên chất vấn của họ, anh ta chỉ khẽ lắc đầu, trên nét mặt hiện lên một nét hiểu rõ và tính toán.

“Công tử, bắt lấy!” Mặc Ly biết vị tiên sinh nhà mình vốn đa mưu túc trí, lập tức vung cổ tay ném trường kiếm về phía gã công tử kia. Gã ta nghe tiếng đoán vị trí, định tung người nhảy ra tiếp lấy thanh trường kiếm. Vân Kinh nhìn thấy thế liền trầm mặt xuống, vung cổ tay lên. Một đạo phong nhận bắn ra như chớp khiến thanh kiếm đang bay trên không trung choang một tiếng, gãy làm hai nửa rớt xuống đất.

“Công tử.” Mặc Ngân lập tức nhíu mày nhăn trán, vung kiếm trong tay mình định ném cho gã đàn ông nọ. Lại choang một tiếng kim loại bị gãy. Lần này tên công tử nhanh tay hơn, vắt và tóm được chuôi kiếm. Nhưng còn chưa kịp nắm chặt, Vân Kinh đã gỡ ba đạo phong nhận khiến thanh kiếm thứ hai này bị gãy làm ba đoạn rơi là tả trên đất, trong tay hắn ta chỉ còn lại duy nhất cái chuôi kiếm.

“Chết tiệt!” Gã đáng ghét gầm lên một tiếng, hung hăng ném cái chuôi kiếm trong tay, lộn nhào vài lần trên không trung để tránh mấy đạo phong nhận liên tiếp, nhưng chưa kịp tránh được một đường ở lưng, lập tức bị chém cho một nhát.

Mà Vân Kinh mắt thấy cũng chẳng thèm dừng tay, tiếp tục múa mười ngón tay hồng, phong nhận liên tiếp đánh ra. Lần này phải nói là cô thật sự nổi giận. Có điều cô đã nhanh, gã đàn ông kia cũng lợi hại không kém. Tuy hắn ta không chiếm được tiên cơ, nhưng cũng không hề bị Vân Kinh đánh trúng bộ phận yếu lại nào. Mấy lần thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, bỗng hắn ta khẽ động dung, trong nháy mắt hoàn toàn đổi phương pháp, đứng yên một chỗ giang tay.

chân mở rộng môn hộ mặc kệ Vân Kinh đánh tới, khiến cô bỗng giật mình dừng tay. Mà hắn ta cũng chỉ chờ khoảnh khắc cô hơi ngừng lại, dùng khinh công thượng thừa nhào thẳng tới trước mặt Vân Kinh, năm ngón tay như ung trào tóm lấy chiếc cổ thanh mảnh.

Bất động, gã đàn ông nọ bất động, Vân Kinh cũng bất động. Một làn gió thổi qua, lá xanh xào xạc. Hai người cứ trong tư thế đó nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng. Tay gã công tử kia đang để trên cổ Vân Kinh, chỉ cần hắn bóp chặt, cô chắc chắn không tránh được. Mà tay Vân Kinh vẫn đang đặt trên cổ cảm, chỉ cần lại gãy một cái, đạo phong nhận kia sẵn sàng xuyên tim gã ta. Hai người đứng quá gần nhau.

“Ta không thích ngươi.” Vân Kinh lạnh lùng nói với hắn, vừa nói vừa thu tay lại.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, cũng rút tay về, liếm vết máu trên mặt đang chảy xuống khóe miệng, rồi trầm giọng nói. “Không có lần sau.”

Vân Kinh đứng lên, cất cây đàn đi, chồm môi kêu nhẹ một tiếng, lại huyêt nhỏ hai tiếng. Điều Nhi đang nấp đằng xa liền lao tới như chớp ngồi chồm chồm

trên vai cô, mà con chim ưng màu xám kia cùng lúc đó bay vút lên trời, biến mất.

Cô quay người lên ngựa, không thèm nhìn mấy người đứng dưới đất, lạnh nhạt thốt.

“Còn không đi?”

Gã đàn ông kia thấy thế, trên mặt càng thêm lạnh lẽo cô hồn, phi thân lên lưng ngựa ngồi tóm chặt thắt lưng Vân Kinh, hùng hổ nói. “Nhớ cho kỹ, ta là Độc Cô Tuyết. Nhà ngươi cũng chưa đủ tư cách khiến ta thích!” Dứt lời, hai gót thúc mạnh, tuấn mã nhanh chóng lồng lên phi về phía trước. Sau lưng, Sở Vân cùng Mặc Ly Mặc Ngân cũng vội vã chạy theo.

Ban nãy Sở Vân thấy rõ, Vân Kinh hoàn toàn không có ý muốn giết công tử nhà mình, mà chỉ muốn đánh cho hả con giận trong lòng. Có điều anh ta chưa từng thấy ai có gan dám trút giận lên người công tử nhà mình như thế cả!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chạy trốn

Chạy đi như rượt mây đuổi gió, gấp gấp ngày đêm, dọc đường lại lấy thêm hai con ngựa khác, cả nhóm năm người cứ nhăm chồn thâm sơn cùng cốc mà phóng như bay, hầu như chẳng mấy lúc nghỉ ngơi.

Dọc đường Vân Kinh cũng chả mấy khi lên tiếng nói chuyện với đám Độc Cô Tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt như gió như mây không nhìn ra bất kỳ tâm trạng gì, đã chẳng than mệt, cũng chẳng làm kẻ cản trở cuộc hành trình. Mà Độc Cô Tuyết cũng chẳng thêm để ý đến Vân Kinh, càng không làm phiền tới cô, chỉ tập trung tinh thần vào việc chạy đi, như thể có thỏa thuận ngầm nào đó.

“Công tử, đằng trước chính là thị trấn biên giới để ra khỏi Ngụy Quốc. Công tử xem có cần cải trang đi tiếp...”

Nhìn con đường vắng lặng trước mặt, Sở Vân trầm giọng hỏi Độc Cô Tuyết. Gương mặt điềm lệ của Độc Cô Tuyết khẽ trầm xuống lạnh lẽo hừ một tiếng.

“Bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng ta cải trang để tới, việc gì ta phải làm như ý họ chứ?”

Sở Vân nghe vậy lặng im một lúc rồi gật đầu.

“Công tử nói cũng đúng. Bọn họ chưa từng thấy gương mặt thật của người, nên tốt nhất là càng công khai càng ngang nhiên càng gây chú ý, sẽ càng an toàn hơn.”

Độc Cô Tuyết gật đầu, khẽ giật cương ngựa. Cánh tay cứng như sắt thò ra tóm chặt lấy eo lưng của Vân Kinh đang ngồi trước mặt lạnh lùng nói tiếp.

“Chưa kể ta còn đang mang theo một nữ nhân không có võ công, ai lại ngờ tới ta lại đâm đầu vào chỗ chết như vậy.”

“Công tử cao kiến!” Mặc Ngân Mặc Ly vốn đang im lặng đồng thanh lên tiếng.

Vân Kinh nghe cuộc trao đổi của mấy người nọ, hơi hơi hiểu ra một trong những lý do Độc Cô Tuyết muốn giữ mình bên cạnh hắn. Trong hư có thực, tưởng thực hóa hư. Qua những gì cô từng nghe thấy và nhìn thấy, người đàn ông này chỉ trong nháy mắt có thể suy nghĩ tính toán tinh tế như vậy, có thể tưởng tượng ra hắn ta là kẻ thâm sâu khó dò tới chừng nào. Tuy vậy Vân Kinh vẫn không tỏ vẻ gì như trước. Hắn thâm mặc kệ hắn, không phải việc của cô thì cô không thêm lo. Xét cho cùng bản thân đã rơi vào tay gã nọ, nhưng muốn lấy mạng cô cũng nào có dễ dàng như thế. Hơn nữa trước giờ cô không mấy để tâm những mưu đồ toan tính kiểu này, toàn bộ chỉ coi như gió thổi qua tai là được.

Đoàn người dừng lại bên một dòng suối, rửa mặt chải đầu, chỉnh trang mặc quần áo vừa cướp được trên đường, hoàn toàn ra dáng một công tử phú quý mang theo mỹ nữ cùng thị vệ đi rong chơi. Ba con ngựa nhàn nhã đi dạo, dần dần tiến vào thị trấn ở biên cảnh nối liền hai

nước Ngụy Tần. Chỉ cần ra khỏi đây, trước mặt đã là đất của Tần quốc, họ sẽ không cần lo lắng nữa.

Độc Cô Tuyết cười ngựa, tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Vân Kinh, trên mặt nào thì vênh vao cao ngạo, nào thì cười cợt giễu hót, nhưng vẻ ngoan độc tàn nhẫn đã hoàn toàn biến mất. Dáng vẻ cao quý nhàn nhã, thêm chút bất cần đời, chẳng khác nào một gã thiếu gia giàu có mang theo nữ quyền đi du sơn ngoạn thủy.

Vừa từ tốn thong thả giục ngựa vào tới thị trấn nọ, quả nhiên quanh quất ẩn nấp không ít sát thủ, rồi thì quan binh. Mặc kệ người qua lại lai lịch ra sao, vẻ mặt càng bình thường thì lại càng bị giữ lại kiểm tra, chỉ thiếu điều lột da xem có phải da thật hay không nữa là đủ. Trong khi đó đoàn người Độc Cô Tuyết ung dung đi tới, đám người coi cổng thành chỉ thoáng nhìn lướt qua, hỏi thăm ba câu rồi lập tức thả đi.

Vào trong thị trấn, Độc Cô Tuyết càng làm ra những hành động mờ ám hơn, nào là ôm lấy Vân Kinh dán chặt vào người gã, rồi thì cắn cắn vành tai cô

thì thăm âu yếm, nhìn qua đáng vẻ bảo ngà ngón cũng thật ngà ngón, mà nói tình nồng ý đượm cũng chẳng sai. Mà vẻ mặt Vân Kinh vẫn cứ lạnh nhạt như cũ, chỉ có hơi hiện lên màu hồng như hoa đào, đậm ra vẻ lạnh nhạt của cô lại chả khác gì giả vờ cả. Chỉ có hai người họ biết bàn tay Độc Cô Tuyết đang đặt

bên hông Vân Kinh thực chất là đang truyền một luồng nhiệt lực vào người cô, dùng nội công thâm hậu khiến mặt cô nổi lên rặng đỏ hồng, nhìn qua khiến người khác dễ hiểu lầm. Vân Kinh vốn không có võ công, càng không có nội lực, nên cũng đành mặc xác hấn muốn làm gì thì làm.

“Hôm nay thượng cấp có lệnh, không cho bất kỳ ai xuất cảnh.” Nôi ra khỏi thị trấn, một tên quan sai lạnh lùng nói với đám người Độc Cô Tuyết.

“Đây là ý gì?” Gương mặt điển trai của Độc Cô Tuyết lập tức sầm sì như trời sắp bão, ánh mắt khó chịu trừng mắt nhìn đám quan sai gác cổng.

Mấy tên quan sai thấy thế định găm gù quát mắng, Sở Vân đi bên cạnh lập tức bước tới, vẻ mặt tươi cười hòa nhã nắm lấy tay gã quan sai kia thấp giọng nói.

“Các vị đại ca xin bớt giận. Công tử nhà tôi tính tình tùy hứng quen rồi, các vị đại ca bỏ quá cho. Chẳng hay có chuyện gì khiến chúng tôi không được xuất cảnh thế? Công tử nhà tôi vốn nghe nói tháng năm ở Tề quốc sẽ có Hội hoa, nên đang muốn nhanh chân chạy đến xem, tôi chậm nhờ bỏ qua dịp hay nào đó ấy mà. Các vị cũng biết Tần quốc rộng lớn như vậy, đi qua quốc thổ Tần quốc để đến Tề quốc còn phải mất rất nhiều thời gian nha.”

Tên quan sai kia nhận lấy cục vàng Sở Vân len lén đút cho, rồi ừ một tiếng nhỏ giọng nói.

“Cũng chỉ có hai ngày thôi mà. Các người ráng chờ đi, ta đoán cũng không lâu đâu.” Sau đó lại lớn tiếng quát.

“Quay lại, quay lại mau, còn không đi đừng trách quan gia đây không khách sáo!”

Độc Cô Tuyết thấy thế định phát cáu, Sở Vân liền vội vã quay lại khuyên bảo tận tình. Độc Cô Tuyết liền hùng hổ miễn cưỡng quay đầu lại, vẻ mặt thật chẳng tình nguyện chút nào, hoàn toàn nhập vai một gã ăn chơi trác táng tính tình kiêu căng.

“Công tử, người thấy sao?” Vừa vào một khách điểm lụp xụp, Sở Vân cố ép giọng thật nhỏ hỏi Độc Cô Tuyết.

Nơi thị trấn nhỏ bé này đoán chừng chưa bao giờ có đông người dừng lại như thế, các khách sạn lớn khác đều đã kín phòng, Sở Vân phải vung tay chỉ một đồng bạc lớn mới có thể khiến bọn họ được miễn cưỡng chấp nhận vào trọ trong này. Một giường, một bàn, đơn giản tới mức không có chỗ nào che giấu cái gì được. Bốn mặt tường thì lỗ lổ ra cả cốt bên trong, quả thật vô cùng tàn tạ.

“Tôi nay nhất định phải rời đi.” Độc Cô Tuyết vươn tay chấm vào cốc nước viết lên bàn. Vừa xong không phải hấn ta không thấy bên cạnh cổng thành có rất nhiều người mai phục, thế nhưng hôm nay mà không đi, càng để lâu sẽ càng khó hơn, chỉ có thể đánh cuộc thử vận một phen. Mặc Ly Mặc Ngần lặng yên gật đầu.

Mà Vân Kinh sau khi vào phòng, vẫn đứng yên bên cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, lạnh nhạt, bình thản, mái tóc trước trán rủ xuống che đi vết bớt hình hoa anh đào. Ngoài sân gió nhẹ lay động cỏ cây, khiến người khác cảm thấy vô cùng yên tĩnh. Độc Cô Tuyết quay lại thấy thế, hơi hơi nhú mày, rồi bỗng cười to rồi gọi.

“Kinh nhi, lại đây ca ca hôn một cái. Thật đúng là khiến Kinh nhi của ta chịu khổ rồi, cái chỗ này tôi tàn quá chừng.”

Vân Kinh vừa nghe thấy hai chữ Kinh nhi, bỗng dưng rùng mình một cái, rồi hung hăng quay lại trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết, vừa xoa xoa hai cánh tay nổi đầy da gà da vịt. Khiếp, nghe ghê cả tai, Kinh nhi mới chẳng nhi. Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh phản ứng mạnh mẽ tới thế, hoàn toàn bất ngờ ngoài sự tưởng tượng của hấn ta. Sở Vân ngồi cạnh thấy vậy không nén được

buồn cười, vội vã cúi đầu xuống.

“Kinh nhi, Kinh nhi...”

Độc Cô Tuyết càng thấy Vân Kinh tỏ ra chán ghét, ngược lại càng gọi càng hăng, vừa gọi vừa tiến lại gần định kéo tay Vân Kinh. Cô thấy thế lập tức lật cổ tay đặt trên cây cổ cầm, trên mặt hiện rõ hai chữ uy hiếp: nhà người dám tới gần thử xem, khiến Độc Cô Tuyết đành phải dừng lại, cau có nhìn cô. Còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Độc Cô Tuyết lập tức trầm mặt xuống, nhanh chóng quay người ngồi xuống cạnh Vân Kinh, thò tay ra kéo cô tới, miệng không ngớt tán tỉnh trêu chọc.

“Kinh nhi, lại đây ca ca hôn cái nào.”

Vừa nói hấn ta vừa làm bộ định hôn. Vân Kinh thấy vậy quay đầu qua một bên khẽ tránh ra. Có điều nếu đứng ở cửa phòng nhìn về phía này, đáng vẻ hai người chả khác nào đang nồng nàn thân thiết.

“Khách quan, tiểu nhân bùng trà tới đây.” Một gã tiểu nhị nhanh nhẹn đá cửa bước vào, vẻ mặt rất khiêm tốn tươi cười hăm hở.

“Ai cho người tự tiện tiến vào, không có quy củ gì cả.” Mặc Ngần thẳng tay vung một cái tát qua, rõ ràng bộ dạng cường hào ác bá.

“Ồi tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết!” Gã tiểu nhị kia ăn một cái tát không nhẹ, hoảng hốt cúi người xin lỗi liên tục, vừa khúm núm bước lại đặt khay trà lên bàn.

“Cút!” Độc Cô Tuyệt cau có quay lại, dáng vẻ không khác gì đang hào hứng thì bị quấy rầy, vô cùng bất mãn.

“Dạ, dạ, cút liền...” Gã tiểu nhi vội vã quay đi nhanh như mọc thêm mấy cái chân, ra về cái gì cũng không nhìn thấy.

“Nhìn xem.” Độc Cô Tuyệt thả Vân Kinh ra, khẽ liếc mắt nhìn Mặc Ly.

Mặc Ly bước tới rút ra một cây ngân châm thử độc trong trà, rồi quay qua chủ nhân lắc đầu khẽ, ý nói không có độc, có thể uống.

Cả đám người chạy như bay mấy ngày, cổ họng đã khát muốn chết. Giờ xác định trà không có độc, Sở Vân bèn vươn người rót cho Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh mỗi người một chén, rồi ba người còn lại mỗi người tự rót một chén. Vân Kinh cầm chén trà chưa kịp uống, Điều Nhi vốn đang ngủ gật mù trong lòng cô bỗng thò cổ ra rúc mõm vào chén trà ừng ực uống ngon lành. Vân Kinh thấy thế lập tức cau mày, liếc thấy Độc Cô Tuyệt đã đưa chén trà lên môi không

hề có chút cảnh giác nào, cô khẽ thở dài, vươn tay giặt giặt áo hần ta. Độc Cô Tuyệt là kẻ nào chứ, vô cùng khôn khéo và cảnh giác. Vân Kinh mới chỉ hơi chạm tay, hần ta đã dừng phất ly trà đã tới miệng, đồng thời lập tức ra hiệu cho đám Sở Vân. Ba người kia thấy vậy vội vã dừng lại, đồng loạt quay sang nhìn Vân Kinh. Vân Kinh nhìn Điều Nhi đang vui đầu vào chén trà, thấp giọng nói.

“Điều Nhi thích nhất ăn uống đồ có độc.” Chỉ một câu này, khiến cả bốn người còn lại trong phòng cùng nhau biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lục soát

“Chúng ta bị lộ tung tích sao?” Sở Vân nhanh chóng ra hiệu bằng tay.

Độc Cô Tuyệt nhăn tít hai hàng lông mày lại, nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu, khẽ liếc mắt với Mặc Ly ngồi cạnh. Mặc Ly hiểu ý, liền bước lại gần tường, dùng mũi kiểm chọc vào một khe hở trên đó nói rộng ra rồi ghé mắt nhìn. Chỉ lát sau, Mặc Ly quay lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói rất khẽ.

“Toàn bộ đều ngủ say, xem ra đây là một loại mê dược nào đó.” Chẳng trách bọn họ kiểm tra không thấy độc, căn bản không phải là độc thật sự

Độc Cô Tuyệt cười nhạt một tiếng, lẩm bẩm một mình. “Thật đúng là nể mặt ta.”

Vân Kinh nghe vậy, quay sang liếc Độc Cô Tuyệt. Dùng mê dược với toàn bộ khách tới thị trấn, chỉ để kiểm tra và truy sát mấy người này, xem ra công sức bỏ vào đây không thể không xem thường. Nhìn khắp cả bảy nước, chưa từng có chuyện đóng biên giới lại như vậy bao giờ. Không biết mật thật của đối thủ mà lại cũng không dám buông tha, thả bất nhảm còn hơn bỏ sót, huy động lực lượng tới mức này, xem ra trên người gã họ Độc Cô kia có vấn đề gì đó vô

cùng quan trọng.

Vân Kinh chỉ liếc qua một cái, Độc Cô Tuyệt ngồi cạnh lại nhìn thấy, liền không bỏ qua mà quay lại híп mắt nhìn cô, khiến Vân Kinh lạng lẽ quay đi. Mà gã kia lại không để cô tùy ý như thế. Cánh tay vươn ra nhanh như chớp, bàn tay nắm lấy cầм Vân Kinh không cho quay đi, hần nheo nheo mắt nhìn cô, cười khẽ.

“Làm tốt lắm.” Rồi thì cúi đầu xuống thăm dò định hôn.

“Công thưởng rõ ràng, hôm nay ta sẽ thưởng cho ngươi.”

Vân Kinh thấy thế cũng chẳng thêm động dậү thân mình, chỉ có cổ tay khẽ nhấc, mấy ngón tay đặt lên dây đàn thứ ba trên cây thất huyền cầm, từ từ nhấn xuống. Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyệt bỗng dừng phất lại, trên mặt lóe lên sát khí. Âm công, vốn bắt nguồn từ Phi Linh gia tộc ở Yên quốc, lại do Đình gia ở Tề quốc mà nổi danh. Tuy nhiều năm qua chỉ còn mỗi nhánh của Đình gia nước Tề là độc bá vô lâm, có điều âm công vẫn được lưu truyền trong giang hồ, thế nên người trong bảy nước biết dùng âm công cũng chẳng phải là ít, chỉ là không lớn mạnh bằng Đình gia mà thôi. Thế nên, nhiều kỹ xảo và thể đàn mà bất kỳ người học võ nào cũng hiểu rõ đôi phần. Dây thứ ba là dây chủ sát, đã phát ra chắc chắn sẽ đã thương người khác, cũng như thể kiếm phong khi sử kiếm vậy. Vân Kinh định giết gã chẳng?

“Muốn thưởng ta, đưa giải dược là đủ.” Vân Kinh thân nhiên nhìn Độc Cô Tuyệt.

“Đừng mơ!”

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng quát, hất tay buông cầм Vân Kinh ra. Vân Kinh liếc qua, cô cũng biết gã ta sẽ không đưa cho mình một cách dễ dàng như thế, mà chỉ định dùng hôn để thưởng, mà cái đó cô thà rằng không lấy.

Độc Cô Tuyệt không để ý đến Vân Kinh nữa mà chỉ phẩy tay ra hiệu với đám Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân đang ngồi cạnh. Ba người đồng loạt gạt đầu tỏ ý đã hiểu, rồi kẻ đứng người ngồi đều tự động tìm một vị trí hợp lý, quay đầu, dốc chén trà trên tay, rồi làm ra vẻ ngã lăn ra ngủ. Độc Cô Tuyệt cũng từ tốn ngã người nằm xuống, có điều vừa ngã thân vừa túm lấy Vân Kinh định kéo cô ngã xuống người gã. Vân Kinh thấy thế sầm mặt xuống, ngón tay vẫn đặt trên dây đàn tưởng mắt nhìn gã. Độc Cô Tuyệt cảm tức, hừ lạnh lùng một câu rồi quay người đi chỗ khác, hiếm hoi mới có lúc không tranh cãi với Vân Kinh. Mà cô cũng đoán ra là gã đang muốn giả vờ trúng thuốc, nên cũng lập tức nghiêng người nằm xuống, nhét Điều Nhi vừa uống cạn chén giờ lại hôn hờ ngủ tiếp vào trong tay áo, rồi nhắm mắt lại giả vờ hôn mê.

Chỉ một thoáng sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, có vài người rón rén bước vào, bắt đầu lục soát người cả đám.

“Họ uống hơn một nửa chỗ trà bỏ thuốc, chắc là sẽ ngủ khoảng một ngày một đêm.” Một tiếng nói thô kệch vang lên khe khẽ.

“Đừng nói nhiều, mau lục soát. Nếu như để cá lọt lưới, chẳng cần thượng cấp lên tiếng chúng ta cũng đủ chết không có chỗ chôn rồi.” Một giọng nam lạnh lẽo trả lời.

Lập tức không ai nói gì thêm, mà nhanh chóng bước tới khám xét trên người họ, chứng tỏ vị thượng cấp kia quả là có địa vị cao.

“Bà nó, con nhãi này khẩu quá cơ, đáng người này, khí chất này, chẹp chẹp...”

Gã có giọng nói thô kệch có vẻ đã lục soát xong ba người Sở Vân Mặc Ly Mặc Ngân, giờ quay sang nhìn Vân Kinh nằm giữa phòng, bắt đầu phát ra hơi hám vô cùng dâm tà. Gã vừa nói vừa bước lại, thò tay sờ soạng gương mặt Vân Kinh.

Cô gái vốn đang giả vờ hôn mê âm thầm nhăn nhó, tên này thật lỗ mãng.

“Đại ca, đệ thấy mấy đứa này xem ra không phải là kẻ mà thượng cấp muốn tìm đâu. Kẻ kia làm sao dám ngهنgh ngang đến đây như thế vào thời điểm này chứ. Chắc chỉ là một thằng nhãi thiếu gia ôm gái đi chơi sông dạo núi mà thôi.”

Nói tới đây gã dừng một chút, rồi dâm dăng cười hô hô. “Đại ca, đệ thấy chỉ bằng chúng ta xài con nhỏ này đi thôi. Đàn bà đẹp thế này đệ chưa gặp bao giờ, mà xét cho cùng nó có phải là hoàng hoa khuê nữ[1] nữa đâu, xong việc đảm bảo chúng nó không nhận ra là được.”

“Cứ khám người xong rồi hẵng nói.” Người có giọng lạnh lùng hồi nãy trả lời, xem ra không phản đối ý kiến này, chỉ là muốn lục soát xong xuôi rồi làm.

“Được được, đệ khám, đệ khám liền.” Giọng nói đầy dâm tà lại vang lên kèm theo ý cười bên tai Vân Kinh, gã vờn hai bàn tay chuỗi mẩn của mình ra định chụp lên ngực cô.

Bàn tay Vân Kinh vốn đang đặt trên dây đàn, bỗng chốc hơi cứng lại, đầu ngón tay động đậy rất khẽ hầu như không ai nhận ra, sợi dây thứ ba lập tức hơi hơi bị đứt xuống. Cô biết rõ Độc Cô Tuyệt chính là kẻ họ đang tìm, giờ ra tay chắc chắn là hậu hoạn khôn lường. Có điều nếu không ra tay, lẽ nào để bọn họ làm nhục mình chứ?

“Ừm... Kinh nhi... ngoan... Ca ca... hôn...” Bỗng một tiếng lầm bầm nói mớ vang lên. Độc Cô Tuyệt vốn đang nằm cạnh chợt trở mình, cả người chồm lên người Vân Kinh, mơ màng hôn lấy hôn để tóc cô vài cái chụt chọt, rồi nằm yên bất động.

“Đồ chết giả, đã hôn mê rồi mà còn muốn hôn với hít.” Gã đàn ông dâm ác kia lập tức giận dữ mắng to, đồng thời túm lấy lưng áo Độc Cô Tuyệt định kéo ra. Có điều họ Độc Cô kia chỉ lâu bầu vài tiếng không rõ đây về bất mãn kháng cự, tay vẫn ôm riết đè nặng lên người Vân Kinh không buông.

“Thằng chó chết này ôm gì mà chặt thế, ông mày đập chết mày!” Vừa nói gã ta vừa hung hăng đập mấy phát lên lưng Độc Cô Tuyệt.

Vân Kinh bị họ Độc Cô nằm đè lên người, cảm nhận rõ ràng thấy cơ thể hần ta thoáng chốc cứng đờ, trên lưng hần vẫn có một vết thương rất nặng. Vân Kinh bất giác hơi hơi động đậy một chút, lập tức hai cánh tay đang ôm lưng cô xiết chặt lại, bàn tay khê nhấn cô một cái đầy hung hăng, rõ ràng có ý hăm he chớ có nhúc nhích.

“Bà mày, ông cho mày ôm đấy à?” Lại thêm vài cú đập đi kèm những câu chửi tục tĩu.

“Xong chưa hả?” Đúng lúc đó bỗng có một giọng nữ vang lên, khiến cho gã đàn ông dâm tà kia đang trút giận vội dừng lại.

“Dạ, xong rồi xong rồi, người bình thường, không có gì hết.” Người đàn ông có giọng lạnh lùng trả lời, giọng hơi hơi run rẩy, đáng chừng có vẻ e ngại người đàn bà kia.

“Xong rồi thì rút ra đây, bên kia còn bao nhiêu người cần khám, chết dí trong đây làm gì hả? Đứa nào dám lười biếng ta sẽ lột da đứa đó!”

“Vâng vâng!” Hai tên đàn ông kia lập tức cun cút nghe lời bước ra ngoài, không dám chậm một giây, đồng thời cũng không dám thủ nhận vào phòng đã lâu mà còn chưa khám người Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh.

Tiếng bước chân đã đi xa, mà Độc Cô Tuyệt vẫn bất động trên người Vân Kinh. Cô cảm nhận vô cùng rõ rệt luồng sát khí mãnh liệt đang tỏa ra từ người gã. Một kẻ tàn nhẫn bá đạo lại cường đại như hần lại bị kẻ khác đập lên lưng, bảo hần làm sao nuốt trôi cục tức này được. Vân Kinh cảm thấy Độc Cô Tuyệt khê động đậy, liền ló mặt ra định hít thở một chút. Nào ngờ còn chưa kịp hưởng thụ không khí trong lành, cô bỗng thấy đau nhói trên cổ. Té ra là gã Độc Cô Tuyệt vừa dúi mặt vào cổ cô cắn một cái rõ đau, vừa để trút giận mà cũng vừa để cảnh cáo cô. Vân Kinh không giãy ra được, càng không tránh né nổi, nên cũng đành nặc cho hần ta cắn, đến nỗi trên vai đau đến tê dại.

Tất cả mọi người vẫn giữ nguyên tư thế đó. Bóng đêm dần dần bao phủ toàn thị trấn, tất cả chìm trong yên lặng. Chỉ có Văn Khinh là cảm nhận được thân mình Độc Cô Tuyệt đang đè lên người cô đang căng thẳng gồng lên như một con báo gấm đang rình mồi, chỉ cần một động tĩnh nhỏ là có thể nhào lên công kích kẻ địch một phát trí mạng.

Cốc, cốc, cốc... Bỗng có tiếng mõ cầm canh vang lên báo hiệu đã tới canh ba[2]. Đã tới giờ hành động. Sự sống và cái chết chỉ phụ thuộc vào giờ phút này. Mọi chuyện đã đến hồi kết thúc.

---

[1] Hoàng hoa khuê nữ: tiếng chỉ con gái còn trong trắng

[2] Canh ba: Ngày xưa, một ngày có tổng cộng 12 canh giờ, một canh giờ tương ứng với 2 tiếng đồng hồ ngày nay. Giờ Tý từ 23 giờ tới 1 giờ sáng, giờ Sửu từ 1 giờ tới 3 giờ, v.v. Buổi tối thường tính là năm canh giờ tức mười tiếng đồng hồ, từ 19 giờ tới 5 giờ sáng. Canh ba chính là giờ Tý: 11 giờ tới 1 giờ sáng. Vậy nên mới có câu Nửa đêm giờ Tý canh ba, ba từ đều chỉ một

khoảng thời gian là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cường địch xuất hiện

Trong bóng đêm không đèn không lửa ấy, Độc Cô Tuyệt bắt đầu động, vô thanh vô tức mà động. Cùng lúc đó, Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân này giờ vẫn giả hôn mê cũng bắt đầu nhúc nhích. Không ai lên tiếng, cũng không ai luống cuống mơ hồ. Độc Cô Tuyệt tóm lấy Văn Khinh, không ra bằng đường cửa sổ, mà ngược lại nhanh chóng lách người chạy ra khỏi cửa chính.

Đêm tối phủ bức màn đen tuyền lên mọi vật, trên cao chỉ có một vành trăng tròn như ẩn như hiện sau những đám mây. Đèn lồng leo lắt trên cao bị gió khẽ thổi lay qua lay lại, bỗng như có cảm giác âm khí quanh quẩn, gió lạnh vờn quanh, ánh sáng vàng vọt yếu ớt vô lực.

Độc Cô Tuyệt vòng tay ôm ngang lưng Văn Khinh nhấc cô lên chạy như bay mà chân không chạm đất ra phía ngoài thành. Sau lưng Mặc Ngân Mặc Ly cũng xóc nách Sở Vân chạy theo sát họ. Người luyện võ với người không luyện võ, chỉ cần nghe tiếng bước chân là có thể nhận ra. Một nặng một nhẹ, chỉ cần lắng nghe là lộ ra sự khác biệt rõ ràng. Hiện giờ nơi này tập trung rất nhiều sát thủ, trong số họ toàn cao thủ trong cao thủ, sao có thể phạm phải khuyết điểm sơ đẳng đó được. Văn Khinh khẽ mặc Độc Cô Tuyệt dẫn đi, không hề tò ý gì hết.

Cả nhóm năm người như bay vun vút, rồi cẩn thận ngó quanh mới ra khỏi cái khách sạn bình dân kia. Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, có lẽ vì kẻ địch cho rằng họ đều trúng thuốc cả rồi, nên những người canh giữ cũng lơ lửng phòng bị.

Năm người chạy ra tới đường cái. Khu trấn bé nhỏ giờ vắng vẻ lặng im không một tiếng động, trong bóng đêm yên ắng trông chẳng khác nào một tòa thành chết. Lâu lâu mới có tiếng chó sủa trắng vọng tới, còn lại tĩnh mịch vô cùng. Nơi cửa thành, vô số đèn đuốc được tập trung lại, như thể toàn bộ đèn đóm của thị trấn đều được tập trung về đó cả, soi sáng rực rỡ tựa ban ngày. Chốc chốc lại có một nhóm đi tuần, thế nên đừng nói một người lớn, đến một con

ruồi nhỏ xem ra qua đó cũng vẫn bị lộ như thường.

Độc Cô Tuyệt đứng ở một góc xa xa nhìn thoáng qua cảnh này, rồi phát tay ra hiệu với đám Sở Vân, quay người chạy về một hướng khác. Tường thành, vốn cao tới mức hầu như không có cách nào trèo qua cả. Biên cảnh Ngụy quốc được bố trí bằng những tòa thành tường cao vô cùng kiên cố.

Ngay cả nếu có khinh công cao, cũng không thể nào nhảy lên được hơn mười thước. Mà mặt tường lại hoàn toàn trơn nhẵn, không hề có chỗ nào khả dĩ mượn lực đặt chân. Rõ ràng chỗ mà Độc Cô Tuyệt chọn, chính là nơi mà tường thành cao nhất cả trấn. Lý do rất đơn giản, vì nó hoàn toàn không xa cửa thành. Hầu như bất kỳ thủ vệ nào ở đâu, chỉ cần quay người một cái là có thể nhìn thấy chỗ này. Nhìn khắp cả tòa thành trấn, nơi nào cũng có hết nhóm này tới nhóm khác đầy cao thủ đi tuần tra. Ở cửa thành càng có thêm nhiều người canh giữ. Chỉ có chỗ này, chỉ cách cửa thành tầm hai mươi thước, lại không có mấy ai qua lại, chỉ vì người đứng ở cửa thành hoàn toàn có thể nhìn thấy ở đây, vậy là lộ ra một chỗ trống không.

Mặc Ly và Mặc Ngân không một tiếng động tránh khỏi một nhóm tuần tra, vội chạy tới chân tường. Bốn bàn tay nắm chặt một chỗ, hai người dạng chân đứng tấn rồi quay lại nhìn Độc Cô Tuyệt. Ở đây cứ cách khoảng nửa nén hương lại có một nhóm tuần tra, họ cũng chỉ có từng đó thời gian để ra ngoài.

Độc Cô Tuyệt thả Văn Khinh ra, nhìn lên bức tường cao mười thước có lẽ kia, về mặt âm trầm. Bỗng hấn lùi lại một chút, rồi lấy đà chạy về phía Mặc Ngân và Mặc Ly đang đứng, đạp chân lên bốn bàn tay kia mượn lực vọt lên cao, đồng thời Mặc Ly Mặc Ngân cũng dùng tay đẩy mạnh thêm để trợ sức. Mũi chân kia của Độc Cô Tuyệt khẽ chạm vào thành tường nhẵn bóng, và rồi cả thân hình hấn như bay vọt lên đầu tường.

Văn Khinh ngẩng đầu nhìn bóng Độc Cô Tuyệt trong màn đêm, đang bay như một cánh chim vọt lên cao, nhoáng một cái đã lên đến đầu tường. Cô không nhìn được tròn mắt, khinh công quả là lợi hại, hoàn toàn không hề gây ra tiếng động, tới mức cô đứng ngay cạnh như thế mà vẫn không nghe thấy tiếng gió chút nào. Gã Độc Cô này nếu bình thường không bị thương, không biết còn mạnh tới chừng nào.

Độc Cô Tuyệt một hồi lên tới tường thành, rồi nhanh chóng tháo dây lưng thả xuống dưới. Sở Văn liếc nhìn Vân Kinh, ý bảo mau lên trước. Vân Kinh cũng chẳng khách sáo, bước lại gần tóm lấy đầu dây. Vụt một cái, cô bỗng cảm thấy một lực kéo thật mạnh, lôi cả người cô lên không ra phía ngoài, lượn nửa vòng trên không trung rồi cũng không kịp dừng lại, rơi thẳng

xuống phía bên ngoài tường. Thế này thì...

Nhanh như cắt, Độc Cô Tuyệt cũng vô cùng thần tốc, chưa tới nửa nén hương đã liên tiếp vừa kéo vừa vung ba người Sở Văn Mặc Ngân Mặc Ly, rồi chân chưa chạm đất đã kịp đỡ lấy Vân Kinh chạy luôn. Mặc Ngân Mặc Ly đỡ lấy Sở Văn chạy theo sau. Bên ngoài tường thành, bóng đêm càng thêm dày đặc, tới mức chỉ thấy bóng hình loáng thoáng hai bên. Có điều không khí thì nơi nào cũng như nhau, trong lành, mát rượi, thoang thoang hương đêm khiến lòng người phần chần thoai mái.

Độc Cô Tuyệt tóm lấy Vân Kinh, hoàn toàn không vì đã ra khỏi thành mà lơ lửng chút nào. Cả đám tiếp tục vội vã chạy về phía trước. Hôm nay hành sự thuận lợi quá mức, tuy là họ đã sớm có chuẩn bị, mấy lần trước tới đây đã tham khảo qua địa hình địa thế, tìm ra vị trí nhìn như nguy hiểm nhất là là an toàn nhất để làm đường rút lui. Có điều quá thuận buồm xuôi gió thế này, mọi chuyện càng phải cẩn thận hơn, không thể ở thời điểm mấu chốt này mà có điều gì sơ sẩy ảnh hưởng tới toàn bộ thế cục được.

Cách đó không xa về phía trước có một cánh rừng. Chỉ cần vào đó, dù có người của Ngụy quốc đuổi theo họ cũng không cần e ngại nữa rồi. Nơi đó với họ khác gì cá gặp nước. Trên con đường đất vắng tanh, Độc Cô Tuyệt tóm tay Vân Kinh lao về phía trước, sau lưng Mặc Ly Mặc Ngân dẫn theo Sở Văn cũng vội vã đuổi theo. Giờ đây chẳng còn ai để ý dẫm nhẹ chân hơn nữa. Chỉ cần vào được cánh rừng cách khoảng trăm thước trước mặt, là đã như được thăng thiên đắc đạo rồi.

Màn đêm bao phủ, tiếng gió thổi luơng, không gian yên tĩnh, chỉ có màu đen đầy ám ảnh và đe dọa. Mắt thấy đã sắp tới bia rừng, bỗng dưng trong bóng đêm hắc ám ấy, một trận sát khí vô thanh vô tức hầu như không thể cảm giác được truyền tới. Trong màu đen tuyền khắp nơi này, chỉ có Độc Cô Tuyệt cảm nhận được điều đó, không biết do bẩm sinh hay qua trui rèn mà bản vốn có một sự nhạy bén vô cùng, gần tới mức giác quan thứ sáu của động vật vậy, cảm thấy có sát khí, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Thân mình đang lao vùn vụt như gió bỗng ngừng phát lại. Vân Kinh vốn đang mãi chạy theo, không kịp dừng lại nên cứ phóng tiếp, lập tức bị Độc Cô kéo bật ngược lại. Đám Mặc Ngân chạy phía sau cũng đang chạy tới phải kim lõm mới dừng lại nhanh chóng được.

“Công...”

Đêm trắng hui hắt, không gian vốn đang đen kịt hắc ám, bỗng dưng bùng sáng như ban ngày, đèn đóm chói mắt dần thành một hàng ngang trước mặt họ. Đứng dưới hàng đèn đang lung lay trong gió, là một dãy người mặc đồ đen toàn thân, lạnh lùng, sắc bén đang đứng đó, đội ngũ nghiêm mật chỉnh tề, không gian như cứng lại, mang đầy vẻ hiểm ác.

‘Bốp bốp bốp’, vài ba tiếng vỗ tay vang lên. Hàng người trước mặt họ tách đôi nhường đường cho một nam tử mặc trường bào được họa ti mẫn từ tốn bước ra.

“Cảm giác thật là nhạy bén. Ta còn chờ chính người chạy tới trước chứ, không ngờ tới như thế này mà người vẫn có thể phát hiện ra.”

Nam tử đó đứng trước mặt họ, ánh mắt sắc như chim ưng nhìn Độc Cô Tuyệt. Kề đó trên thân toát ra chính khí vương giả, niên kỷ có chút lớn hơn Độc Cô Tuyệt, cả người thoạt nhìn khiến người khác có cảm giác vô cùng khí phái, ngũ quan đoan chính. Vân Kinh nhìn đội ngũ nhân sĩ trước mặt giờ đang loang loáng ánh kim loại, bọn chúng đã xếp thành một vòng cung, trên tay cầm xạ tiễn, chờ chực từ lâu.

Mỗi người đều đã giương cung bạt nỏ nghiêm mật bao phủ toàn bộ khu vực. Cách họ khoảng năm mươi trước, cảm thấy cộc nhon và bầy rập ám khí. Chỉ cần họ tiến lên thêm vài bước, đảm bảo hiện giờ không chết cũng bị thương. Mà giờ họ vừa vận đứng ngoài tầm tên bắn, ngay cả ám khí cũng hoàn toàn vô dụng.

Sở Văn, Mặc Ngân, Mặc Ly cũng nhờ có ánh đèn mà nhìn rõ, mặt mày tái mét. Nếu công tử nhà họ phát hiện chậm một chút, chẳng phải... Trên mặt Độc Cô Tuyệt hoàn toàn bình thản, chỉ liếc mắt đánh giá đối thủ, không thốt câu nào. Về mặt bản như thể việc đó không đáng trả lời, làm thế nào bản phát hiện ra cũng không quan trọng.

“Lục soát cẩn mật như thế mà vẫn có thể để người lọt lưới, thật không phí công ta ngày đêm thúc ngựa ra rồi chạy tới đây, đánh cuộc một phen chờ người chỗ này.”

Nam tử kia thấy Độc Cô Tuyệt không nói gì cũng chẳng giận dữ, hai mắt liếc nhìn từ trên xuống dưới gã Độc Cô như đánh giá, hai tay lại vỗ vào nhau, hoàn toàn mang dáng vẻ thưởng thức khen ngợi. Độc Cô Tuyệt chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt, nghe xong, khóe môi hơi cong lên đầy cuồng ngạo, rồi bỗng trầm giọng nói.

“Tới cả Sở thái tử điện hạ cũng phải chạy tới nước Ngụy chờ ta, có phải ta nên nói một tiếng vinh hạnh chăng?”

Vân Kinh vừa nghe thấy người trước mặt chính là Sở thái tử, không khỏi ngỡ ngàng liếc mắt nhìn. Chỉ thấy kẻ kia mặt mũi nghiêm chỉnh đoan chính vô cùng. Nếu nói Độc Cô Tuyệt thuộc dạng kiêu sắc chém ngang, yêu điểm và ngoan độc, thì kẻ này lại mang dáng dấp đầy chính phái, trầm ổn bình tĩnh và thêm khí chất ngày thẳng cương trực, khiến người khác không thể đánh giá thấp.

Sở thái tử liếc nhìn Độc Cô Tuyệt, không để ý tới lời châm chọc lẫn huych toẹt thân phận của y, mà còn mỉm cười.

“Vậy ta đây chống lại ngươi, có cần ta cũng nói một câu vinh hạnh cho ta hay không?”

“Không dám không dám, ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nào dám khiến thái tử ngài thấy vinh hạnh.” Độc Cô Tuyết nở một nụ cười rạng ngời điểm lệ, bùng lên trong màn đêm được đèn đuốc chiếu rọi.

Sở thái tử chấp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn Độc Cô Tuyết, mà hắn cũng đang bình tĩnh cười lạnh nhìn y. Hai người đối diện nhau, thân nhiên tự tại nhưng ẩn hiện sóng ngầm mãnh liệt, ai nấy đều âm thầm tính toán.

“Có thể ẩn nấp ba năm ở Đại Sở ta, trong triều trên dưới không ai phát hiện. Nguyên điểm này đã đáng để ta đây bội phục, chưa nói đến việc lớn mà ngươi đã làm sau đó kia mà.”

Hai chữ việc lớn đó y nhấn mạnh thật rõ, có điều về mặt y vẫn hầu như không thay đổi, xem ra là người rất giỏi giữ bình tĩnh. Hơn nữa, này giờ y toàn tự xưng là ‘ta’, hoàn toàn không dùng đến danh xưng ‘bản thái tử’ không hiểu vì sao.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng mỉm cười, không lên tiếng.

“Giờ ngươi tự đi theo ta, hay muốn ta động thủ?”

Sở thái tử vẫn bình tĩnh như không nhìn Độc Cô Tuyết, chỉ nhìn thẳng vào hắn như thể chỉ hắn mới đáng giá, còn lại những người khác hoàn toàn không đáng để tâm. Độc Cô Tuyết hừ lạnh, về mặt lại cuồng ngạo kiêu căng.

“Sao thế, ngươi chắc chắn tới vậy sao, rằng ta cứ thế có thể bị ngươi tóm sao?”

Sở thái tử nghe vậy khẽ cười, rồi chậm rãi thốt.

“Ngươi có thể vượt qua mười ba trạm kiểm soát ở Đại Sở ta, giết chết hơn trăm tên tử sĩ, chỉ mười lăm ngày đã từ Đại Sở tiến vào nước Ngụy, thẳng tiến về Tần. Người như ngươi, nếu không nắm chắc cả mười phần, làm sao ta dám ở đây chờ chứ?”

Vân Khinh nghe xong, không khỏi hơi quay đầu liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Sở thái tử nhắc tới trong triều, nghĩa là hắn đã từng là triều thần, đương nhiên sẽ phải chạy từ kinh thành Sở quốc mà ra. Từ nơi đó tới chỗ này, lộ trình hơn năm ngàn dặm, hắn lại chỉ dùng có mười lăm ngày. Gã Độc Cô này không lẽ làm bằng sắt thép sao, gặp bao trắc trở, bị thương như thế mà vẫn... .

Tuy thế Độc Cô Tuyết cũng không có vẻ gì là tự hào vênh váo, chỉ hơi hơi nhếch môi cười đầy ngoan tuýt, giọng nói trầm trầm.

“Ồ Sở quốc ngươi còn không làm khó được ta, ngươi thật sự cho rằng hôm nay ngươi có thể bắt ta lại sao? Độc Cô Tuyết ta muốn chạy, thiên hạ này không ai có thể cản nổi.”

Giọng nói trầm thấp ấy chứa đầy sự tự tin và rắn rỏi, mà khóe môi lại ẩn hiện nụ cười phải gọi là điểm lệ mỹ hoặc, máu tanh lẫn cùng quyến rũ, khiến ánh mắt mọi người như hoa lên.

“Vậy ngươi cứ thử xem.” Thanh âm của Sở thái tử cũng vang lên không hề kém cạnh về khí phách và cứng cỏi.

Gió lại nổi lên, lồng đèn múa lượn. Không khí đầu xuân trong trẻo nhưng mát lạnh, một làn sương trắng lãng đãng đâu đây. Ánh trăng sợ hãi len lén núp vào trong tầng mây dày kín mít. Đã nửa đêm, gió lạnh lùng nhưng thanh khiết như làn nước, lại dày đặc sát khí quanh. Gió cuốn cuộn xào xạc bút vài chiếc lá non mới nhú ra khỏi cành, từ từ hạ xuống giữa hai đoàn người nọ. Châm chậm rơi, phiêu lãng rơi... .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tức giận tới bất tỉnh

Lúc này, Độc Cô Tuyết mới bắt đầu nhích động. Chỉ thấy hắn ta phẩy tay một cái, một làn khói trắng mù mịt bay ra, nương gió lan tới. Chỉ trong phút chốc, sương khói tràn ngập, chung quanh nhàn nhạt màu trắng, bao phủ toàn bộ khu vực đó.

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh vốn đứng ở đầu gió, mà đám người của thái tử nước Sở lại chính đang đứng ở cuối gió. Thế nên chỉ cần gió thổi qua, màn sương trắng kia lập tức va vào phía bọn chúng.

“Hắn dùng độc!” Trước mặt lập tức rối loạn. Độc Cô Tuyết chỉ chờ có thế, lập tức quay sang Vân Khinh trầm giọng gọi.

“Con chồn của ngươi, nhanh lên!” Tuy cô không biết hắn muốn gì, có điều cũng nhanh chóng lôi Điều nhi trong tay áo ra.

Độc Cô Tuyết cấp tốc lấy ra một vật nho nhỏ màu đen nhìn không rõ lắm, dùng tốc độ phi thường cột vào chân Điều nhi, rồi vừa vung tay ném ra thật xa, vừa quay lại quát Vân Khinh.

“Mau bảo nó chạy trước.” Chỉ trong nháy mắt Vân Kinh liền hiểu ý của hắn, gã này đầu óc cũng nhanh ghê.

Sở thái tử dàn hàng ngang chặn họ lại, từng đó người dùng để chống lại hắn, dĩ nhiên hắn chưa chắc đã nắm hoàn toàn phần thắng, do đó thứ gì quý giá trên người e là khó lòng giữ lại. Giờ hắn nghĩ ra dùng Điều Nhi của cô mang vật đó đi, quả thật là phản ứng vô cùng nhanh nhẹn. Vân Kinh khẽ chúm môi huýt vài tiếng, Điều Nhi vốn rất nghe lời cô, cả thân đen nhánh lập tức nương theo bóng đêm mà chuồn nhanh như chớp, phía kẻ địch trước mặt chưa từng phát hiện ra.

“Ngươi không sợ ta giữ luôn?”

Vân Kinh ra lệnh cho Điều Nhi xong, bỗng quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết. Thứ này rõ ràng là thứ vô cùng quan trọng, tới nỗi Sở thái tử cũng phải tự mình ra mặt đuổi người cướp lại. Ấy vậy mà gã họ Độc Cô lại có thể đưa cho cô giữ. Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt chợt lóe lên sát khí, trầm giọng nói.

“Chỉ cần ngươi không sợ chết thì cứ việc giữ luôn!”

Dứt lời, hắn vuron gọng kềm cứng như sắt của mình tóm lấy Vân Kinh lao về phía trước. Có độc được để khổng chế cô ta, hắn còn phải sợ gì chứ. Cùng lúc đó, Vân Kinh bỗng hơi hơi mỉm cười, đôi môi khẽ lẩm bẩm hầu như không ra tiếng.

“Biết đâu đấy.” Âm thanh quá nhỏ, ngay cả Độc Cô Tuyết ở cạnh cũng không nghe rõ cô nói gì.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt. Lúc này Sở thái tử ở trước mặt họ đã hoàn toàn biến sắc mặt, vung tay áo trường bào lên che miệng rồi quát.

“Trần định, ai nấy giữ nguyên vị trí!”

Đám người Sở thái tử mang tới ai mà không phải là cao thủ trong cao thủ, trui rèn từ gang từ thép mà ra, chỉ rối loạn trong nháy mắt rồi lập tức trầm tĩnh lại. Mà đúng lúc đó Độc Cô Tuyết cũng đã lao tới. Trường kiếm trong tay vung lên loang loáng, nhắm thẳng hướng Sở thái tử. Giữa màn sương khói mông lung trắng xóa, không khác gì Diêm La tái thế. Mà người bên phía Sở thái tử cũng nào phải kém cỏi. Vừa cảm giác được sát khí của hắn, hai nam tử đứng cạnh Sở thái tử lập tức phóng lên, mỗi người một kiếm nhất tề nhắm vào Độc Cô Tuyết. Một mũi kiếm tưởng chừng nhẹ nhàng đâm xéo, nhưng lại ẩn chứa bên trong sấm sét âm vang. Người còn lại,

vung ngang thanh kiếm, chặn lại đường kiếm Độc Cô Tuyết đánh về phía Sở thái tử. Hai người hỗ trợ lẫn nhau, kín kẽ không một sơ hở. Mà Sở thái tử cũng một thân võ nghệ, không hề đổi sắc mặt mà chuyển người tránh qua. Ba người khác nhau, nhưng lại cùng một lúc phát động. Kiếm chạm vào kiếm, kiếm hoa bay múa, kiếm quang rực rỡ.

Bỗng Độc Cô Tuyết kêu lên một tiếng, kiếm trong tay vung lên tán loạn, cổ tay vun vút tỏa sát khí khắp bốn phía, chiêu số càng lúc càng nhanh khiến mắt thường khó theo kịp. Độc Cô Tuyết nhắm hướng chính diện đấu cùng Sở thái tử, mà phía sau Mặc Ngân Mặc Ly cũng đã nhào lên từ lúc nào, hai người mỗi kẻ chống đỡ một bên, chăm chú đấu với hai bên sát thủ, tranh thủ cố gắng đột phá từ ba mặt khác nhau. Tình hình nhìn qua chẳng khác nào cố gắng ai thoát được thì thoát.

“Ta thấy tốt nhất ngươi vẫn nên đi theo ta thôi. Hôm nay các ngươi đã chẳng khác nào cung căng sắp hết, cho dù ngươi có mọc thêm hai cái cánh ta thấy cũng không thể bay thoát nổi đâu.”

Sở thái tử nhìn Độc Cô Tuyết này giờ vẫn hiển hiện thân thủ quý mị biến ảo khôn lường trên chiến trường, miệng ung dung lên tiếng, hoàn toàn không hợp với vẻ bận rộn của hai bên.

Độc Cô Tuyết vốn đã xoay người, chém ngang một chiêu chặt đứt cánh tay một gã sát thủ áo đen, rồi nhanh như chớp quay sang phía khác chống lại địch thủ nơi khác, hoàn toàn không tiếp tục dây dưa cùng Sở thái tử. Một chiêu không đạt, tiếp tục lao vào chỉ có cách dai dẳng dài hơn. Hắn không phải là người như vậy, thế nên một tay kéo theo Vân Kinh, một tay vung kiếm, nhào vào giữa đám người áo đen đối phương mà loạn đấu. Giờ nghe thấy Sở thái tử nói thế, Độc Cô Tuyết mỉm cười đầy ngạo nghễ.

“Thái tử điện hạ, không nên vui vẻ quá sớm. Độc được của Độc Cô Tuyết ta cũng nào phải dễ dàng đối phó như thế.”

Sở thái tử nghe vậy, cười cười. “Được, vậy xem ra chỉ có thể đấu đến cá chết lưới rách[1] thôi. Để hôm nay xem liệu độc được của ngươi khiến chúng ta mất mạng trước hay là ta tóm được ngươi trước.”

Vừa nói tới đây, y trầm giọng quát. “Bất sống cho ta, có điều chỉ cần không chết là được.”

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết tóm chặt trong tay. Những lời này vừa lọt vào tai cô, lại thêm qua khe hở giữa làn kiếm quang nhìn thấy cái liếc mắt của Sở thái tử, liền hiểu ra ý của người này. Chỉ cần Độc Cô Tuyết còn một hơi thở là được, cụt tay mất chân hay bị thêm thương tính gì đó đều không quan trọng. Quả là độc ác.

Phịch một tiếng, như thể có cái gì đó va chạm thật mạnh. Vân Kinh cảm thấy bàn tay Độc Cô Tuyết đang giữ lấy mình bỗng sắt lại, hầu như là giật mình bất ổn, nhưng hắn ta vẫn cố gắng nắm chặt lấy cô, nhất quyết không buông tay. Quả nhiên thứ gì đó vô cùng quan trọng, tới mức Độc Cô Tuyết đang gặp nguy hiểm trùng trùng mà vẫn cố dắt theo cô, chỉ sợ cô chết sẽ không ai gọi Điều Nhi lại được, có lẽ ẩn sau đó may ra có chút lo lắng thật cũng nên.

Phụt, một ngụm máu tươi bị phun ra. Thương cũ, thương mới, lại thêm hành trình mệt nhọc, Độc Cô Tuyết vừa hơi run tay, lập tức bị một gã áo đen giáng cho một chưởng lên lưng, khiến hắn nhất thời thổ huyết.

“Công tử!” Mặc Ngân Mặc Ly sợ hãi kêu lên.

“Người còn chưa chịu ra tay cho ta, muốn chết đúng không?”

Dưới ánh đèn lồng vàng vọt, sắc mặt hắn tái nhợt, thêm dòng máu tươi đang chảy ra từ khóe

môi. Độc Cô Tuyết vừa quay người lại cảm tức quát Vân Kinhhôn vốn nãy giờ chẳng thêm động tay.

“Được thôi, giải được đâu?” Vân Kinhhôn quay đầu nhìn hai mắt hắn, đạm mạc trả lời, nhưng nội dung lời nói thì khiến Độc Cô Tuyết tức giận xém tí thì thổ huyết tiếp.

“Thoát được đã rồi tính!” Độc Cô Tuyết vừa tiếp tục chuyển tâm đối phó địch nhân trước mặt, vừa nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Vân Kinhhôn thấy vẻ mặt hắn như thế, liền háng giọng, hừ, nói thế khác gì chưa nói, liền nhẹ nhàng thốt.

“Độc Cô Tuyết, làm người không nên quá đáng, bằng không tới lúc hối hận chính là người đó!”

Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy, lập tức quay lại trừng mắt nhìn Vân Kinhhôn. Đôi mắt đen thăm thẳm giờ rực lên tơ máu lẫn khát máu, sáng tỏ trong đêm đen. Vân Kinhhôn không thêm tránh cái nhìn đó mà đối mắt nhìn thẳng hắn. Dường như ánh lửa loang loáng tóe lên giữa hai người, không hề kém cạnh với ánh đèn chung quanh.

Ngay trong lúc liếc mắt đó, Vân Kinhhôn đã động thủ. Nhắc đàn đề ngang, mười ngón tay liên tục phát qua. Một khúc Thập diện mai phục, choang choang vang tới. Cơ man là phong nhận phóng ra từ đàn cổ, nhắm đủ bốn phương tám hướng mà truy mà tấn công. Sức mạnh vô hình, đi kèm tiếng đàn u nhã thanh lệ vang lên dưới bầu trời đêm, tràn ngập một vùng đất.

“Âm công, là âm công!”

Đám người nước Sở vốn đang hùng hổ vây công đoàn người Độc Cô Tuyết, giờ trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Dao kiếm trong tay không ngớt vung lên chống lại ngàn vạn đạo phong nhận không cách nào nhìn thấy đi kèm với sức mạnh quỷ dị kia. Âm sắc phiêu lãng mơ hồ, tiếng đàn lại nặng nề trầm trọng. Thập diện mai phục là một cổ khúc, trang nghiêm làm trọng, giờ được đánh lên từ tay Vân Kinhhôn, thành một dòng âm thanh như mây trôi nước chảy, mang theo nhịp trống dập dồn, lại đi kèm sát ý dữ tợn. Kỹ xảo hoàn mỹ, khiến tốc độ và sức mạnh của từng đợt phong nhận không thể không gọi là đệ nhất.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng thoáng sửng sốt. Hắn cũng mới chỉ chứng kiến âm công của Vân Kinhhôn có một lần duy nhất khi họ giao đấu với nhau. Tuy rằng khi đó cô ta rất mạnh, nhưng cũng không đến mức lợi hại. Hắn tin tưởng chỉ cần mình nghỉ dưỡng hai ngày, âm công của cô ả sẽ không làm gì được hắn. Thế mà chẳng ngờ giờ đây âm công của Vân Kinhhôn như được tăng tiến thêm hai bậc nữa. Mạnh mẽ hồn hậu, âm nhạc mê đắm, hầu như có thể trấn áp tinh thần

người khác. Cô nàng Vân Kinhhôn này thì ra vốn che giấu thực lực của mình.

Sở thái tử nhũ mỵ. Vừa xong y không chú ý tới thiếu nữ bên cạnh Độc Cô Tuyết, vì chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra nàng ta không có võ công. Lúc này mà không có võ công, cũng cầm bằng vô dụng, nên dĩ nhiên không cần quan tâm tới. Nào ngờ bỗng dưng thế trận đổi thay, bọn họ đang từ thế mạnh áp đảo bỗng dưng bị đảo ngược. Âm công vốn là thứ công phu lấy ít chống nhiều vô cùng hiệu quả. Giờ đây phe của họ thậm chí chỉ tự cầu bảo vệ chính mình, lấy

đầu thêm tay thêm mắt mà đối phó với đám người ít ỏi kia. Nữ nhân này, quả là mạnh mẽ.

Vân Kinhhôn vừa phóng tay đàn tấu, thân mình vừa thông dong bước về phía trước. Bước tới chỗ nào phong nhận ào ạt bay theo tới đó, thế như lũ đồ không ai ngăn nổi. Từng đạo từng đạo phong nhận vô hình xiên ngang xé dọc từ các phương vị xảo quyết khác nhau mà vọt ra công kích, khiến đám sát thủ từ từ ngã trên mặt, trên người không tài nào tránh né kịp, chốc chốc lại xuất hiện một vết thương sâu hoắm. Không có lần nào là không nhằm trúng chỗ yếu hại của mỗi người, thế nên ai nấy đều cẩn trọng không ngớt, chỉ hơi sơ suất, e là sẽ mất mạng.

Vân Kinhhôn vốn không phải người tàn nhẫn, càng không tuyệt tình. Cô không hề có thủ đoạn độc ác hay ý đồ sâu xa như Độc Cô Tuyết, mà chỉ là biết nếu hôm nay mình không giết những kẻ này, vậy đừng hòng thoát khỏi nơi đây. So với chính mình chết thảm, không bằng để người khác chết thay, thế nên xuống tay không hề nhân nhượng.

Độc Cô Tuyết, Mặc Ly, Mặc Ngân lần lượt đi sau lưng Vân Kinhhôn, ngay cả Sở Vân vốn lúc đầu không biết tránh đi đâu giờ cũng đi sau nốt. Ba người biết võ công thì đứng quay lưng vào nhau, nương theo âm công của Vân Kinhhôn, hạ thủ vừa độc vừa tuyệt tình, lâu lâu lại bồi thêm một kiếm, khiến đối phương còn đang hoảng hốt chống lại phong nhận âm công của Vân Kinhhôn thì đã bị một kiếm của họ lấy mạng từ lúc nào.

Không hề có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có sát khí lan tràn khắp nơi. Gương mặt Sở thái tử vốn bình hòa chính khí, giờ cũng hoàn toàn sầm xuống, nhưng là vẻ sầm mặt đầy tập trung và bình tĩnh phi thường. Tiếp tục chỉ huy đám tử sĩ của mình, hoàn toàn không mang tới tính mệnh mà tấn công, ngó hầu bắt lấy đám người Độc Cô Tuyết. Có điều việc không ngờ tới Vân Kinhhôn dùng âm công, đã trở thành sơ hở trí mạng của y. Trong trận đấu giữa hai cao thủ thắng thua chỉ

tính từng ly, chỉ một sơ hở nhỏ bé như thế bị Độc Cô Tuyết nắm lấy, đảm bảo chính là cơ hội tuyệt hảo để chạy thoát thân. Vậy nên trong lúc bao nhiêu người liên thủ định tiêu diệt bọn họ, lại rõ ràng để cô thông dong mở đường máu thoát ra.

“Sở thái tử, mỗi hạn hôm nay, Độc Cô Tuyết ngày sau dĩ nhiên sẽ trả đủ.”

Tiếng nói kiêu ngạo vang vang trong bóng đêm, khiến màn đêm vốn lạnh giá giờ càng thêm tuyệt tình băng lãnh. Đêm càng sâu, ánh hàn nguyệt vương vãi mặt đất. Bóng lưng đã khuất, tiếng đàn còn văng vẳng đâu đây. Máu tanh nhuộm khắp, bóng đêm càng thêm dày đặc.

Cửa thành đã mở toang, người trong thành vội vàng chạy tới. Chỉ thấy khắp nơi la liệt tử thi, lại thêm vẻ mặt lạnh lẽo của Sở thái tử cùng với hai người thị vệ thân tín thể chết bảo hộ y đứng cạnh mà thôi. Không khí quánh đặc nặng nề.

Trong rừng rậm, Độc Cô Tuyết giờ đang cười lớn hả hê không ngớt, trên mặt hiện rõ vẻ cuồng ngạo khó tả bằng lời. Vân Kinh đi trước mọi người, giờ quay đầu lại nhìn mấy kẻ đằng sau thương tích đầy mình, tinh thần và thể xác đều đã tới mức cực hạn. Ánh mắt cô bỗng

lóa lên.

“Ha ha ha... a hèm... Ngươi mau gọi Điều Nhi quay lại.” Ánh lóa lên ấy, tưởng như không thể nhận ra, nhưng Độc Cô Tuyết lại đã chớp thấy, lập tức tiếng cười tắc lại trong ngực, lông mày liền nhíu lên hung dữ. Vân Kinh chỉ thản nhiên nhàn nhạt trả lời.

“Giờ, tới phiên ngươi cầu ta.”

Hắn ta vừa nghe thấy, sát khí lại phóng ra, lập tức nhào tới định chop lấy Vân Kinh. Mà Vân Kinh thấy thế liền khẽ nhích động thân mình, vừa nghiêng qua một cái lập tức tránh ra thật xa, đứng đó nhìn lại.

“Ngươi...” Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết biến sắc.

“Ta không có võ công, nhưng không có nghĩa là không biết kinh công. Độc Cô Tuyết, ta đã nói rồi, làm người đừng nên quá đáng. Với ngươi cái gì quan trọng hơn, thứ Điều Nhi đang giữ, hay giải dược của ta, ngươi tự mình nghĩ xem. Tới tiểu trấn ở biên cảnh Tần quốc, ta muốn thấy giải dược. Bằng không... chúng ta thử cùng đánh cược một keo xem cái gì mới là quan trọng.”

Dứt lời, chỉ tung người vài cái là cô đã biến mất, vô thanh vô tức mà rời xa. Cơ thể cô vốn yếu ớt, không hợp luyện võ công. Thế nhưng trong thời gian qua, bà bà cũng đã dạy cho cô một bộ kinh công trác tuyệt, không vì lý do nào khác ngoài mấy chữ ‘đánh không thắng, chạy là tốt nhất’.

“Chết tiệt thật!” Ngực Độc Cô Tuyết bỗng nghẹn cứng, hít thở không thông. Lại thêm sức lực đã tới cực hạn chịu đựng, thế nên hắn cứ thế mà lăn đùng ra đất, ngất xỉu vì tức giận.

---

[1] Cá chết lưới rách: nghĩa tương tự với Lưỡng bại câu thương, ý chỉ hai bên cùng đấu tới khi cả hai bên đều tổn thất nghiêm trọng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tìm y

Tần quốc, nằm phía Tây ngoài cùng cả bảy nước, ruộng đồng rộng lớn, đất đai màu mỡ phì nhiêu, khí hậu ẩm áp, chính là một nơi có tài nguyên sản vật khá là phong phú. Tuy nhiên địa thế nơi đây lại rất hiểm trở, có cả bình nguyên rộng dài vạn dặm, có cả trùng trùng điệp điệp núi non, người dân cũng khá là dũng mãnh. Nói một cách tương đối thì về khí thế có thể thua so với Sở và Tề, thế nhưng nhờ có tính cách dũng mãnh này mà khiến cho Đại Tần vẫn luôn thuận lợi. Lại nhờ thêm sự quyết đoán của mấy đời Tần vương, khiến nước Tần được trị vì có phần tốt hơn sáu nước còn lại. Nên xét về tổng thể thì Đại Tần có thể nói là tương đối phồn vinh.

Lúc này đây, Vân Kinh một thân nam trang đang đi dạo trong một thị trấn ở Tần quốc. Thật là náo nhiệt, nào là mua vải vóc, nào là mua thức ăn, mua đồ linh tinh lặt vặt, rồi thì người người nườm nượp, cười cười nói nói, hi hi ha ha, khiến toàn bộ thị trấn như có không khí rộn rã vang trời.

“Chỉ một thị trấn nho nhỏ ở biên cảnh, đã đủ mang vẻ phồn hoa của Đại Thành kinh đô nước Ngụy rồi.” Trên môi Vân Kinh lảng đãng nét cười, mắt nhìn chung quanh ồn ào náo nức.

“Khách quan, ngài muốn ở trọ?”

Vừa bước chân vào một khách điểm nho nhỏ, tiểu nhị bên trong lập tức chào hỏi, vẻ mặt đầy những sời lời. Vân Kinh thấy vậy khẽ gật đầu, gã tiểu nhị kia cũng nhảy bèn mà đón đả đón

tiếp cô vào trong. Ngồi trong một căn phòng bài trí giản đơn, Vân Kinh dựa vào cửa sổ, tay vuốt ve Điều Nhi đang lách chách trong lòng mình, khẽ cười cong lên thành một

nụ cười khoái chí.

“Điều nhi, lần này mi có ơn lớn với ta rồi!”

Điều nhi nhỏ bé không hiểu Vân Kinh đang nói gì, chỉ cảm nhận được chủ nhân đang rất là vui vẻ. Nó lập tức nhảy lên vai Vân Kinh, le lưỡi liếm liếm mặt cô, chỉ thoáng chốc đã ướt nhẹp. Vân Kinh cười khẽ định né tránh, Điều nhi càng thêm hào hứng nhào vào liếm lấy liếm để. Một người một điều đùa giỡn ăm ỉ trong phòng.

Bỗng lạch cạch một tiếng, trong tiếng nô đùa, thứ mà Độc Cô Tuyết buộc vào người Điều nhi hôm đó rơi xuống lòng Vân Kinh. Cô bèn nằm dài ra giường, cầm lấy vật đó lên xem, về khoái chí trên mặt hiện ra càng rõ.

Đây là một danh sách tên người, trên đó có rất nhiều tên, đa phần cô không biết là ai. Chỉ có một cái tên cô nhận ra đã từng nghe nói, đầu như là một đại phu gì đó ở Sở quốc, trong triều cũng có chút tiếng nói. Xét cho cùng cô chưa bao giờ quan tâm triều đình chính trị này kia, không biết cũng là bình thường. Tờ danh sách này cô không hiểu để làm gì, có điều cả Độc Cô Tuyết lẫn Sở Thái tử đều coi trọng nó như thế, hẳn phải là thứ tốt.

“Kê khinh thường người khác quá đáng thì không cần đồng tình nha. Điều nhi, mi nói thử xem giờ chúng ta đi chơi đâu?”

Vân Kinh vô cùng hào hứng, nhét thứ kia vào trong người rồi ôm Điều nhi vừa cười vừa âu yếm nói. Điều nhi làm sao biết trả lời cô, chỉ có thể dụi dụi lòng bàn tay cô làm nũng. Lại một ngày khác, giờ thì nơi cô đang đứng không còn là thị trấn nhỏ sát biên cảnh hai nước Tần Ngụy nữa, mà đã tiến sâu vào trong quốc thổ nước Tần khá nhiều. Tuy là xét toàn cục thì chỗ này vẫn tính là biên cảnh, có điều cũng không phải là nơi cô hẹn gặp Độc Cô Tuyết.

Nguyên nhân cũng là, rời khỏi đám người họ Độc Cô kia xong, Vân Kinh đã rất cẩn thận kiểm tra thân thể mình, nhưng hoàn toàn không thể nhìn ra triệu chứng trúng độc lẫn loại độc được mình ăn phải. Bao nhiêu năm qua cô đều học trộm y thuật của danh y bảy nước, lại được bà bà chỉ điểm không ít, nên chỉ có rất ít thứ là cô không biết đến. Vậy mà thứ độc được này cô lại hoàn toàn không có cảm giác gì cả, thật quá quái kỳ lạ. Theo bản lĩnh của cô thì hẳn là không giải được, nhưng ít nhất cũng phải phát hiện ra là gì chứ. Ban đầu còn tưởng loại độc này trong thời gian ngắn không phát hiện được, nào ngờ nhiều ngày như thế rồi mà vẫn chưa có tí dấu hiệu nào, cũng thật là kỳ quái quá chừng. Mà dọc đường đi, Vân Kinh vẫn tìm đại phu để khám. Ấy vậy nhưng không vị đại phu nào lại cho rằng cô trúng độc. Hai điều cộng lại khiến cô cũng nhẹ nhõm hơn. Nếu đã không phải loại độc phát tác nhanh chóng thì việc gì phải sợ.

Thế nên Vân Kinh cũng không nóng ruột, thông thả đi sâu vào trong nước Tần như đang du sơn ngoạn thủy để tìm bà bà. Còn độc được kia, nếu không phát tác thì cô cũng coi như nó không tồn tại. Giờ Vân Kinh không vội, mà khẩn trương là người khác kia. Xét cho cùng dọc đường đi cô đều để lại ký hiệu rõ ràng. Gã Độc Cô Tuyết kia có thông minh hẳn phải biết theo kịp. Cứ nghĩ đến việc mình cầm đi thứ mà gã kia không tiếc mạng sống mà cầm về, rồi mặc gã tìm mình không thấy ở biên cảnh, đảm bảo cái kẻ kiêu căng ngạo mạn kia không tức chết mới lạ, tâm trạng của Vân Kinh lại sáng khoái vô cùng. Cô cố tình chọc giận gã đáng ghét đấy, ai bảo khinh người quá đáng.

“Khách quan, nước trà của ngài đây.”

Tiểu nhị ân cần bưng trà tới. Vân Kinh đã sớm ngồi ngay ngắn, khẽ cười.

“Tiểu nhị ca, xin hỏi vị đại phu nổi danh nhất địa phương này ở chỗ nào thế?”

Lập tức gã tiểu nhị kia về mặt đầy khẩn trương quan tâm hỏi.

“Công tử khó chịu chỗ nào sao, tiểu nhân đi mời đại phu cho người là được.”

Vân Kinh nghe vậy chỉ mỉm cười. “Không cần, tự ta đi là được, cảm ơn cậu.”

Tiểu nhị kia thấy trên người Vân Kinh toát ra khí chất đậm mạc thân nhiên, rất ôn hòa, cũng rất bình tĩnh, lại khách khí như thế, nên vội vàng nói.

“Đỗ đại phu ở thành Tây là danh y nổi tiếng gần xa. Công tử đến đó, đảm bảo trên người có

bệnh gì cũng đều trị khỏi.”

“Đa tạ.”

Vân Kinh gật đầu, không quên đưa cho tiểu nhị vài đồng tiền, rồi ôm quyền cảm tạ, tiểu nhị kia dĩ nhiên miệng không ngớt cảm ơn. Vân Kinh chưa bao giờ phải phiền não chuyện tiền nong, bà bà luôn đưa cho cô rất nhiều để chi tiêu. Cô cũng chưa nhìn thấy bà bà làm gì kiếm tiền, nhưng vẫn có thể tiêu tiền liên tục không ngớt. Bà bà lúc nào cũng rất bí ẩn. Nghi ngại một chút, Vân Kinh liền mang theo Điều nhi đi tìm Đỗ đại phu kia, biết đâu có người có thể tra ra độc được trên người cô cũng nên.

Thành Tây, một y quán nọ thoạt nhìn vô cùng giản dị, giờ cũng không có nhiều người tới khám. Trong sảnh chính chỉ có một đồng tử tuổi còn khá nhỏ đang cúi đầu mài thuốc, mùi thuốc thoang thoảng bay khắp phòng.

“Tiểu đồng tử, Đỗ đại phu có nhà không?” Vân Kinh nhẹ giọng hỏi.

“Có, đại phu ở nhà trong, để ta đi mời người ra.”

Đồng tử kia cũng khá nhanh nhẹn, vội dừng việc trong tay rồi chạy vụt về phía hậu đường. Một lúc sau, có một lão nhân tóc bạc phơ bước ra ngoài,

cước bộ mạnh mẽ, hai mắt lấp lánh

có thần khí, nhìn qua tinh thần rất khỏe khoắn. Lão nhân bước lại, nhìn Vân Kinh từ trên xuống dưới, vuốt râu ngồi lên ghế rồi hỏi.

“Công tử vì có gì cầu y?”

Vân Kinh thấy Đồ đại phu chỉ liếc mắt đã nhìn ra cô không có bệnh, quả thật nhãn lực cao cường, không khỏi chấp tay lễ với Đồ đại phu mới nói.

“Đồ đại phu...”

‘Bịch’, Vân Kinh mới thoát được lời mờ đầu, bỗng có tiếng động từ ngoài cửa vang lên, một luồng gió âm u thổi vào vô thanh vô tức. Ba người đang ngồi trong sảnh lập tức quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một nam tử cả người đầy máu, gương mặt tái nhợt đang xông vào, cổ chân khẽ móc một cái, cửa lớn liền đóng sầm lại, rồi đứng dựa vào cửa hỗn hển thở dốc và nhìn ba người kia.

“Aaaaaa...” Gã đồng tử bị kinh hãi lập tức hét âm lên.

Một tiếng xé gió vang lên, cổ tay nam nhân kia khẽ động, lập tức một đạo ngân quang vút qua mặt đồng tử nọ bắn vào cánh tử đựng thuốc sau lưng câu ta. Đó là một cây phi đao nhỏ, đuôi vẫn còn đang rung rung không ngớt. Mà trên mặt đồng tử cũng xuất hiện vết máu.

“Còn kêu, ta giết ngươi.”

Thanh âm khàn khàn vang lên, mang theo sát khí. Đồng tử kia bị gã dọa nạt như thế, đứa trẻ đáng thương hồi nào giờ chưa từng chứng kiến tràng cảnh như vậy, chớp chớp mắt mấy cái, rồi lần đùng ra ngất xỉu. Vân Kinh thấy thế hơi hơi nhú mày, ngẩng lên nhìn người vừa xông vào

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khách qua đường

“Lấy thuốc trị thương ra đây!”

Gã nam nhân kia loạng choạng lao đảo bước tới gần Đồ đại phu, trong tay bỗng lóe lên một chớp hàn quang, rồi một cây ngân châm đã hươm sẵn trên cổ vị đại phu đáng thương. Đồ đại phu toát mồ hôi hột, nom nớp lo sợ.

“Tôi lấy, tôi lấy ngay... Đại hiệp... đừng... động thủ... tôi...” Nói tới đây lưỡi ông ta như rú cả lại, không thốt nên lời.

“Nhanh lên.” Tay gã kia khẽ nhấn mạnh một cái, cổ Đồ đại phu lập tức xuất hiện một vết máu.

Đồ đại phu thấy thế càng kinh hoàng, cả người run lẩy bẩy không ngừng được, tay chân luống cuống mồ mẫm thuốc trị thương. Nhưng sự đời phạm là càng cuống càng khó làm cho tốt. Bình nọ bình kia đựng thuốc bị ông ta va đụng một hồi đều rơi hết cả, mấy loại bột thuốc cứ thế bị trộn lẫn vào nhau.

“Đại hiệp tha mạng...” Mặt mũi Đồ đại phu trắng bệch ra.

“Chết tiệt, ông...”

Gã nam tử đang dùng ngân châm đe dọa đại phu thấy thế nghiêng rãng nghiêng lợi thốt lên. Nhưng chưa nói dứt lời, cả người y bỗng là đi, cứ thế ngã xuống đất, còn lại Vân Kinh đứng sau lưng y nhìn hết thấy mọi việc. Giờ Vân Kinh mới bước tới nâng vị đại phu giờ đang lẩy bẩy sợ hãi kia lên, nhẹ nhàng nói.

“Đại phu, không sao rồi, đừng sợ.”

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Đồ đại phu sờ sờ cái trán giờ đầm mồ hôi của mình, tay chân cũng nhũn như chi chi, phịch một cái ngồi bệt xuống đất.

“Ừm...” Một tiếng rên khẽ vang lên. Đồ đại phu thiếu điều nhảy dựng lên, run run chỉ vào gã đang nằm dưới đất.

“Hắn, hắn...”

Vân Kinh thấy vậy chỉ nói. “Không sao.”

Vừa nói cô vừa bước lại gần gã kia rồi ngồi xuống. Cũng chẳng biết vì sao bỗng nhiên cô vươn tay chùi đi vết máu trên mặt nam nhân nọ, lộ ra gương mặt thật sự của y. Vừa nhìn rõ ràng khuôn mặt kia, bỗng lông mày cô hơi nhướng lên, nhẹ nhàng thốt.

“Nhóc con, tiểu hài tử cũng học đòi hăm dọa người khác. Cậu ngoan ngoãn thì ta sẽ trị thương

cho cậu, cậu mà không ngoan, chúng ta không thèm quan tâm cậu nữa.”

Gương mặt gã nam tử kia lộ rõ, hóa ra lại vô cùng non trẻ, xem ra còn nhỏ tuổi hơn cô nữa. Gương mặt tuấn tú kia giờ chính là đang cắn răng thử cố đứng lên, nhưng không có cách nào khác, chỉ đành trừng mắt nhìn Vân Kinh đầy hung hăng giận dữ. Vốn chỉ coi người kia là một kẻ yếu ớt không có võ công nên không thèm để ý, nào ngờ giờ lại như cá nằm trên thớt mặc cho người kia xử trí, khiến y càng thêm oán hận.

“Ta mới không phải... nhóc con...” Đôi mắt long lên trợn ngược, phần nộ đông đầy, khí thế bùng bùng ban đầu giờ chỉ còn mỏng manh như tờ giấy vì bị thương nặng, không khác gì một chú hổ con, nanh vuốt còn chưa vững, nên đành bất lực.

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt giận dữ, nhìn qua vô cùng hung ác. Ấy vậy mà chẳng hiểu vì sao đáng vẻ như thế lại khiến Vân Kinh khe khẽ mỉm cười, mặc kệ y nói linh tinh mà lấy thuốc trị thương của mình vẫn mang theo, dứt cho y một viên, vừa dứt vừa nhẹ giọng như dỗ dành.

“Còn bảo không phải nhóc con sao?”

Dứt xong, Vân Kinh nhìn thoáng qua những vết thương trên người y, thật ra không nhiều lắm, chỉ là có một vết thật sâu chém vào lưng y, tới mức sắp lộ cả xương cốt, máu chảy quá nhiều, mà giờ vẫn đang không ngừng chảy, vô cùng đáng sợ. Vân Kinh không khỏi xuýt xoa một hơi, lông mày hai bên nhíu chặt lại. Cô khẽ nâng cậu ta ngồi lên, rồi nhanh nhẹn lấy ra một viên thuốc khác, pha với nước ấm rồi xoa nhẹ lên lưng cậu ta.

“Ồi...” Cậu nhóc run lên, nắm ngón tay bầu chặt xuống đất.

“Sẽ đau một chút, cậu kiên nhẫn nhé.”

Vân Kinh nhẹ nhàng chậm rãi nói, nhưng trên tay vẫn thoăn thoắt nhanh chóng bôi thuốc cho cậu nhóc kia, ngăn ngừa máu chảy tiếp. Trong phòng giờ im lặng như tờ. Vị Đệ đại phu ngồi cạnh vốn cũng đã nhìn qua không ít thế sự, tuy gã bị thương kia cả người cao lớn, có điều xem ra cũng lắm cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, thế nên cũng bớt e ngại phần nào. Giờ ông ta chỉ ngồi cạnh im lặng không nói gì, khiến cả sảnh chính có phần nặng nề hơn.

“Ta phải... đi thôi...”

Cậu nhóc kia cắn răng chịu đựng xong quá trình băng bó, rồi chống tay cố gắng đứng lên. Vân Kinh thấy thế liền đỡ cậu ta đứng thẳng dậy rồi nói.

“Đề ta đưa cậu đi. Giờ bộ dạng cậu như vậy đi đâu cho nổi?”

Cậu nhóc kia nghe vậy liếc nhìn Vân Kinh một cái, bản thân cũng biết một mình mình sẽ không làm được gì nên cũng không phản đối, chỉ nhìn Vân Kinh đầy bí ẩn. Vân Kinh nhanh chóng lấy thêm thuốc trị thương, lưu lại một nén bạc rồi đỡ cậu nhóc kia rời khỏi được đường. Nơi này không thích hợp ở lâu, nhìn qua là biết cậu nhóc này đang bị truy sát, có lẽ có việc gì đó. Thị trấn nhỏ này nhiều người, thế nào cũng có người nhìn thấy cậu ta vào đây. Thế nên giờ tránh càng xa càng tốt mới là quan trọng.

Cả hai cùng cưỡi ngựa của Vân Kinh ra khỏi thị trấn. Nam hài kia mê man dựa vào ngực Vân Kinh, bộ quần áo bê bết máu được phủ ra ngoài bằng một chiếc áo choàng của cô, nhìn qua vô cùng quý phái. Gương mặt tuấn tú kia gần với mặt Vân Kinh, nhìn qua như là hai huynh đệ vậy.

Vó ngựa tung bay, xuyên rừng xuôi gió, chạy trốn không ngừng. Chạy suốt một ngày một đêm, Vân Kinh không khỏi cười khổ. Từ lúc nào mình lại thích chạy trốn như thế, hơn nữa lại còn vì một kẻ không quen biết mà chạy trốn. Có điều ai bảo cô vừa thấy cậu nhóc kia, trong lòng rất thoải mái, nhìn thấy gương mặt của cậu ta xong, tự nhiên lại sinh ra ý muốn tới gần, nên mới đi vơ vẩn này vào mình, có thể trách ai được.

Lại một ngày mới, gió mát hây hây, thoang thoang mùi hương cây cỏ. Trên con đường nhỏ ngoại ô, có hai người đang cùng cưỡi một con ngựa thông thả mà bước. Tiếng vó ngựa vang lên đều đều trong bầu không gian tĩnh lặng.

“Sao rồi? Đỡ hơn chưa?”

Vân Kinh dịu dàng nhìn cậu nhóc kia. Cậu ta cũng cứng đầu ra phết, cả đường đi không thèm nói với cô tiếng nào, mặt mũi ngầu xì. Nếu không phải về mặt non choẹt của cậu ta, thật đúng là không đoán ra được cậu ta còn nhỏ xíu. Giờ ai kia nghe thấy có người hỏi thăm chỉ hừ một cái, nguẩy mặt quay đi không thèm nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh thấy thế, thò tay cốc đầu cậu nhóc vô lễ một cái. Lập tức cậu nhóc quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn cô giận dữ. Nhưng làm thế cũng động tới vết thương sau lưng, đau buốt tận xương khiến cậu ta không khỏi hít hà một tiếng.

“Nhóc con, không được xấu tính thế. Người khác quan tâm mới hỏi thăm, phải biết cảm kích chứ.” Vân Kinh khẽ lắc đầu, vừa giúp cậu nhóc xoa vết thương, vừa nhẹ nhàng nói.

“Hừ...”

Nam hài kia hừ khẽ một tiếng giọng mũi, rồi hạ thấp mi mắt xuống, thật không hiểu trong lòng đang nghĩ gì. Tiếng vó ngựa bỗng vang lên dồn dập, hỗn độn, mạnh mẽ, khí thế dào dạt sau lưng. Xen lẫn vào đó là leng keng mấy tiếng chuông ngân. Vân Kinh nghe vậy chột cau mày, với tay lấy roi định thúc ngựa chạy mau. Ấy nhưng cậu nhóc nọ nghiêng tai nghe ngóng, bỗng vẻ mặt tươi tỉnh hẳn, vội chặn tay Vân Kinh lại, lạnh lùng thốt.

“Khoan đã.”

Vân Khanh thấy thế liếc nhìn cậu ta rồi giật cương dừng ngựa lại. Xem về mặt nhóc ta, người đang tới hẳn là người của nhóc rồi.

“Công tử, công tử!”

Vài tiếng gọi ầm ầm lo lắng nương theo tiếng vó ngựa vang tới. Không chờ ngựa chạy tới nơi, thân hình đã đập lưng ngựa lao về phía nam hải đang tựa trước ngực Vân Khanh. Phịch phịch mấy tiếng, năm người như từ không trung giáng xuống, mạnh mẽ quỳ xuống trước ngựa Vân Khanh, khiến một đám bụi trần chột bay lên trên đất. Vân Khanh cũng tỉnh là sự đời nhìn qua không ít, vậy mà thấy thế vẫn không khỏi giật mình, nhưng về kinh ngạc hiện lên rất nhanh chóng rồi biến mất, gương mặt lại lạnh nhạt như cũ.

“Hừ, ta còn chưa chết đâu, các người đến vẫn sớm lắm” Nam hải tựa trong lòng Vân Khanh lạnh lùng thốt, giọng đầy băng giá.

“Là thuộc hạ hộ vệ thất trách, thuộc hạ đáng chết!” Động tác vô cùng đều đặn ăn nhịp, năm người đang quỳ thẳng tắp, đồng loạt dập đầu xuống đất.

“Biết thế là tốt, trở về mỗi người một trăm đại côn.” Nam hải kia lạnh nhạt trả lời.

“Tuân lệnh, thỉnh công tử đi cùng chúng thuộc hạ.” Năm người lại đồng loạt cúi đầu, một trong số đó trầm giọng thốt.

“Được.” Cậu nhóc lập tức nhảy xuống khỏi ngựa Vân Khanh, chân còn chưa chạm đất, hai người quỳ đầu tiên đã vọt tới đỡ y.

“Công tử?” Nâng cậu ta lên ngựa xong, vị thị vệ mặt lạnh như băng kia bỗng hô lên.

Cậu nhóc kia quay đầu nhìn y, không nói câu nào, rồi quay sang nhìn Vân Khanh này giờ vẫn lạnh nhạt nhìn hết thấy, trầm tư một chút rồi hừ lạnh.

“Bản công tử nợ người một lần, hừ!”

Dứt lời nói miễn cưỡng kia, cậu ta thúc ngựa xoay người rồi đi, mà năm người còn lại cũng lập tức đuổi theo, hoàn toàn không đếm xỉa tới Vân Khanh.

Cô nghe vậy chỉ mỉm cười. Cô biết gã thị vệ kia gọi thế là muốn hỏi có cần giết người diệt khẩu hay không. Nhưng cô không hề nghĩ là nam hải kia sẽ giết mình. Chỉ là trực giác, rất kỳ quái, nhưng quả nhiên cậu ta không khiến cô thất vọng. Cậu ta, xem ra không khác gì một chú báo con búống bình, hung hãn đấy, nhưng còn chưa tới nổi máu lạnh.

Cười cười tự giễu nhìn bọn họ đi xa, Vân Khanh sờ sờ Điều nhi vừa chui ra khỏi tay áo rồi nhẹ nhàng nói.

“Sao ta lại đi quan tâm nhóc ấy nhỉ?” Vừa nói vừa lắc đầu khó hiểu, có điều cô lại nghĩ sau này chưa chắc đã có thể gặp lại cậu ta, thôi cứ cho là bỗng chốc nổi hứng đi.

Lập tức, Vân Khanh ngẩng đầu nhìn trời rất xanh mây rất trắng trên cao, rồi khẽ giục ngựa thả bước mà đi tiếp con đường của mình. Gió rừng vẫn nhẹ nhàng phơ phất, mang theo một mùi hương rừng nồng nàn dịu êm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bà bà

Một người một ngựa một chồn, thả bước thong dong giữa đất trời. Liều xanh tha thướt, nước biếc trong veo. Tơ liễu rủ khẽ đay đưa theo nhịp gió xuân quần quít, khi thì vút lên cao bạn cùng mây xanh, lúc lại khe khẽ rơi xuống dòng nước lạnh mát rượi, bỗng bành trôi mất. Có chú chim trả đậu nơi đầu cành cất tiếng liu lo, thăm cỏ xanh mượt mà khẽ nhún nhảy theo làn gió. Cánh rừng trúc xào xạc đung đưa như ca như vũ, tạo nên một nét động dệu dàng trong cái nền tĩnh mịch. Một con đường mòn rải đầy đá nhỏ quanh co ẩn hiện đi sâu vào trong rừng trúc, gồm chừng mười bậc lên cao. Quanh đầu đây một mùi hương thơm ngan ngát u tĩnh len vào khứu giác, khiến cả người khoan khoái không ngớt. Ở chính giữa cánh rừng mọc lên một nóc nhà tranh, tự do tự tại giữa đất trời xanh ngắt, đậm đà phong vị núi biếc suối trong, rất có khí phách độc lập giữa đời. Vân Khanh vô cùng hân hoan tiến về phía căn nhà tranh đó. Địa chỉ bà gửi cho cô chính là ở đây. Hôm nay có thể gặp lại bà bà rồi, thật là tốt.

Chú chồn nhỏ Điều nhi của cô liếc thấy vài con rắn lục loanh quanh, lập tức hờn hờ nhào tới đánh chén. Bọn chúng hẳn là do bà bà nuôi để phục vụ Điều nhi rồi, Vân Khanh càng thêm thoải mái.

Thời gian coi vậy mà qua cũng thật mau, đã một tháng kể từ khi rời khỏi đám Độc Cô Tuyết. Cũng chẳng hiểu gã ta ra làm sao mà hồi nào giờ không hề có bất kỳ động tĩnh nào, cũng chẳng đến tìm cô. Nếu gã không đến, vậy việc gì cô phải quan tâm chứ, cứ giữ nguyên hành trình đã định mà tới gặp bà bà thôi. Công lớn trước nhà mở toang, như thể không có ai cả. Không biết bà bà có ở nhà không, càng tốt, mình có thể gây bất ngờ thú vị cho bà bà rồi. Vân Khanh vừa bước tới vừa nở một nụ cười tươi tắn.

Niềm vui còn đang nở rộ trên môi, bỗng một bóng người xuất hiện từ phía sau căn nhà. Gương mặt đẹp đẽ yêu dị, ánh mắt hung hăng độc ác, một tay

nắm chặt thanh kiếm, trên kiếm loang lổ máu tươi. Còn ai vào đây ngoài kẻ có tên Độc Cô Tuyệt?

Vân Khinh ngẩn ra, rồi chợt hiểu. Hôm đó khi nhận được thư của bà bà, cô đã mở ra đọc ngay trước mặt Độc Cô Tuyệt. Vốn lúc đó còn tưởng hấn ta vẫn hôn mê bất tỉnh, nên cô không để ý tới hấn. Giờ xem ra hôm đó hấn ta đã đọc được hết nội dung thư, nên mới tranh thủ khi cô còn chưa tới mà đến chỗ bà bà chờ sẵn. Bảo sao dọc đường không thấy chút tin tức nào của hấn ta, hóa ra ai đó đã có mặt sẵn mà ôm cây đợi thỏ từ lâu.

Xoa nhẹ trán, Vân Khinh vẫn tiếp tục bước tới. Kẻ này xem ra không thể coi thường được. Có điều vừa tới gần, bỗng một mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi Vân Khinh. Cô liếc nhìn về phía Độc Cô Tuyệt vẫn đứng đó vẻ mặt không đổi, kiếm của hấn... mùi này... phát ra từ bên trong căn nhà.

Nháy mắt một cái Vân Khinh đã biến sắc, không kịp nghĩ ngợi lâu mà vọt thẳng vào trong xem xét. Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra cái rầm, trên sàn nhà màu máu tươi chói mắt. Máu tươi vương vãi đầy khắp căn nhà đơn sơ, máu tươi đang dần thấm vào đất qua những khe hở trên sàn. Mùi máu, vị máu quần quanh trong cái không gian ngột ngạt này, khiến cho người bên trong như bị hun bị nhấn chìm trong đó, đầu óc không khỏi choáng váng.

Trong phòng, vài thân người nằm bừa bãi khắp nơi, trên người máu me nhuộm đầm. Không phải do nhiều vết thương mà mất máu, mà chỉ có một nhát đao, một nhát đao trímang. Máu vẫn còn đang r rỉ chảy ra từ vết thương trên cổ, bề mặt đã hơi khô lại, nhoe nhoét trên mặt khiến cho gương mặt thực hầu như không còn có thể nhìn ra rõ ràng.

Về bình tĩnh của Vân Khinh khi đảo mắt nhìn quanh hoàn toàn biến mất khi chạm vào một thân xác phụ nữ trung niên choàng áo ngoài màu xám. Trái tim cô dường như ngừng đập, toàn bộ âm thanh chung quanh dường như hoàn toàn im bật, ánh mắt thất thần ngơ ngác, ngơ ngác nhìn.

Ngoài rừng, gió xuân vẫn đang thổi, rừng trúc vẫn đang xao xác, chim muông vẫn đang lanh lảnh hát ca. Vạt áo Vân Khinh nhẹ nhàng phát phơ theo làn gió, nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lay động. Độc Cô Tuyệt vẫn đứng ngoài cửa lạnh lùng nhìn Vân Khinh, miệng vẫn mím chặt không thốt lên lời nào, chỉ đứng đó, gương đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn mọi việc.

“Bà bà, bà bà... không đâu, không thể nào...”

Một tiếng thì thào nho nhỏ, rồi to dần lên, rõ dần hơn, như thể âm thanh đó đã len lỏi qua một kẽ nứt trong gan ruột mà vùng thoát ra ngoài, đau đớn. Cả thân hình loạng choạng, hai chân

hoàn toàn vô lực, Vân Khinh lao đảo ngã quỵ xuống phía trước, ngay bên cạnh thân thể lão phụ kia. Bàn tay run lên bần bật, không cách nào khống chế được mà run lên, sờ soạng thân hình áo xám ấy, tìm kiếm, mò mẫm. Đây là quần áo bà bà hay mặc, đây là cây trâm bà bà từng đeo, đây là mùi hương đặc trưng của bà bà, đây là...

“Bà bà, bà bà... sao lại thế này... Tại sao lại có thể như thế này... Không...”

Một con người tỉnh tỉnh lạnh nhạt lạnh nhạt như Vân Khinh, giờ đây đã thân hình đang run rẩy không ngớt. Đôi mắt thoảng chốc đã đỏ ngầu, như thể máu tươi sẽ trào ra bất cứ lúc nào. Hai hàm răng nghiến lại thật chặt, gương mặt thoắt đỏ thoắt trắng không dưới ba lần liên tục.

“Là nguoi, là nguoi đã giết bà bà... Là nguoi!!!” Bỗng nhiên Vân Khinh quay phắt người lại nhìn chăm chăm Độc Cô Tuyệt, nét mặt đầy căm hận, xen lẫn với phẫn nộ và sát khí điên cuồng.

Độc Cô Tuyệt trầm mặt, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường rồi vung tay áo định xoay người bỏ đi. Nhưng đời nào Vân Khinh chịu để hấn ta đi như thế, lập tức vẩy cổ tay, mười ngón ngọc ngà đồng thời nhấn xuống dây thứ ba trên cây cổ cầm. Đệ tam huyền, dây thứ ba, dây chủ sát, âm thanh sẽ vang lên đảm bảo cũng sẽ chất chứa sát tâm.

Về mặt Độc Cô Tuyệt hoàn toàn sát lại, thâm quát trong lòng ‘Chết tiệt!’ rồi vọt tới lao thẳng về phía Vân Khinh. Vốn hai người đã ở khá gần nhau, Vân Khinh đã nhanh mà hấn ta còn nhanh hơn. Tiếng đàn còn chưa kịp vang lên thì Độc Cô Tuyệt đã lao tới, chụp lấy hai tay Vân Khinh, rồi theo đà vọt tới mà đè lên người Vân Khinh lẫn xuống đất. Vân Khinh nằm ở dưới, cả người toát ra lửa giận và sát khí lạnh lẽo, mười ngón tay nắm lại thật chặt, móng tay đâm thẳng

vào lòng bàn tay, từng dòng máu đỏ tươi len lỏi qua kẽ tay nhỏ giọt xuống đất.

Cô không thèm giãy dụa, chỉ nhìn Độc Cô Tuyệt bằng đôi mắt đỏ ngầu lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông chứa đầy sát khí, miệng gào thét.

“Nguoi muốn gì thì đòi ở ta là đủ, sao nguoi lại dám giết bà bà, sao nguoi lại dám? Ta phải giết nguoi.”

Sát khí pha với vẻ khát máu, ánh mắt lạnh lẽo của cô, tuy rằng cô không động đậy, nhưng dường như có thể khiến người khác như chìm vào tử địa mà không cần đến bất kỳ thứ vũ công nào cả. Về tiêu điều ấy đâm thẳng vào lòng Độc Cô Tuyệt, khiến cho một kẻ chưa từng coi mạng sống người khác ra gì, sinh từ chỉ là trò đùa như hấn, cũng cảm thấy tim mình như ngập chìm trong giá lạnh.

“Hỗn trướng, nguoi tỉnh táo lại cho ta!”

Độc Cô Tuyệt nghiêm mặt, tay trái dùng lực mạnh mẽ tóm lấy hai tay Vân Khinh đè chặt trên mặt đất, hai chân chia ra đè chặn lấy hai chân của Vân Khinh, tay phải giờ lên tóm chặt lấy cổ Vân Khinh, hoàn toàn không có chút nào gọi là thương hương tiếc ngọc. Vân Khinh không kêu đau, cũng không sợ hãi, ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn thẳng vào Độc Cô Tuyệt. Cô bỗng nhấc đầu lên, há to miệng hung hăng cắn phập vào vai hấn đang đè lên mình, một dòng máu đỏ từ từ chảy ra nơi khoe miệng. Cú cắn này hấn là vô cùng ác độc.

“Chết tiệt!”

Độc Cô Tuyệt không biết trút giận vào đâu, bèn vừa lấy thân mình đè lên cầm cô, rút mạnh vai ra rồi không hề nghĩ ngợi xa xôi, cúi đầu xuống hung dữ mà áp chặt đôi môi lên cái nơi vừa cắn hấn, dùng miệng lưỡi để bày tỏ sự phẫn nộ và lửa giận ngút trời của mình không tiếng động. Giấy dựa kịch liệt, chống đối kịch liệt, như thể hai con dã thú đang đấu tranh

đầy hoang dại. Da thịt cận kề, hô hấp trộn lẫn. Nước bọt không kịp nuốt ngay, chảy dọc theo khoe miệng xuống đất. Giữa một khung cảnh máu tanh ghê tởm, lại toát nên một sự mỉa mai kỳ.

“Hôn trưởng, nếu ta muốn giết bà ta, thì còn đứng yên đây cho người nhìn làm gì? Lão tử muốn là muốn thứ người đang giữ, để bà ta sống làm con tin thì mới có lợi, chứ giết bà ta thì ta được lợi gì? Độc Cô Tuyệt ta ngu ngốc tới thế sao? Con bà nó chứ! Sao người không chịu nhìn ra là cái mặt kia bị chém dọc ngang không còn hình thù rõ rệt, thay quần áo, phục trang, thay đồ trang sức giả tạo ai chẳng làm được. Nếu người không hiểu thì đưa thứ kia ra đây đã rồi ta

sẽ day cho người hiểu. Nếu không phải người còn có chỗ cần dùng với ta, ta đã sớm giết người từ lâu!”

Cảm thấy Vân Kinh đã bình tĩnh hơn, Độc Cô Tuyệt mới ngẩng đầu lên quát thẳng vào mặt Vân Kinh đầy cuồng nộ.

Vừa nghe thế, cả người Vân Kinh như bị sét đánh trúng, chấn động toàn thân. Cô chỉ biết trừng mắt sững sờ nhìn hấn không biết nói sao. Độc Cô Tuyệt hung hăng ấn người Vân Kinh một cái rồi giật dữ thốt.

“Dám nói con điên với ta, hừ, người cứ chờ đây!”

Vân Kinh nhìn gương mặt vừa diễm lệ vừa độc ác của hấn, Độc Cô Tuyệt cũng trừng mắt nhìn lại một Vân Kinh gờ tóc tán loạn tăn ra trên đất, gương mặt không còn hung hăng nữa mà như mơ hồ suy nghĩ. Hai người cứ thế nhìn nhau chăm chăm, không ai chịu nhường ai.

“Người đứng lên.”

Một chốc sau, Vân Kinh bỗng lên tiếng, giọng nói đã bình tĩnh hơn, ánh mắt cũng trở lại vẻ đăm đăm như trước không còn điên cuồng nữa. Hiển nhiên cô đã nghe thấu những gì hấn ta vừa nói. Độc Cô Tuyệt hừ lạnh lẽo, rồi lại hung hăng bóp tay Vân Kinh một lần nữa. Con mẹ nó, cũng dám cắn hấn kia đây. Chờ hấn ta đứng dậy, Vân Kinh hít sâu một hơi rồi ngồi dậy, tỉ mỉ kiểm tra thi thể ‘bà bà’.

Vừa xong hấn ta nói rất đúng. Nếu hấn muốn cô trả lại thứ cô đang giữ, bắt giữ bà bà làm con tin tuyệt đối là có ích hơn giết bà bà. Khi này cô bị thanh kiếm dính máu của Độc Cô Tuyệt làm sợ, lại thêm thi thể mặc quần áo bà bà máu me be bét khiến cô bị đá kích quá lớn. Bà bà là phần mềm mại nhất trong lòng cô, thế nên trong lúc nhất thời quá giận mất khôn, không kịp suy nghĩ sâu xa gì cả.

Độc Cô Tuyệt đứng bên cạnh, mặt mày hầm hầm sát khí, lạnh lùng nhìn Vân Kinh. Hừ, cô ả này vừa nổi điên lên, thật là con mẹ nó khát máu. Có điều có thể bình tĩnh lại nhanh chóng như thế, xem ra lý trí cũng rất kiên cường. Có điều, ‘bà bà’ nào lại có thể ảnh hưởng tới cô ả tới mức này chứ, hừ hừ...

Mọi người nhớ theo dõi truyện của mk để nhận đk thông báo nhanh nhất khi mk đăng truyện nha!!!! cảm ơn nhiều <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Thay mặt đổi đào

Kiểm tra kỹ lưỡng một hồi, tới khi nhìn đến phần lưng của thi thể kia, không có một nốt ruồi màu đen nào cả thì Vân Kinh mới ngả người thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Đôi bàn tay này giờ vẫn run rẩy không ngừng giờ mới thật sự bình tĩnh yên ổn trở lại. Không phải, đây không phải bà bà. Ngày xưa khi cô cạo lưng cho bà bà lúc tắm, có để ý thấy chính giữa lưng bà bà nổi bật một nốt ruồi màu đen. Người này không có, thế nên tuy rằng tất cả các tín vật khác đều có, trên thân thể lại không có các dấu tích kia, vậy chắc chắn sẽ không phải bà bà của cô. Thật là tốt, bà bà của cô chưa chết.

Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Kinh từ từ nhắm hai mắt lại, cả người cũng thả lỏng nhẹ nhõm hơn, hấn liền lạnh lùng hừ một tiếng. Quay sang nhìn thấy vết máu trên vai mình, hấn nhũn nhũn lông mày về đây chán ghét.

“Xin lỗi, khi này ta quá mức nóng nảy xúc động.”

Trầm tĩnh lại, Vân Kinh cũng đã nghe thấy tiếng hừ của hấn, lập tức quay lại chân thành nói với Độc Cô Tuyệt. Đáp lại cô là tiếng hừ lạnh vang lên lần thứ hai. Nhận ra người chết trong phòng không có ai là bà bà rồi, cả người Vân Kinh nhanh chóng bình tĩnh lại, trí óc cũng vận hành nhanh chóng. Tất cả những thứ trên thi thể này đều là đồ bà bà vẫn thường dùng, vốn chẳng rời thân. Vậy gương mặt bị vẽ loạn kia... là để thay mặt đổi đào sao?

Nhưng nếu thế tại sao lại cần thay mặt đổi đào? Là vì có người muốn giết họ sao? Hay là vì chuyện khác? Nếu thế tại sao bà bà không nói với cô? Hay là vì không có thời gian để nói? Nếu thế bày vẽ ra rồi cực có ý gì? Việc đánh tráo người này là để cho ai xem. Bao nhiêu câu hỏi liên tục hiện lên trong

đầu cô. Và không có câu trả lời.

Vân Khinh nhíu mày trầm tư suy nghĩ. Độc Cô Tuyết cũng chỉ đứng cạnh cửa im lặng không nói gì. Không gian đầy vắng vẻ tĩnh lặng. Một chốc sau, Vân Khinh bỗng quay phắt lại nhìn Độc Cô Tuyết, trên mặt lóe lên nghi vấn. Độc Cô Tuyết thấy thế sầm mặt xuống, lập tức sát khí lại lo lừng bay ra.

“Vân Khinh, những người này không phải công tử nhà tại hạ giết.” Đúng lúc đó, có tiếng Sở Vân vang lên. Ba người Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly cùng nhau bước vào cửa.

“Ta biết.”

Điểm đó giờ Vân Khinh không hề nghi ngờ. Sở Vân nghe thấy thế, lại nhìn ra quanh người Độc Cô Tuyết sát khí quẩn quanh, lập tức hiểu ra vấn đề, bèn quay lại nói với Vân Khinh

“Đúng là nửa tháng trước chúng tại hạ đã tới đây, có điều không hề kinh động đến bà ấy, chỉ

đóng ngoài bìa rừng, ngày ngày kiểm tra. Hôm nay bọn tại hạ vừa tới đã thấy cảnh này, nên Mặc Ngân, Mặc Ly cùng tại hạ chạy ra ngoài đuổi theo để tìm dấu vết, công tử ở lại kiểm tra hiện trường.”

Chỉ vài câu ngắn gọn đã làm rõ mọi việc. Ôm cây đại thụ, không nhất thiết là phải nắm chặt mỗi nhũ trong tay, phải để xa xa mà vẫn kiểm soát được mới là biện pháp cao minh. Chỉ là không ngờ mỗi nhũ này cũng không phải loại đơn giản. Có người lại có thể ở trong tầm mắt của họ mà ám sát vị bà bà kia, xem ra vị bà bà của Vân Khinh cũng có chút... Vân Khinh nghe thế dĩ nhiên là hiểu, liền gật đầu.

“Đa tạ.”

Giữa mọi người vốn đã không quen biết, nhưng họ đã đuổi theo kiểm tra hung thủ, đương nhiên cô phải tạ ơn.

“Không cần.” Sở Vân vội trả lễ.

“Có đầu mối gì chăng?”

Mặc Ngân lắc đầu. “Rất sạch sẽ, không tìm được gì cả, một chút dấu vết cũng không có. Ngoài những kẻ chuyên nghiệp, tại hạ thật sự không nghĩ ra người bình thường nào lại có bản lĩnh như thế này.”

Vân Khinh nghe xong, không khỏi khẽ chau mày. Cái gọi là những kẻ chuyên nghiệp ấy, cô hiểu rất rõ, bao gồm sát thủ, cảm tử, võ lâm giang hồ, hoàng thất, ngoài ra còn một số nhân vật đặc biệt khác, ai nấy đều là người dính líu tới những mưu tính sâu xa. Sao bà bà lại có thể liên quan gì đó tới những kẻ này được nhỉ?

“Đưa thứ kia đây!” Vân Khinh còn đang nghĩ ngợi chuyện này, Độc Cô Tuyết đã thốt lên đầy mất kiên nhẫn.

“Đưa giải được đây!”

Vân Khinh chỉ ngẩn ra một thoáng, rồi nhanh chóng trở lại vẻ mặt thản nhiên đạm mạc như cũ. Cô vừa nghe câu ra lệnh của họ Độc Cô, lập tức lên tiếng không ngập ngừng, vừa nói vừa xòe tay đưa tờ danh sách kia ra, tay kia hờm sẵn một mồi lửa ngay cạnh. Hai thứ được đặt cạnh nhau không quá một tấc. Thế nên dù Độc Cô Tuyết có nhanh nhẹn tới mức nào, đảm bảo cũng khó lòng đoạt lại mà không tổn hại gì cả.

Về mặt gã Độc Cô Tuyết kia bình thường đã khá vui vẻ hào hứng gì cho cam, giờ đây càng thêm đen như đất nồi. Gã trừng trừng nhìn Vân Khinh, ánh mắt như lấp lánh lửa giận. Vân Khinh cũng nhìn Độc Cô Tuyết, có thể nói giữa hai người xoèn xoẹt tia lửa bắn ra như chớp giật. Sở Vân đứng cạnh thấy thế bèn phẩy tay ra hiệu với Mặc Ly và Mặc Ngân, rồi ba người lùi ra khỏi căn nhà tranh kia, đứng ngoài cả căn phòng lẫn cuộc đấu.

“Muốn giải được, được lắm. Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là giải được, một là tung tích của bà bà nhà ngươi. Chọn một trong hai, đừng trách ta đối xử với ngươi tuyệt tình, tự mình chọn đi.” Bỗng khước mồi Độc Cô Tuyết nhếch lên, vẻ mặt hiện lên nét cười ác độc.

“Ngươi biết tung tích bà...” Vân Khinh vừa vui vẻ thốt lên, lập tức ngừng lại nhìn Độc Cô Tuyết đầy nghi ngờ.

Hắn ta chỉ cười khẩy. “Độc Cô Tuyết ta muốn tìm một người ở Đại Tàn, sẽ có cách của mình.”

Vân Khinh thấy hắn ta tự tin nói thế, liền trầm tư suy nghĩ. Hiện giờ không gặp được bà bà, lại không biết bà bà sống chết ra sao, rõ ràng bà bà đang gặp chuyện gì đó. Hơn nữa xem tình hình như thế, có lẽ nên tìm hiểu thêm về thân phận của bà bà, vì dường như mọi chuyện không đơn giản đơn như cô vẫn tưởng.

Mà giờ đây cô chỉ có một thân một mình, giữa trời đất rộng lớn, người tốt kẻ xấu chen chúc lẫn nhau, làm sao cô có đủ sức mà đi tìm bà bà hoặc tìm người giúp đỡ cho nổi. Gã Độc Cô này đã tóm được nhược điểm của cô rồi.

“Được, ta muốn biết tung tích của bà bà, toàn bộ không thiếu một mảy may.” Không cần tự hỏi, cũng không cần do dự, Vân Khinh đã có sự lựa chọn của mình. Trong lòng cô, mạng của bà bà quan trọng hơn mạng sống của cô nhiều lắm.

“Được, chỉ cần bà ta không chết trên đất Tàn ta, dù có phải quật ba thước đất, ta cũng sẽ tìm ra cho ngươi.”

Độc Cô Tuyệt cũng thẳng thắn cam đoan. Nghe xong lời khẳng định của hắn, Vân Kinh lập tức phẩy tay, thấy tờ danh sách gấp gọn kia cho hắn. Gã Độc Cô này dù ngoan độc tàn nhẫn, nhưng cô lại tin tưởng, nếu hắn đã nói ra thì chắc chắn hắn sẽ làm. Độc Cô Tuyệt mở ra nhìn lướt qua, rồi nhanh chóng thu lại vào trong áo. Hắn bước lại gần, vươn tay tóm lấy cằm của Vân Kinh rồi lạnh lùng cười.

“Người muốn trốn ra khỏi lòng bàn tay ta sao, nào có dễ dàng thế. Chuyện lần này, từ từ ta sẽ tính sổ với người sau. Tốt nhất người cứ liệu liệu cái thân cho ta!”

“Chỉ cần người tìm được bà bà, ta không ngại mặc người tính sổ tính sách. Thế nhưng nếu người dám gạt ta, ta cũng không sợ ngọc đá cùng tan.” Vân Kinh không thèm tránh né, thản nhiên nhìn Độc Cô Tuyệt chậm rãi thốt.

“Hừ!” Độc Cô Tuyệt sầm mặt xuống khe khẽ hừ một cái, có điều so với tâm trạng sáng khoái khi cầm lại được thứ kia, mấy câu của Vân Kinh tuy khó chịu nhưng cũng chẳng đã động hắn là mấy. Thế nên khóe môi ai đó vẫn nhếch lên đầy thoải mái, về mặt khẽ mang theo nét cười, rồi vung tay áo xoay người bỏ đi.

Vân Kinh cũng chẳng nói gì thêm, cũng không thèm quay đầu liếc nhìn đồng thi thế trong phòng một lần. Cái gì có thể soát có thể tra, dấu vết gì có thể thấy, mọi người đều đã thu hết vào trong mắt cả. Vậy nên cô chỉ cảm theo cây cỏ cảm, chum môi huyết nhẹ gọi Điều nhi quay lại rồi đi theo Độc Cô Tuyệt.

Lần này suốt dọc đường đi nhanh mà đuổi chậm, rõ ràng là vì Vân Kinh không thèm đếm xỉa tới việc họ đuổi theo mà đi thong dong như đang du sơn ngoạn thủy, khiến Độc Cô Tuyệt lãng phí rất nhiều thời gian để ôm cây đợi thỏ. Thế nên tới lúc đi tiếp, tuy không phải như lúc ở nước Ngụy bỏ chạy trốn chết, nhưng cũng vẫn thuộc dạng tốc độ phi thường, toàn bộ thời gian dành trên lưng ngựa chỉ trừ lúc ngủ.

Khung cảnh chung quanh càng lúc càng phồn hoa, càng ngày càng náo nhiệt. Họ trèo núi cao, vượt bình nguyên mà đi, thẳng tiến Khánh thành, kinh đô của Tần Quốc. Lịch sử nước Tần trải qua sáu trăm năm có lẽ, quốc đô là Khánh thành nếm đủ khói lửa bao lần, mỗi lần khói lửa là một lần lớn mạnh, trường thành hơn. Dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị đó, dáng vẻ trang trọng uy nghi đó, tái sinh từ khói lửa mà vẫn không hề bị tiêu diệt, những sáu nước kia chỉ mới tồn tại khoảng ba trăm năm trở lại đây làm sao có thể sánh kịp? Xét cả về khí thế lẫn lịch sử, Tần

quốc đều bỏ xa sáu nước còn lại, như thể một lão hổ đang phủ phục nằm yên, rình rập chờ đợi thời cơ phóng ra thôn tính hết thảy.

Lại lên tới đỉnh một rừng núi vắt ngang, trước mắt Vân Kinh bỗng như bừng tỏa sáng. Khánh thành, kinh đô của Tần quốc, với màu đen lam chủ hiện ra trong tầm mắt. Từ trên cao ngút ngàn này nhìn xuống, tường thành uốn lượn dang dặc hầu như không thấy điểm cuối cùng, khung cảnh mang một vẻ đẹp tráng lệ tới mức động phách kinh tâm. Độc Cô Tuyệt cũng nhìn thấy cảnh sắc ấy. Hắn ta lập tức mạnh mẽ ra roi giục ngựa, phóng tới như bay. Tần đô, ta đã trở về!

PS của Lãnh Vân:

+ Tuyệt đại ca đã quay lại và lợi hại hơn xưa... Chương sau sẽ là thân thế của chàng, đi kèm với cái sự choáng váng ngạc nhiên của chúng thuộc hạ khi thấy chàng phi lễ gái nhà lành một cách tinh bơ như thể chàng là lưu manh chính hăng chứ không phải một kẻ có thân phận cao kèm tính cách lạnh lùng không thích đàn bà con gái...

+ Cứ nhớ vị bà bà này nhé, bà i không mấy xuất hiện một cách trực tiếp nhưng mà xuất hiện lần nào là có chuyện lần ấy

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dục vương

Tần đô, Khánh thành, Dục Vương phủ.

Bên cạnh hồ nước uốn lượn, một tòa đình bát giác[1] sừng sững đứng đó, bao quanh là đầm ba tấm phi sa[2] màu lục nhạt. Giữa cái nền bích thủy phản chiếu lam thiên, này tầng tầng sắc xanh càng thêm vẻ trong lành tĩnh mịch. Đứng từ xa mà ngắm, cảm giác như đọng trong tâm mắt những khối sóng chao nghiêng, thanh u mà nhã đạm.

Trong đình bát giác, Vân Kinh ôm cây cỏ cảm ngồi trên ghế, mười ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt cầm huyền. Một khúc nhạc không có khúc phổ cũng chưa ai từng nghe tới thánh thót vang lên trong miên hồ trong nắng đẹp. Làn gió dịu dịu phất qua mái tóc của Vân Kinh, nhẹ nhàng bay lên, lung linh khó tả.

Vân Kinh vừa đánh đàn, vừa lơ đãng nhìn mặt nước trong xanh. Quả thật cô không hề ngờ tới, Độc Cô Tuyệt lại chính là Dục Vương dưới một người trên vạn kẻ nổi tiếng của Tần Quốc. Trước đó khi nghe hắn ta báo họ Độc Cô, cô vẫn không coi đó làm trọng vì tuy rằng vương thất nước Tần mang họ Độc Cô, nhưng dòng họ này đâu phải chỉ có một nhà trong thiên hạ. Thật sự không ngờ rằng hắn ta lại là một người có địa vị cao tới thế.

Gã Độc Cô Tuyệt này, chính là đệ đệ một mẹ sinh ra của Tần vương hiện thời. Nói cách khác, Tần vương Độc Cô Hành chính là đại ca ruột thịt của hắn. Độc Cô Tuyệt mười hai tuổi đã cầm quân, mười lăm tuổi dùng bốn vạn nhân mã đại thắng mười ba vạn quân Triệu quốc, dẫn binh tiến thẳng vào lòng nước Triệu, liên tiếp đoạt lấy bảy tòa thành, lập kỷ lục lấy ít thắng nhiều của Tần quốc. Khi hắn tròn mười bảy tuổi, số trận toàn thắng đã không thể đếm hết. Tuổi còn niên thiếu đã được phong vương, uy vọng trong quân lấy lòng cao vút, công trạng lẫn thành tích đều to lớn, thủ đoạn lại ngoan độc khó bì, bỏ xa những danh tướng khác trong lịch sử nước Tần. Giờ đây trong tay gã có hơn trăm vạn binh mã của Tần quốc, nắm quân quyền tuyệt đối, chỉ cần gã dậm chân một cái, không nói đến sáu nước còn lại, riêng Tần quốc cũng đã phải rung chuyển dầm lẫn. Có điều gã Độc Cô này ở bất cứ đâu, dù có là ra trận giết giặc hay lên triều gặp chúa, trên mặt luôn đội một chiếc mặt nạ kim loại. Thế nên từng đó năm qua, chẳng mấy ai biết đến gương mặt thật của hắn ta, ngay cả đa số đại thần của Tần quốc cũng không phải ngoại lệ. Đây vốn là một trong những bí ẩn đương thời.

Mà mấy năm nay bảy nước đình chiến, Độc Cô Tuyệt không hề vào triều, tin tức đối ngoại là để đốc lòng nghiên cứu binh pháp, ngờ đâu hắn ta lại tự thân ẩn mình ở Sở quốc ba năm. Lần này đến cả Sở thái tử cũng ra mặt, mà cũng không ngờ rằng Độc Cô Tuyệt này lại chính là Độc Cô Tuyệt lấy lòng thiên hạ kia, vì xét cho cùng một Vương gia buông quân quyền trong tay để nấu mình nơi nước Sở của y như thế, vốn là điều khó lòng tưởng tượng nổi. Giờ đây hắn ta đã trở lại được nước Tần, không hiểu đang làm cái gì cho nước Tần mà hai ngày nay bật tầm không thấy mặt.

Vân Khinh nghĩ tới đây khe khẽ lắc đầu. Phàm là người trong sáu nước còn lại, ai chẳng biết đến Dực Vương của Tần quốc tuổi còn trẻ mà tính cách hung hãn, thủ đoạn tàn nhẫn. Tiếng tăm của hắn tỷ lệ ngược với cơ hội nhìn thấy mặt thật của hắn, vậy mà một kẻ thấp cổ bé họng như cô lại đứng đầu giữa đường. Nói thế chứ đứng đầu thì cũng đứng rồi, xét cho cùng cũng chỉ tới đó mà thôi chẳng có gì lớn lao cả. Cô chỉ quan tâm tới lời hứa tìm được bà của hắn, còn việc khác, thứ lỗi cô không để vào mắt làm chi. Một khúc đã hết, tiếng đàn Vân Khinh dừng lại.

“Đàn tiếp, ta muốn nghe!” Bỗng tiếng Độc Cô Tuyệt vang lên bên tai. Chẳng hiểu từ lúc nào hắn ta đã tới gần Vân Khinh, đứng tựa vào cây cột mà nghe đàn.

“Tin tức bà bà đâu?” Vân Khinh không thèm để ý đến câu mệnh lệnh của hắn, lạnh nhạt hỏi.

Độc Cô Tuyệt trừng mắt với cô rồi mới trầm giọng quát ra oai.

“Có tin mới tất sẽ báo cho ngươi. Đàn đi!”

Vừa nói hắn vừa lững thững bước lại, ngồi xuống cạnh Vân Khinh. Cô thiếu nữ thấy rõ kẻ này hoàn toàn ra dáng ngang ngược không phân phải trái, nhưng mà hung hăng thế thôi chứ không hề ác ý chút nào. Mà nói nữa họ mới quay lại Tần quốc có vài ngày, làm sao đã có tin tức nhanh thế được. Thế nên cô gái lại vung tay gảy đàn, khoi nhẹ từng dây, tiếng đàn trong lành như nước nguồn, lưu loát như suối chảy lại vang lên quanh quẩn, liên lạc mà nhẹ nhàng, cần gì chấp kẻ nói ngang.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy, cũng thỏa mãn ườn lưng dựa người vào ghế, thông thả khép đôi mắt phượng lim dim thưởng thức, cánh tay cũng tự nhiên mà duỗi ra ôm lấy eo lưng Vân Khinh. Tiếng đàn này không tệ, nghe rất thoải mái, mà khí chất an tĩnh linh động trên người Vân Khinh cũng không tồi. Thích!

“Dực Vương, xin hãy tự trọng.” Vân Khinh không quay đầu lại mà chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

Độc Cô Tuyệt khẽ mở mắt ra, đôi mắt neho neho lại, bàn tay nhẹ nhàng dùng sức ôm chặt lấy lưng Vân Khinh.

“Chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi, sao giờ lại đòi tự trọng?”

Vân Khinh vừa nghe vậy, ngón trỏ khẽ gảy nhẹ trên dây cổ cầm, một đạo phong nhận liền phóng qua vai Vân Khinh nhằm thẳng hai mắt Độc Cô Tuyệt mà tới. Gã kia chỉ hừ lạnh, thân mình khẽ lắc một cái tránh khỏi dễ dàng, có điều một cử động này cũng khiến gã phải buông tay khỏi người Vân Khinh.

“Ngươi thật to gan.”

Độc Cô Tuyệt sầm mặt, không thèm để ý tới việc Vân Khinh là nữ mà vung thẳng nắm tay về phía cô. Âm nhạc chưa từng ngừng lại, chỉ là gờ đây ả ả trong tiếng đàn dịu nhẹ là âm công mang theo nội kinh lần lượt phát ra. Vân Khinh cũng không thêm ngừng đầu lên chống lại quyền chiêu của hắn, chỉ từ tốn trả lời.

“Gan ta to tới cỡ nào, đâu phải hôm nay ngươi mới biết?”

Lại một lần nữa về mặt Độc Cô Tuyệt đen xì gần bằng than. Cũng biết nữ nhân này quả thật coi trời bằng vung, cũng không phải coi trời bằng vung, mà là thần nhiên không để vào mắt điều gì. Tâm tình lạnh nhạt, khiến cho những gì không quan trọng không đáng giá để tâm tự nhiên sẽ bị cô ta không thèm nhìn tới.

“Vương gia, tin tức mật bộ gửi tới.”

Đúng lúc hai người khẽ dùng tay lại, Sở Vân bước tới, trên người khoác trường sam nho nhã màu xanh nhạt, tay cầm một vật gì đó. Độc Cô Tuyệt lạnh lùng không thể hiện gì trên mặt mà nhận lấy liếc nhìn thoáng qua, rồi cũng lạnh lùng cười.

“Tốc độ không đến nỗi, mấy năm nay cũng chưa thành đồ bỏ.

“Bọn họ nào dám thành đồ bỏ.” Sở Vân mỉm cười. Vân Khinh nhìn họ Độc Cô.

“Là tin tức của bà bà sao?”

Độc Cô Tuyệt nhìn về mặt lo lắng quan tâm của cô, về mặt đang lạnh lùng vô cảm bỗng nhiên nhích nhích khóe môi lên thành nụ cười gian xảo.

“Phải.”

Thấy hắn ta thừa nhận dễ dàng, Vân Kinh không khỏi đề phòng mà hỏi lại.

“Như thế nào?”

Độc Cô Tuyệt khẽ cầm tờ giấy kẹp giữa hai ngón tay giờ lên, nhìn Vân Kinh nói.

“Muốn biết sao, được thôi.”

Vừa dứt lời, gã lắc mình vọt tới sát cạnh cô, vươn cánh tay kia tóm lấy eo Vân Kinh kéo lại ôm chặt. Trong nháy mắt Vân Kinh đã hiểu ý của gã, nghiêng rặng nghiêng lợi giận dữ. Kẻ này đúng như lời đồn, thủ dai vô cùng mà có thủ tất báo, tóm được nhược điểm của cô mất rồi, thật đáng ghét!

Mà Độc Cô Tuyệt rất là mẫn nguyện nở một nụ cười điểm lệ với cô, tay ôm ngang hông thật chặt, người cúi xuống, thân nhiên mà ngang tàng hôn cái chụt lên má cô, rồi khi ngẩng lên, trên nét mặt hiện rõ cung miệng cong cong, cho thấy tâm trạng hắn lúc này vô cùng hài lòng. Sở Vân đứng cạnh đó thấy thế, hai mắt tròn tròn sững sờ hồi lâu rồi lắc đầu không biết nói sao. Vương gia nhà y thành danh từ thời niên thiếu, tính ra bây giờ cũng mới hai mươi tuổi, nhưng luôn toát ra vẻ trầm ổn nghiêm trang lãnh khốc vô tình. Không ngờ ngài ấy cũng có một bộ mặt vênh vang tự đắc đi kèm với hành động phi lễ một cách thân nhiên mặt dày như thế, thật sự là mất hết cả hình tượng trong lòng thuộc hạ nha.

“Nhớ cho kỹ, không được làm trái ý ta.” Độc Cô Tuyệt cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Vân Kinh, giọng nói vô cùng độc đoán.

“Giờ nói cho ta biết được chưa?” Vân Kinh chỉ trừng hắn, thân nhiên hỏi lại. Ai kia với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn giờ mới đưa tờ giấy trong tay cho Vân Kinh, rồi làm như thờ ơ trả lời.

“Ngoài Khu thành có người nhìn thấy một người giống bức họa của ngươi, hắn là bà ta.”

Vân Kinh nhanh chóng nhìn lướt nội dung, không khác gì so với Độc Cô Tuyệt vừa nói. Tuy cô không rõ hắn ta lấy tin tức từ đâu, nhưng bằng vào địa vị và danh tiếng chiến tích của hắn, hắn là không sai. Lập tức cô thờ dài.

“Khu thành, bà bà tới Khu thành làm gì?”

Khu thành ở miền Nam nước Tần, gần với Yến quốc, là một tòa thành hạng trung. Độc Cô Tuyệt nhìn thẳng vào mắt Vân Kinh, lạnh lùng thốt.

“Ba ngày trước ở Khu thành có một tội phạm quan trọng vốn là phụng mệnh xử trảm thị chúng bị cướp đi, mà cũng đúng thời gian này bà bà của ngươi xuất hiện tại đó. Rồi thì hai tốp người lại biến mất cùng nhau. Cũng vì thế mà mới có người chú ý tới bà ta.”

Dù sao cũng chỉ là một bà bà có tuổi, nơi nào cũng có người như thế, dù cho trên mặt có bị sẹo chẳng chịt đi nữa cũng vẫn không khác đáy biển tìm kim. Nếu không phải trùng hợp có chuyện xảy ra, dù Độc Cô Tuyệt có bản lĩnh cao cường tới đâu cũng chưa chắc đã có tin tức nhanh đến thế. Độc Cô Tuyệt liếc nhìn Vân Kinh rồi lạnh nhạt nói.

“Người của ta dù thế vẫn không tra ra được tung tích tiếp theo của bà bà nhà ngươi, cả hai bên nhân mã đều như bốc hơi khỏi mặt đất. Điểm này... có chút vấn đề.”

Nói không hết ý, cơ mà ý đã ở ngoài lời. Vân Kinh không khỏi sừng sốt, bà bà đi cướp phạm nhân? Sao lại có thể chứ, cô sống với bà bà từng đó năm rồi, nhưng quanh quẩn vẫn chỉ hai người với nhau, không hề tiếp xúc với người ngoại. Liệu có phải tin tức đã nhầm, là trùng hợp thôi hay không?

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân dồn dập vang lên. Mặc Ly rào bước tới gần họ, rồi cung kính cúi đầu.

“Bẩm Vương gia, Tần vương tới.”

Độc Cô Tuyệt nhướng mắt, khẽ liếc nhìn Vân Kinh ra hiệu cô nên tránh mặt, mà Vân Kinh cũng không có hứng thú gặp Tần vương gì đó làm chi. Nhưng cô còn chưa kịp quay đi, đã nghe thấy một tiếng cười sang sảng hùng hậu mà không kém phần uy nghiêm vang lên thật gần, rồi một bóng người vô cùng nhanh nhẹn bước tới, hoàn toàn không hề khách sáo như thế nhà mình.

“Vương đệ, đại ca tới xem... Oa... Chỗ của Vương đệ sao lại có nữ nhân thế này?”

---

[1] Đỉnh bát giác: bát giác là tám góc. Đỉnh bát giác là đỉnh ‘tám góc’, chung quanh là khoảng trống, dùng tám cột lớn chống đỡ, mái có tám đỉnh cong vút.

[2] Phi sa: loại vải lụa sợi thật mỏng và dệt thật thưa, tính chất rất nhẹ nên hay dùng làm rèm cửa.

PS của Lãnh Vân:

+ Anh Tuyệt ơi là anh Tuyệt, hình tượng lãnh khốc vô tình của anh không những sụp đổ trong lòng thuộc hạ Sở Vân của anh mà còn cả trong lòng các

fan gờ như em... Giờ em sẽ gọi anh là mặt dày ngang ngược!

+ Thích cả anh Tần vương Độc Cô Hành nữa. Tình huynh đệ của hai chàng thật sự là rất rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tần vương

Vân Khinh nghe vậy, giờ mà bỏ đi thì quả là không tốt lắm, nên chẳng còn cách nào khác là đứng tại chỗ mà quay người nhìn về phía người mới tới.

Người kia có vài phần giống với Độc Cô Tuyết, có điều dáng vóc thiên về uy vũ và cường tráng, gương mặt vuông vức hình chữ quốc[1], lông mày kéo dài tới tóc mai, vô cùng tuấn lãng, nhưng không hề mang vẻ diễm lệ nị hoặc như Độc Cô Tuyết. Trên người khoác một tấm trường bào màu đen đầy thoải mái, và toát ra tầng tầng khí chất đế vương trầm ổn. Và người đó giờ đang nhìn cô đầy ngạc nhiên.

“Tham kiến Tần vương bệ hạ.” Sở Vân và Mặc Ly đang đứng sau Độc Cô Tuyết lập tức quỳ xuống cúi đầu.

“Thần đệ bái...”

Độc Cô Tuyết phát tay ra hiệu với Vân Khinh, rồi khẽ cúi người định bái chào Độc Cô Hành. Mà Vân Khinh cũng không quá am hiểu lễ tiết cung đình, nên cũng chỉ cúi người làm theo. Độc Cô Hành vội bước tới nâng đệ đệ của mình dậy mà cười.

“Khách sáo với đại ca làm gì, đây có phải trên đại diện đâu.”

Dứt lời, y kéo tay Độc Cô Tuyết vô cùng thân mật, tay kia phẩy tay ra hiệu cho đám Vân Khinh, Sở Vân đứng lên. Rõ ràng tình cảm giữa Độc Cô Tuyết và vị đại ca này rất tốt đẹp, hẳn ta lập tức nhoen miệng cười, không hề khách sáo. Chờ đám Sở Vân đứng lên, Độc Cô Hành mới quay mặt nhìn kỹ Vân Khinh, rồi quay sang Độc Cô Tuyết cười ha hả.

“Hôm nay ta tới đúng lúc thật. Vương đệ, còn không mau thú nhận đi? Ta nhớ rõ quý phu của đệ chưa hề có bóng dáng nữ tử kia mà.”

Xem ra Độc Cô Hành rất tốt với đệ đệ, thân là vua một nước mà vẫn chỉ tự xưng là ta mà thôi, không hề xưng cô gọi quả[2] với Độc Cô Tuyết, nên nghe ra vô cùng thân thiết. Độc Cô Tuyết đối với ánh mắt trêu chọc của đại ca, chỉ lạnh nhạt nói.

“Nô lệ của đệ ấy mà.”

Vân Khinh không ngờ bản thân từ lúc nào lại biến thành nô lệ của hắn. Cái gã này đúng thật là... Nhưng cô cũng không nổi giận, mà chỉ khẽ nhếch mép cười về tự trào, vô cùng thông dong. Động tác của cô tuy rất nhỏ, nhưng đã lọt cả vào ánh mắt của Độc Cô Hành. Y thấy thế, hai mắt bỗng chớp lóe, rồi vừa cười vừa vỗ vai đệ đệ của mình.

“Nếu chỉ là một nô lệ, xem ra không phải nhân vật gì quan trọng đúng không. Vậy ta lấy mười nô lệ đổi lấy cô ta, đệ thấy thế nào?”

Lập tức Độc Cô Tuyết quay lại trừng mắt hung dữ với Vân Khinh, rồi quay lại nhìn về mặt đầy ý cười (gian) của Độc Cô Hành, thẳng thừng từ chối.

“Không đổi!”

“Đệ thật thẳng thắn quá!” Độc Cô Hành cười to, khắp thiên hạ này quả thật ngoại trừ Độc Cô Tuyết, không có ai dám không nể mặt y như thế.

“Vương huynh, hôm nay huynh đến thăm đệ có việc gì không?” Độc Cô Tuyết thân nhiên chuyển hướng câu chuyện.

Độc Cô Hành ngưng tiếng cười lớn, chỉ mỉm cười.

“Không có gì, chỉ là nghe nói chỗ đệ...”

Y không nói hết câu, nhưng Độc Cô Tuyết đã hiểu ý huynh trưởng rồi. Hừ, phu đệ của hắn chỉ là xuất hiện một nữ tử mà thôi, thế mà đường đường một Tần vương như huynh ấy cũng phải tự mình chạy tới hóng chuyện, đúng thật là!

“Bệ hạ, bệ hạ... chờ nô tài với!!!”

Đúng lúc đó từ phía xa của hồ nước có bóng một lão thái giám vừa thở dốc vừa chạy tới, không ai khác ngoài Nội đình tổng quản của Đại Tần, thái giám thân cận nhất của Độc Cô Hành.

Độc Cô Hành vẫn không để ý tới ông ta, mà chỉ nhìn Vân Khinh này giờ im lặng.

“Vừa xong quả nhân có nghe thấy tiếng đàn, là cô nương tấu đó ư?”

Vân Khinh khẽ gật đầu. “Phải.”

“To gan, dám dùng thái độ như thế để trả lời câu hỏi của bệ hạ sao? Ngươi...” Vị đại thái giám vừa tới, lập tức lên tiếng trách cứ Vân Khinh trong tiếng hỗn hên thờ ải hơi của mình.

“Không sao.” Độc Cô Hành phẩy tay cắt ngang lời vị thái giám tổng quản kia.

Còn Độc Cô Tuyết thì sao? Hắn ta chỉ liếc nhìn vị Đại tổng quản một cái, ông thái giám đáng thương bị ánh mắt rét lạnh của hắn quét qua, không nén nổi rùng mình, vội khom người khúm núm làm lễ.

“Vương gia, Tiểu Hàn Tử xin vấn an ngài.”

Vân Khinh thấy một người tuổi đã cao như thế, lại đi tự xưng là Tiểu Hàn Tử, không nhận được nhường mảy một chút.

“Vương huynh, cô ta chỉ là một thảo dân nơi sơn dã, lễ nghi hoàng tộc đệ chưa kịp dạy.”

Độc Cô Tuyết không thèm để ý tới Tiểu Hàn Tử, mà nhìn Độc Cô Hành lên tiếng. Cô gái trẻ nghe thấy thế quay sang liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Gã kia đang nói tốt cho cô đấy à?

Tần vương cười cười vỗ vai Độc Cô Tuyết, rồi bước tới cạnh Vân Khinh đưa mắt nhìn cây cổ cầm còn trong đình bát giác, rồi mỉm cười nói.

“Đàn một bản cho quả nhân nghe được không?”

Thấy Độc Cô Hành nói đầy vẻ khách sáo, tuy không hiểu vì sao nhưng Vân Khinh vẫn dịu dàng trả lời.

“Được!”

Nói rồi cô lại ngồi xuống, mười ngón ngọc ngà khê khàng phẩy lên dây đàn, một khúc Thanh Phong Minh Nguyệt (gió mát trăng thanh) vang lên. Tiếng đàn du dương, như cảm thấy gió xuân phảng phất len lỏi qua người, như ngửi thấy hương vị cỏ xanh tươi mới thoang thoảng, như nhìn thấy một vầng trăng tròn sáng ngời dần dần nhô cao treo ngược ngọn cây, như nghe thấy tiếng ếch nhái côn trùng văng vẳng giữa đêm khuya dưới ánh trăng an bình mà tĩnh lặng. Tất cả, đều từ tiếng đàn mà truyền tới trong lòng mỗi người. Ánh mắt Độc Cô Hành bỗng lóe lên một tia kỳ lạ, nhưng y vẫn đứng yên bên cạnh Độc Cô Tuyết mà lắng nghe. Một hồi lâu, khúc nhạc kết thúc.

“Cảm nghệ thật sự tuyệt vời.”

Độc Cô Hành không khỏi vỗ tay cắt lời tán thưởng. Vân Khinh nghe lời liền đứng dậy khê khom mình cúi đầu nhã nhặn trả lời y.

“Tạ ơn bệ hạ đã khen ngợi.”

Độc Cô Hành lại một lần nữa ngắm nhìn cô thật kỹ lưỡng.

“Thanh đạm u nhã mà tĩnh lặng, như đoá u lan ẩn mình nơi núi rừng thiên nhiên, quả là một thân khí độ tao nhã.”

Y dừng một chút rồi nhìn thẳng Vân Khinh mà hỏi.

“Vào cung với quả nhân không? Bãi bỏ thân phận nô lệ, ban thưởng cho cô chức nhạc sĩ cung đình.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe dứt câu, lập tức giận tới tái cả mặt. Hắn cấu kinh trùng mắt với Vân Khinh một cái rồi quay sang định trả lời Độc Cô Hành. Không ngờ bàn tay của y vốn đang đặt trên vai hắn giờ khê khàng bóp nhẹ một cái, ý bảo hắn không được lên tiếng. Độc Cô Tuyết thấy thế, hai hàng lông mày nhăn tít cả lại, rồi xoay qua nhìn Vân Khinh chăm chăm vẻ đầy dọa nạt, ra điều người mà dám đồng ý, ta đảm bảo ngươi sẽ không yên thân. Vân Khinh không thèm nhìn Độc Cô Tuyết mà chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng hai mắt Độc Cô Hành rồi nhàn nhạt cười.

“Đa tạ ý tốt của bệ hạ. Vân Khinh vô ý với cao.”

Một cơ hội lớn như thế tốt như thế, mà lại dùng một lời từ chối vừa thẳng thắn lại vừa uyển chuyển như vậy. Phải biết nếu vào Tần vương cung, tuy giờ chỉ là nhạc sĩ, nhưng chỉ cần vừa mắt Tần vương, sau này không thành phi cũng có thể thành tần, một bước lên mây. Có điều rõ ràng con đường đó hoàn toàn chẳng có tí tẹo quyền rũ nào với Vân Khinh cả.

Độc Cô Hành nghe vậy, lập tức đập mạnh một cái lên vai đệ đệ của mình cười.

“Tiểu tử được lắm, cô ta thà chết cũng theo đệ đó nha.”

Khỏi phải nói cũng biết về mặt hiện thời của Độc Cô Tuyết vô cùng sáng láng tươi tỉnh. Vân Khinh từ chối thế, khiến hắn ta nghe mà sảng khoái vô cùng, tuy là biết cô không phải tự nguyện theo hắn như lời vương huynh nói. Độc Cô Hành thấy vẻ mặt tươi cười đắc ý của đệ đệ, không khỏi lắc đầu mỉm cười nhìn Vân Khinh.

“Quả nhân vốn thật sự có ý muốn đón cô vào cung. Tiếng đàn u tĩnh, mà người cũng như đàn, bên cạnh quả nhân quả thật thiếu người như cô vậy. Có điều cô đã là người của vương đệ, quả nhân dù có muốn nữa cũng không thể cướp người trong tay vương đệ được.”

Dứt lời, y quay sang nhìn Độc Cô Tuyết cười sang sảng. Độc Cô Tuyết cũng cười.

“Vương huynh!”

Tần vương khẽ vỗ vai Độc Cô Tuyết cười. “Được rồi, đại ca không tranh giành với đệ. À phải, qua hai ngày nữa chính là Bách hoa mẫu đơn hội. Ta nói trước với đệ rồi nhé, lần này nhất định phải đi. Đệ cũng tới tuổi thành thân rồi, mau chọn người đi thôi.”

Ai dè vương đệ của y vừa nghe lập tức mặt tái mét giận dữ.

“Không đi!”

“Không thể được. Ta giúp đệ tránh nhiều năm lắm rồi. Năm nay ta không tránh giúp được nữa. Ta đã đảm bảo với các đại thần là đệ sẽ có mặt rồi. Thiên kim tiểu thư mọi nhà đều tới, chưa kể mấy công chúa quận chúa các nước khác cũng sẽ đến. Đệ không đi, ta biết nói với họ làm sao.”

Dứt lời, y cười cười (gian xảo) nhìn về mặt bình tĩnh của Độc Cô Tuyết. “Đại ca về trước đây. Hai ngày nữa ta phải người tới đón đệ. Đệ mà không ra mặt chính là không nể mặt mũi đại ca của đệ đó, cứ làm sao thì làm.” Nói dứt câu, Tần vương quay người bỏ đi cũng nhanh chóng như khi vừa tới, để lại sau lưng một Vân Khinh thần nhiên không nói gì, một Độc Cô Tuyết với sắc mặt sầm sì như giông bão, và đám Sở Văn Mặc Ly đứng đó gãi mũi cười khò.

---

[1] Gương mặt hình chữ quốc: chỉ gương mặt vuông vắn, chúng ta hay gọi là mặt chữ điền. Nhưng theo Lãnh Vân ở đây có một chút chơi chữ, ý là không những gương mặt của Tần vương vuông vức, mà còn mang dáng dấp của chủ nhân một quốc gia thể hiện trên gương mặt.

[2] Xung cô gọi quả: Cô (hoặc cô vương) và quả (nhân) là cách tự xưng một cách khiêm tốn của bậc vua các nước chư hầu thời phong kiến. Cần phân biệt rõ với Hoàng đế, vua các nước lớn thường tự xưng là trẫm. Nay là thời bảy nước, các nước có vai trò chính trị ngang nhau, nên vẫn là vương (Tần vương, Sở vương...) chứ chưa phải là Hoàng đế và do đó vẫn tự xưng là quả nhân hoặc cô. Và cần phân biệt với tước Vương do Hoàng đế phong tặng, thường tự xưng là bản vương chứ không phải quả nhân, vì tước Vương này là tước hiệu, chứ không phải là bậc đứng đầu một nước chư hầu.

***

PS của Lãnh Vân:

+ Hí hí, anh Tuyết đã quay lại, và lợi hại gấp N. Bắt đầu ra dáng chiếm dụng làm của riêng rồi đó, thấy chưa?

+ Lãnh Vân thích bạn Tần vương lắm nha, không thể không chêm hai chữ gian xảo vào sau điệu cười ta-đây-biết-tổng-chủ-mày-rầu của bạn í khi nhìn em zai ngu ngơ nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bách hoa hội

Hai ngày trôi qua thật là nhanh, đã tới ngày khai hội Bách hoa mẫu đơn. Ở một biệt viện của hoàng cung nước Tần, thời điểm này chính đang vụ mẫu đơn rộ nở khắp nơi, đủ loại đủ giống danh tiếng tranh nhau khoe sắc, này là trắng ngần hồng phấn, kia là tím ngát mượt mà, rồi thì đỏ thắm, rồi thì xanh um, vừa đua nhau vừa tôn nhau lên rực rỡ. Quả xứng danh vương giả của thế giới muôn hoa[1], phong tư ngời ngời, vô cùng tinh tế mà lộng lẫy.

Lúc này đây ở nơi cao nhất của biệt viện, trong lương đình[2] bốn bề được phi sa bao phủ, Độc Cô Hành nhìn vương đệ Độc Cô Tuyết đeo mặt nạ sắt, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm trang đang an vị bên cạnh y, về mặt thần nhiên không thèm quan tâm đến đám công chúa quận chúa tiểu thư đang dạo chơi bên ngoài. Rốt cục y cũng hết chịu nổi mà tức giận nói.

“Ở đây không phải chỗ của đệ, mau xuống đi dạo ngoài kia đi!”

Độc Cô Tuyết vươn tay cầm lấy ly rượu, lạnh nhạt trả lời.

“Ngồi đây hoặc đi về, đại ca chọn đi.”

Độc Cô Hành vừa nghe, giận tới mức nín lặng. Y đưa mắt nhìn ra phía vị trí chủ tiệc đặt ngoài tòa lương đình, không ít công chúa tiểu thư này kia đều đang ngồi ở đó, mà vị trí chính giữa vốn là dành cho Độc Cô Tuyết. Ai ngờ kẻ nào đó đến thì có đến, nhưng lại mò vào chỗ của y mà ngồi, thế thì có gì khác không đến chứ?

Sở Văn đứng sau lưng Độc Cô Tuyết thấy thế không nhịn được phải cúi đầu cười trộm. Vương gia nhà mình chịu đến đã là nể mặt bề hạ lắm rồi đấy, lại còn muốn ngồi ấy xuống ứng đối với đám con gái ẻo lả dưới kia, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ đến làm gì.

Độc Cô Hành nghiêng nghiêng đầu nhìn đệ đệ đang tỏ vẻ thần nhiên tự tại ngồi uống rượu, ra dáng ta đây nhất quyết kiên trì không ra ngoài. Trong mắt y bỗng lóe lên, rồi y chợt phát tay gọi Tiểu Hàn Tử đang đứng sau lưng lại gần, ghé tai nói thầm vài câu. Tiểu Hàn Tử lập tức nhanh nhẹn tiêu sái mà rời đi. Trong tòa lương đình rộng rãi, giờ chỉ còn có ba người Độc Cô Hành, Độc Cô Tuyết và Sở Văn.

“Nào nào, vương đệ, chúng ta cùng nâng chén.” Độc Cô Hành hoàn toàn rũ bỏ vẻ bất đắc dĩ vừa rồi, lại bày ra bộ mặt tươi cười bảo với đệ đệ của mình.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng lườm đại ca một cái, hừ, mặc cho Vương huynh của hắn bày trò gì, cùng lắm thì bỏ về, nên vẫn vững vàng thần nhiên như Thái Sơn. Cả vườn ngào ngạt hương mẫu đơn. Vân Kinh thông thả đi theo sau Tiểu Hàn Tử. Quả thật không biết vị Tần vương kia nghĩ thế nào mà lại mời cô cùng tới dự hội hoa, lại còn đề cả Đại nội Tổng quản đích thân tới đón, nhất định mời cô đến. Bản thân vốn không có ý đến tham gia, nhưng mà tình hình này quả thật không tiện từ chối.

Một thân áo quần màu vàng nhạt, mái tóc cài một cây trâm ngọc đơn sơ, trang phục giản dị nhưng vô cùng thanh nhã, phong thái khác hẳn chung quanh. Trên vầng trán thông minh giờ nhẫn nại một màu, vì cái bốt hình hoa đào cô đã dùng đồ dịch dung mà phủ lên từ hồi mới gặp Độc Cô Tuyết để che dấu thân phận của mình. Thế nên giờ có gặp người nước Tề đi nữa, cô cũng không lo bị ai nhận ra cả.

Suốt dọc đường đi trong khu vườn nở đầy hoa mẫu đơn này, người thì múa bút vẽ tranh, người thì gảy đàn ca hát, rồi thì đây đó nhóm năm nhóm ba tụ tập thơ phú thưởng hoa, nam nữ đều có, vô cùng náo nhiệt.

Từ tốn đi theo Tiểu Hàn Tử, Vân Kinh cũng chỉ cảm thấy bình thường. Ông ta chỉ dẫn đường cho cô thôi mà. Có điều ánh mắt mọi người chung quanh không khỏi ánh lên vài phần kính trọng. Phải biết rằng Hàn công công là người luôn bên cạnh Tần vương, nào đã thấy ông ta cung kính dẫn đường cho ai khác bao giờ. Giờ đây ông ta lại đang dẫn đường cho thiếu nữ này, nên dù cô ta có mặc quần áo đơn giản tới đâu đi nữa, vẫn khiến cho mọi người chung quanh tôn trọng xen lẫn tò mò hơn.

Lập tức đám trai thanh gái lịch đang túm tụm trò chuyện trong vườn liền vừa bàn tán vừa nhẹ nhàng tránh ra tạo lối đi cho Vân Kinh bước đến.

“Bề hạ, nô tài đã đưa người đến rồi.” Hàn công công đứng ngoài lương đình, cao giọng bẩm báo.

Độc Cô Hành thấy Độc Cô Tuyết vừa liếc thấy Vân Kinh lập tức sầm mặt xuống, thế là khóe miệng của y không nhịn được sung sướng mà cong lên. Y vội vàng chỉnh lại nét mặt rồi đằng hắng một tiếng trước khi nghiêm giọng.

“Vân Kinh cô nương, Dục Vương ban thưởng rượu, cô cứ ngồi phía trước ngắm hoa.”

“Bề hạ có chỉ, Dục vương ban thưởng cô nương mỹ tửu, mời ngồi phía trước ngắm hoa.”

Vừa xong Độc Cô Hành nói cũng không phải là nhỏ, chung quanh lương đình cũng có thể loáng thoáng nghe ra, giờ lại thêm Hàn công công thẳng giọng hô to cao vút, khiến ai nấy trong vườn đều rõ ràng tin tức. Chỉ thoáng chốc không ít người đều quay lại quan sát Vân Kinh.

Dục Vương ban thưởng mỹ tửu sao? Cô ta lại được Dục Vương ban thưởng rượu sao? Bao nhiêu năm nay ở cái Hội hoa thực chất là yến hội để kết thân này, Dục Vương Độc Cô Tuyết chưa từng xuất hiện. Năm nay bề hạ thành công mang người ta đến dự hội, khiến đám thiếu nữ người nào cũng mừng thầm không ít. Nếu có thể lọt vào mắt xanh của Dục Vương, chính là phúc khí không biết mấy đời gom góp lại đó. Thế nên cô nào cô nấy ra sức điểm trang phô bày xuân sắc, không cần là đẹp nhất, chỉ cần là rất đẹp để đến cầu may.

Nào ngờ Dục Vương tuy mang theo một thân lạnh lùng như băng tuyết đến thật, nhưng lại không thèm nhìn ai lấy một cái mà vào luôn chỗ bề hạ ngồi. Đầu tiên các cô còn tưởng biết đâu Dục Vương đang âm thầm quan sát tuyển chọn, nào ngờ giờ có một thiếu nữ mới tới, mà vừa tới đã được Dục Vương Độc Cô Tuyết lên tiếng ban thưởng rượu. Thế này thì...

Người người trong lòng đều nghĩ như một, ngay đến mấy vị công chúa quận chúa, rồi thì thiên kim tiểu thư nhà đại quan ngồi trên chủ vị cũng đều nhất loạt nhìn về phía Vân Kinh.

“Vương huynh, huynh làm thế là có ý gì?” Độc Cô Tuyết nghe vậy, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Độc Cô Hành.

Tần vương cười cười (gian ác). “Thần đệ không muốn ban thưởng rượu thì thôi, để quả nhân ban thưởng thay vậy nhé.”

Dục Vương lại hung hăng trừng trừng nhìn đại ca của mình, cái chén trong tay trở nên nặng chình chịch, cũng nặng nề không khác gì sắc mặt hắn ta. Đây là Bách hoa hội, nói trắng ra chính là để cầu thân. Nếu ai có ý trung nhân, có thể ban thưởng rượu, hoặc tặng hoa, hoặc tặng đỉnh vật, để biểu thị tâm ý của mình. Tuy hắn ta không tham gia mấy thứ vớ vẩn này, nhưng không phải là hắn ta không rõ ‘quy tắc’ của chúng. Mà hắn nhìn cô nàng Vân Kinh ở bên ngoài lương đình cũng không có vẻ mặt gì khác lạ, chắc chắn là không hiểu ý nghĩa của việc này. Độc Cô Hành ban thưởng rượu dĩ nhiên cô ta cũng sẽ nhận, thế thì chỉ bằng để hắn ban thưởng rượu cho xong. Quả đúng là tức chết hắn mà, Vương huynh lại dám giờ trò xấu với hắn thế này đây.

Vân Kinh đứng ngoài, trừ việc hơi giật mình, còn thì không hề có chút biểu hiện gì khác lạ. Độc Cô Tuyết ban thưởng rượu, là có ý gì? Rõ ràng gã biết cô không uống rượu kia mà? Hai mắt khẽ liếc chung quanh một vòng, ánh mắt mọi người đổ kị cô, phần nộ có, kinh ngạc cũng có, đủ loại tâm trạng. Mơ hồ cô lại nghe thấy lời Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành nói chuyện, trong thoáng chốc liền hiểu ra có sự. Rõ ràng đây là đem cô ra làm mồi nhử bắt Độc Cô Tuyết ra mặt đấy mà. Vừa hiểu ra, Vân Kinh liền nhẹ nhàng nâng đầu liếc mắt nhìn người bên trong tòa lương đình.

Người ở ngoài không nhìn rõ bên trong, thế nhưng người ngồi trong nhìn rất rõ phía ngoài. Độc Cô hành thấy ánh mắt nhàn nhạt của Vân Kinh quét tới, lập tức rạng rỡ cả mặt. Cô gái này quả thật rất thông minh, chỉ một chốc là hiểu ra sự việc. Thế là y thân nhiên ngồi dựa vào lưng ghế, bàn tay cong lại nhẹ gõ nhịp trên tay vịn.

Độc Cô Tuyệt cũng nhìn thấy cái liếc mắt này, gương mặt đang âm u như trời nổi bão bỗng chuyển thành tươi tỉnh. Hắn ta thăm gật đầu, rồi thân nhiên nhìn vị Vương huynh nhiều chuyện của mình.

“Vân Kinh cô nương, mời ngồi bên này.” Hàn công công mỉm cười dẫn Vân Kinh ngồi cạnh đám công chúa quận chúa và thiên kim tiểu thư rồi giới thiệu.

“Vân Kinh, quả là một cái tên tao nhã lắm sao.”

Còn chưa ngồi xuống, một thiếu nữ xinh đẹp mặc cung trang đỏ hồng xanh biếc viền tơ vàng lông lầy đã tươi mặt mở lời trò chuyện. Vân Kinh khẽ cười đầy châm biếm. Vị Tần vương kia quả là hại người, khiến cô phải dự Hồng Môn Yến [3] rồi. Đám nữ tử trước mặt không ai rở vào được Độc Cô Tuyệt, nên giờ đang tính kế với cô để dò hỏi quan hệ giữa cô và gã Dục Vương nọ. Nếu nói quan hệ giữa họ là địch thủ, e là những thiếu nữ này chỉ phí công với cô mà thôi.

Có điều cô cũng vẫn thân nhiên mỉm cười.

“Đa tạ.”

Thiếu nữ xinh đẹp kia lại cười. “Xem ra Vân Kinh cũng còn ít tuổi, ta gọi cô là muội muội được không?”

“Linh công chúa, người là công chúa nước Sở, muội muội của người còn ở Sở quốc chờ kia kìa!”

Vân Kinh còn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng cười cùng một câu nói sắc như dao xen vào.

[1] Mẫu đơn được tôn xưng là vua của các loài hoa. Tương truyền năm xưa Võ Tắc Thiên đi dạo trong vườn thượng uyển, lại thấy cây cối khô héo xác xơ, hoa cỏ ủ rũ tàn úa liền làm một bài thơ ra lệnh cho muôn hoa:

Lai triều du thượng uyển

Hỏa tóc báo xuân tri

Bách hoa liên dạ phát

Mạc đài hiểu phong xuy

(Tạm dịch bởi Lãnh Vân:

Bãi triều chơi thượng uyển

Gấp gấp báo xuân hay

Không cần chờ gió sớm

Trăm hoa nở đêm nay!)

Quả nhiên sáng hôm sau cả vườn hoa bừng nở rực rỡ theo lệnh của Võ Tắc Thiên, hương sắc tung bùng, khiến bà vô cùng tự mãn cho rằng mình có quyền uy tốt đỉnh như chúa Xuân. Chỉ có một gốc Mẫu đơn khô khốc cứng cỏi trong một góc không chịu tuân mệnh mà nở hoa, khiến Võ Tắc Thiên nổi cơn lôi đình mà ra lệnh đày loài hoa này xuống phía Nam. Từ đó vùng Giang Bắc không còn bóng dáng Mẫu đơn, và cũng từ đó Mẫu đơn, vốn để chỉ bậc quốc sắc thiên hương giai nhân tuyệt thế, giờ được tôn làm vua của các loài hoa nhờ sự khăng khải, chính trực không uốn mình quy lụy theo uy quyền.

[2] Lương đình: nếu đình bát giác có tám góc thì lương đình thường chỉ có bốn, bốn mặt để trống hoặc vây bằng rèm lụa, thường để trong vườn hoặc bên hồ để hóng mát.

[3] Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến chỉ một bữa tiệc ở Hồng Môn, do Hạng Vũ tổ chức và mời Lưu Bang đến dự để bàn về việc phân chia đất đai sau khi thắng Tần. Thực chất Hạng Vũ có ý định giết Lưu Bang trên tiệc theo kế của mưu sĩ Phạm Tăng, vì có nhiều tin đồn Lưu Bang định mưu đồ chống lại Hạng Vũ (khi đó là Minh công của quân khởi nghĩa). Nhưng nhờ có mưu sĩ Trương Lương của Lưu Bang mà Hạng Vũ bỏ ý đồ đó (Trương Lương sang quân Sở thuyết phục, và bày kế cho Lưu Bang tỏ ra yếu đuối nhu nhược trước mặt Hạng Vũ). Hồng Môn Yến về sau thành điển tích chỉ những bữa tiệc ẩn giấu sự nguy hiểm với một vài người đến dự.

PS của Lãnh Vân:

+ Mở Hội fan gờ anh Hành nào, ai vào cùng không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trúng độc

Vị công chúa nước Sở kia liền mỉm cười rồi nói.

“Người trong bốn biển cũng là anh em, lẽ nào chúng ta lại không thể làm tỷ muội chứ? Lý quận chúa, cô nói thể chẳng hóa ra quá khách sáo rồi sao?”

“Xem ra cũng Linh công chúa có kiến thức thật cao nha.” Lại một thiếu nữ khác ngồi gần đó cười duyên lên tiếng.

“Ta thấy cũng không thể nói thể được...”

Chỉ thoáng chốc, cả đám nữ nhân cười nói rôm rả, nhưng mà lời qua tiếng lại, tiểu lý tàng đao[1].

Vân Khinh ngồi đó, chứng kiến hết thấy. Cô cúi đầu lạnh nhạt vuốt ve Điều nhi vừa chui ra khỏi tay áo, ánh mắt lạnh nhạt, đầy vẻ thờ ơ. Người người đầu đá, kết bè kết phái, cả đời cô đã nhìn qua không ít, nên sớm đã tự coi là người ngoài cuộc nên chỉ ngồi bất động. Huống hồ chuyện này vốn không liên quan tới cô, lại càng không có lý do gì mà để tâm vào đó.

Mấy cô gái đang lời to tiếng nhỏ kia ai mà chẳng phải thông minh hơn người. Chỉ liếc mắt thấy vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Vân Khinh, như thể người ngoài cuộc thân nhiên, đã khiến cho các cô còn đang đao sắc bay qua búa to bay lại bỗng dưng có vẻ nhỏ nhen quá đỗi, như thể các cô đang diễn trò cho người ta nhìn vậy. Lập tức không ai bảo ai người người đồng loạt dừng lại, âm thầm nhủ mày.

Lúc này, bỗng một thiếu nữ mặc cung trang[2] màu xanh biếc vô cùng xinh đẹp ngồi đối diện Vân Khinh này giờ vốn không lên tiếng liền buông chung trà trong tay rồi ngẩng lên nhìn cô, mỉm cười đầy phong độ.

“Vân Khinh cô nương, dám hỏi một câu, chẳng hay Dục Vương có quan hệ thế nào với cô nương vậy? Và chúng ta nên xưng hô với Vân Khinh cô nương ra sao đây?”

Lời này vừa thốt, toàn bộ đám công chúa quận chúa tiểu thư nhất loạt quay sang nhìn Vân Khinh. Xét cho cùng đây mới là vấn đề chính. Muốn các nàng tìm cách lấy lòng, hạ thấp người khác, nâng lên bản thân, thì cũng phải xem Vân Khinh có tư cách để cho các nàng làm như thế hay không đã? Nếu chỉ là một thị thiếp nhỏ nhỏ hay là ai đó khác, thân phận của các nàng dĩ nhiên là sẽ cao hơn hẳn. Nếu ai đó trong số các nàng được gả cho Độc Cô Tuyết, vậy thì ít cũng phải là Vương phi hoặc Trắc phi. Lấy đâu ra chuyện một Vương phi lại đi lấy lòng một thị thiếp bao giờ. Hồi nãy ai nấy vội vã đầu đá lẫn nhau, đã quên không nghĩ tới điều đó.

Vân Khinh vuốt ve Điều nhi trong tay, nghe thấy câu hỏi này liền từ tốn ngẩng lên nhìn vị thiếu nữ xinh đẹp vô ngần kia rồi trả lời.

“Không quan hệ.”

Ba chữ ngắn gọn, khiến cho đám thiếu nữ chung quanh đều nhủ chặt lông mày khó chịu. Không có quan hệ gì, vậy tại sao Dục Vương lại ban thưởng rượu cho cô ta chứ? Không có quan hệ, vậy tại sao đệ nhất Tổng quân bên cạnh bệ hạ lại đích thân dẫn đường cho cô ta chứ? Cô ta định lừa ai nào, hẳn là cô nàng Vân Khinh này tự cao tự ngạo không muốn kết giao với các nàng chứ gì.

“Vân Khinh, thái độ đó của ngươi là thế nào hả? Cho dù ngươi là người của Dục Vương gia đi chăng nữa, cũng chưa chắc đã có tư cách lên mặt với chúng ta. Huống chi Dục Vương gia vốn chưa hề công khai thân phận của ngươi, đừng có mà kiêu ngạo như thế!”

Một thiếu nữ mặc quần màu tím như hoa tử la[3] với khuôn mặt xinh đẹp sáng lạng sầm mặt nói. Nàng ta vốn là con gái của Hữu thừa tướng nước Tần, tuy cũng không phải là công chúa quận chúa gì cả, nhưng đám công chúa quận chúa kia làm sao so được với nàng. Họ là người của địch nhân, còn cha của nàng là người thậm chí có thể đối chọi chút đỉnh với Độc Cô Tuyết trên triều đó nha. Không nể mặt đám con gái kia cũng được, nhưng không thể không nể mặt nàng.

Vân Khinh nghe thế chỉ nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái. “Thế ta phải nói là quan hệ gì, cô mới hài lòng?”

Một câu hỏi vẫn như hư như thực, đã đủ khiến cô gái mặc quần tím nghẹn lời. Con giận như ứ lại trong lồng ngực, khiến nàng ta không biết phải nói gì, về mặt tức tối khẽ hắng giọng rồi quay đi. Đám con gái chung quanh thấy thế, trên mặt không tỏ ra gì đặc biệt, nhưng ai nấy đều cười thầm.

“Ta thấy không phải là Vân Khinh kiêu ngạo, mà chỉ là không khéo nói chuyện mà thôi.”

Vị nữ tử xinh đẹp vô cùng mặc áo xanh giờ mới mỉm cười, xen vào một câu làm dịu bầu không khí đang căng thẳng. Rồi cô ta nhìn Vân Khinh nói tiếp.

“Ta là Tước Vũ công chúa của Tề quốc. Vân Khinh, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn mọi người thân thiết hơn ấy mà.”

Vị Tước Vũ công chúa này nói mấy câu đúng theo kiểu bên nào cũng bên, thế nào cũng ổn, nhưng lại có ý nghĩa khá là thâm thúy. Vân Kinh nghe thấy cô ta tự giới thiệu, không khỏi quay sang liếc nhìn Tước Vũ một cái, hơi hơi cau lại đôi lông mày. Là hoàng gia của nước Tề. Cô lập tức ôm lấy Điều nhi đứng lên lạnh nhạt nói.

“Ta không liên quan đến Dục Vương. Các cô muốn nghĩ trò tìm cách gì thì tìm y là được. Thứ lỗi ta không bồi tiếp.”

Nói rồi, cô ôm Điều nhi quay người bỏ đi. Độc Cô Hành bảo cô tới, cô tới rồi, bảo cô ngồi, cô cũng ngồi rồi, giờ bỏ đi cũng không tính là kháng mệnh chứ hả. Cô không có hứng ngồi đây làm mồi câu. Độc Cô Tuyết hẳn muốn cưới hay không, muốn cưới ai, không liên quan đến cô. Cô không có cách nào khác mới ngồi lại đây mà tự tìm phiền toái, nhưng giờ lại có người của hoàng gia nước Tề, không thích.

Đám con gái còn lại lập tức lộ vẻ xấu hổ. Chỉ mấy câu thân nhiên của Vân Kinh đã chọc thẳng vào tâm tư của các nàng, lại chưa từng có ai dám nói năng với các nàng như thế cả. Ai nấy nhìn nhau, muốn nổi giận lại không chắc rốt cục Vân Kinh là người thế nào với Độc Cô Tuyết. Nàng ta càng nói không có quan hệ gì, lại càng có khả năng quan hệ quan trọng. Đặc tội với Vân Kinh không sao, nhưng Dục Vương Độc Cô Tuyết đó ai dám đặc tội. Thế nên cuối cùng ai đấy cũng nuốt hận mà ngồi yên.

Trong lương đình, Độc Cô Hành tươi cười nhìn Vân Kinh đứng lên bỏ đi, để lại sau lưng đám người ngượng ngùng nhìn nhau mà không dám làm gì. Y không khỏi quay sang nhìn đệ đệ vui vẻ.

“Cô nô lệ này của đệ cũng lợi hại thật, dăm ba câu là đã đẩy vấn đề lại cho đệ rồi.”

Đám các nàng nói gì nấy giờ, dĩ nhiên là có người truyền đạt lại cho hai người. Độc Cô Tuyết ngồi tựa vào ghế, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, lộ ra nét tươi cười. Hân nhìn về mặt cười gian của Độc Cô Hành trả lời.

“Vương huynh cũng đâu được như ý.”

Sờ Vân đứng sau Độc Cô Tuyết lại cúi đầu cười thầm. Vương gia nhà mình bị đệ hạ cường ép lỗi tới, vốn đã tích đầy oán khí trong lòng mà chưa có cơ hội nào bộc phát. Giờ Vân Kinh cô nương không những không để mấy cô công chúa quận chúa kia bắt nạt, ngược lại lại vô tình khiến các nàng mất mặt, chính là hợp ý của Vương gia. Người của Vương phủ làm sao có thể để cho người khác khi dễ, nên Vương gia sao lại không vui vẻ cơ chứ.

Độc Cô Hành thấy mặt Độc Cô Tuyết hơi lộ nét cười, không khỏi lắc đầu cười cười. Y phẩy tay ra hiệu, Hân công công đứng sau lưng lập tức bước ra ngoài lương đình tuyên mệnh.

“Các vị công chúa, quận chúa từ xa tới làm khách, đệ hạ đặc biệt ban thưởng một ly rượu.”

Lập tức từ phía sau, vài vị công dung khay đựng đầy ly rượu bước tới. Các cô gái lập tức đứng lên, khom người nói lời cảm tạ. Đệ hạ ban rượu để an ủi, cũng khiến các nàng đỡ ngượng ngùng hơn. Chén lưu ly phi thủy long lạnh ánh rượu, tỏa ra một hương thơm thuần khiết ngát mũi, là mỹ tửu cực phẩm của đại nội hoàng cung. Đám Tước Vũ vội tạ ơn lần nữa, đồng loạt cùng uống.

Choang, một âm thanh lạnh lạnh vang lên. Lý quận chúa uống rượu xong trước bỗng run bắn cả tay, chén lưu ly phi thủy trong tay rơi thẳng xuống đất. Gương mặt nàng ta bỗng chốc tái mét, một tia máu đen từ từ chảy ra khỏi miệng. Cả người nàng nhũn ra, chưa kịp nói gì đã ngã lăn ra đất.

“Đệ hạ, người...”

Tước Vũ công chúa cũng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngẩng lên nhìn phía Độc Cô Hành đầy kinh hoàng, rồi từ từ ngã xuống. Ngay sau đó, lần lượt các công chúa quận chúa của sáu nước cũng liên tiếp bất tỉnh, mà đám thiên kim tiểu thư của Tần quốc cũng được ban thưởng rượu lại khỏe mạnh đứng nguyên tại chỗ, về mặt kinh hãi nhìn chung quanh.

Không khí chung quanh vốn đang tung bừng náo nhiệt cười vui, chỉ trong nháy mắt liền cứng ngắt. Mấy cô gái yếu ớt lập tức hét lên sợ hãi, khung cảnh bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Vô liêm sỉ!”

Gương mặt Độc Cô Hành vốn đang tươi cười, trong nháy mắt hạ nhiệt độ xuống cực độ, lạnh băng hung ác như Diêm La dưới Địa ngục. Y đứng phắt dậy, ly rượu trong tay bị bóp chặt vỡ tan thành từng mảnh là tả rơi xuống đất.

“Phong tỏa mọi lối ra vào, nhanh chóng gọi toàn bộ thái y, bảo vệ đệ hạ, lập tức cứu người, nhanh!”

Về mặt Độc Cô Tuyết trở nên xanh mét, lập tức truyền lệnh xuống dưới, đồng thời hung hăng đập nát ly rượu trong tay. Khí chất lạnh lẽo nghiêm nghị lại tỏa ra khắp người, bao trùm cả đám công chúa bên ngoài.

“Cầm miệng hết cho ta!”

Một tiếng quát lớn vang lên. Đám thiếu nữ vốn đang kinh hãi gào thét bị tiếng quát này của Độc Cô Tuyết khiến cho im bật, vội nuốt sợ hãi xuống mà không dám mở miệng nữa.

“Tất cả mọi người cùng tụ tập lại đây cho bản vương. Sau nữa nén hương nếu còn có ai dám chạy lung tung chỗ khác, đừng trách bản vương coi là nghịch tặc mà xử từ tại chỗ.”

Mệnh lệnh vừa ra, lập tức được truyền đi khắp ngõ ngách trong vườn. Cả nam lẫn nữ ai nấy đều không dám chần chừ, vội vã chạy lại về phía này. Độc Cô Tuyệt đã mở lời, là mệnh lệnh tuyệt đối. Thật sự tới muộn, đảm bảo vị này dám ra tay xử tử. Vân Kinh đứng gần đó, không ngờ chỉ thoáng chốc đã có chuyện xảy ra, nên cũng đành dừng lại quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt.

---

[1] Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn chứa gươm đao, hay nếu dùng thành ngữ thuần Việt hơn thì chính là miệng Nam mô bụng một bồ dao găm hoặc khẩu Phật tâm xà. Nhưng dùng cả hai đều không hợp với các chị em công chúa này nên Lãnh Vân để nguyên.

[2] Cung trang: Trang phục cung đình

[3] Hoa tử la, hay tử la lan, còn gọi là hoa quế thảo thuộc loài thân cỏ, cùng họ với mù tạc. Hoa có nhiều màu sắc nhưng phổ biến nhất vẫn là màu tím (do đó có cái tên tử la chăng?). Ngôn ngữ của hoa này là tình cảm lứa đôi nồng nàn, bền vững.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thể hiện tài năng

Độc Cô Tuyệt hạ lệnh xong xuôi cũng không thèm quan tâm ai vào với ai, tự mình cúi xuống kiểm tra đám công chúa quận chúa vừa trúng độc. Nếu như phải lúc nào khác, mấy ả công chúa này chết hay sống cũng chẳng vấn đề gì. Cùng lắm thì Tần quốc kiếm có chổi bỏ trách nhiệm, mà thậm chí cũng chẳng cần từ chối, đám sáu nước còn lại cũng không đến mức vì một ả công chúa tự mình gửi đến bị chết mà khởi binh hỏi tội. Có điều hiện giờ trước mặt bao nhiêu người, ai nấy thấy rõ là rượu do Tần vương ban thưởng. Hơn nữa đám tiểu thư nước Tần thì khoẻ mạnh không sao, còn đám công chúa quận chúa của nước khác lại đều trúng độc. Nếu điều này truyền ra ngoài, không nói sáu nước kia há lại cam chịu dễ yên, mà còn khác gì Tần quốc ngang nhiên đối địch với cả sáu nước. Huống chi trong số này có cả công chúa nước Tề lẫn nước Sở, nếu hôm nay hai người đều chết ở đây, hậu quả thật sự quá đổi nghiêm trọng. Tần quốc không sợ bất kỳ nước nào, nhưng sáu nước cùng liên hợp lại, nước Tần hoàn toàn không có phần thắng.

“Bệ hạ, không phải chúng nô tài, không liên quan đến chúng nô tài a... Bệ hạ tha mạng...” Mấy người công công phụ trách bưng rượu, ai nấy mặt mũi tái mét, vô cùng hoảng hốt vội vã quay sang Độc Cô Hành khóc lóc.

“Kéo xuống, tra khảo nghiêm khắc cho ta.” Về mặt Độc Cô Hành hoàn toàn không biến sắc, y bước nhanh lại chỗ Độc Cô Tuyệt, trầm giọng ra lệnh đầy phần nộ và ra uy.

“Tuân lệnh.”

“Vương đệ, sao rồi?” Độc Cô Hành đứng bên Độc Cô Tuyệt, thấp giọng hỏi.

Gương mặt đang đeo mặt nạ của Độc Cô Tuyệt hoàn toàn nhìn không ra biểu tình gì đặc biệt. Hắn hạ giọng nói khẽ chỉ đủ hai người nghe. “Là độc Mạn Đà La[1].”

Về mặt Độc Cô Hành không hề thay đổi, nhưng ánh mắt giờ đã lạnh giá thấu xương. Mạn Đà La là vương giả trong các loại độc dược, trúng phải mà không kịp uống thuốc giải, chưa tới nửa khắc là có thể khiến người lâm vào chỗ chết, so với Không Tước Đạm[2], Hạc Đỉnh Hồng[3] còn lợi hại hơn một phần.

Có kẻ dám ngang nhiên hạ độc trước mặt y, lại là loại độc dược lợi hại như thế, mặt mũi của Tần vương y còn đâu cơ chứ?

“Nếu hôm nay chạy thoát kẻ nào, quả nhân sẽ tru di tam tộc các ngươi.”

“Tuân chỉ.” Thủ lĩnh ngự lâm quân vốn đi theo người Tần vương vội trả lời, rồi nhanh chóng chỉ huy đám ngự lâm quân đứng rải rác khắp nơi lập tức phong tỏa nghiêm cẩn toàn bộ khu vườn. Đây rõ ràng là có gian tế bên trong, phải nghiêm phòng hết mực.

“Tình trạng không tốt, e là không đợi được thái y.” Độc Cô Tuyệt cau mày nhìn Độc Cô Hành.

Hai người khẽ liếc mắt trao đổi suy nghĩ, rồi Độc Cô Tuyệt đứng lên vung tay quát. “Người đâu, đưa các vị công chúa vào cung, toàn lực cứu chữa.” Vừa ra lệnh, lập tức có binh sĩ bước lên.

“Không được, công chúa trúng độc không thể di chuyển lung tung. Khẩn cầu bệ hạ hãy cứu chữa ngay tại đây là được.” Một vị sứ giả đi theo công chúa nước Sở bỗng cao giọng nói.

“Đúng, chúng ta muốn tận mắt nhìn công chúa được cứu.” Sứ giả nước Tề cũng lập tức hòa theo, mà sứ giả bốn nước còn lại cũng lú lú đồng thanh.

Các vị công chúa nếu đưa vào cung, bọn họ làm sao có thể vào theo. Sống hay chết cũng sẽ chỉ do một câu nói của Tần vương quyết định. Mà Tần

vuông nếu có giả mạo hay không bọn họ cũng không thể nào biết. Tuyệt đối không thể để công chúa nhà mình vào cung được.

Độc Cô Tuyết sầm mặt, sát khí loé lên trên mặt. Hấn giận dữ thốt. “Các người dám nghi ngờ bản vương.”

“Không dám, Dực Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh[4], có điều công chúa nước thần nếu là có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng thần ăn nói làm sao với quốc chủ kia chứ? Thế nên vẫn mong Dực Vương gia cứu chữa ngay tại chỗ đi thôi.” Sứ giả nước Sở vô cùng khiêm tốn nhưng vẫn cứng rắn trả lời.

Độc Cô Tuyết hừ lạnh. “Ồ nước Tần, chưa tới lượt các người được lên tiếng. Người đâu!”

“Dực Vương gia, người...” Sứ giả sáu nước không khỏi bối rối.

“Đừng di chuyển các nàng.” Đúng lúc đó, một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên. Vân Kinh ôm Điều Nhi đứng trong vòng vây đám binh sĩ, nhìn thẳng vào Độc Cô Tuyết.

Hắn ta thấy thế ngẩng lên hung dữ lườm Vân Kinh một cái, trên mặt hiện rõ vẻ cảnh cáo và giận dữ. Vân Kinh, cô ta dám nói ngược lại hắn.

Vân Kinh nhìn thẳng vào mắt hắn ta, rồi khẽ nói. “Độc đã vào phế phủ[5], di chuyển sẽ không cứu được.”

Độc Cô Tuyết nghe thế càng sầm mặt xuống. “Người vừa nói gì?” Trong giọng nói trầm trầm lạnh lẽo mang đầy vẻ cảnh cáo, khiến người chung quanh ai nấy rùng mình.

Vân Kinh cúi đầu nhìn những gương mặt thiếu nữ giờ đã bắt đầu chuyển sang màu đen. Cô hơi hơi thở dài. “Còn không hiểu ý ta sao?”

Một câu nói dịu dàng, khiến vẻ mặt giận dữ của hắn hơi hơi dịu lại. Hắn ta bỗng nhớ lại hôm đó mình trúng độc của Điều Nhi, thủ pháp giải độc của Vân Kinh khá là thành thạo. Nếu vậy lời của cô ta có ý là... Vừa nghĩ ra, lập tức mặt hắn sáng rõ, vội phát tay. “Người mau lại đây.” Đám binh sĩ cản đường Vân Kinh liền nhanh chóng tránh ra.

Vân Kinh thoáng thả nhẹ nhàng bước tới, không nói câu nào, lập tức rút một cây ngâm châm từ trong cây đàn cổ luôn mang theo người, rồi khẽ phát cổ tay một cái. Cây ngâm châm lập tức cắm thẳng vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu một cô gái.

“Giải độc đâu cần châm nơi đó, người đừng có hại đến tính mạng công chúa nhà ta!” Một sứ giả đứng cạnh vừa thấy Vân Kinh làm thế vội hoảng hốt kêu.

Mấy sứ giả còn lại thấy Vân Kinh cũng dùng động tác y hệt mà đâm vào đầu công chúa của họ, ai nấy đều nhón nháo ầm ĩ.

“Câm miệng hết lại cho ta, còn phát ra tiếng động ta sẽ giết cả đám.” Tiếng quát trầm khàn của Độc Cô Tuyết chính là điểm báo sự tức giận của hắn, khiến cho đám sứ giả lập tức nhìn nhau không dám lên tiếng, về mặt đầy không cam lòng.

Vân Kinh vừa ra tay châm cứu, vừa lạnh nhạt thốt. “Không biết dựa cột mà nghe. Muốn công chúa nhà các người sống sót, tốt nhất là ngậm miệng lại cho ta. Còn muốn các nàng chết sớm, thì dù có mở miệng, ta cũng chưa chắc không thể không cứu các nàng. Xét cho cùng họ sống hay chết đâu có liên quan gì tới ta?”

Giọng nói lãnh đạm hờ hững nhưng lại nhẹ nhàng phát ra, lại khiến cho chung quanh im ắng vô cùng. Lời nói mềm mại nhẹ hẫng, nhưng lại còn có ích hơn việc Độc Cô Tuyết gào thét quát nạt rất nhiều. Đám sứ giả sáu nước nào dám để công chúa của mình chết, thế nên ai nấy im ắng mà chăm chú nhìn tay cô.

Vân Kinh nhanh chóng dùng ngón châm điểm hết trên đầu mấy vị công chúa quận chúa. Chỉ thoáng chớp, mặt của nàng nào cũng tím bầm đen kịt, vô cùng đáng sợ.

“Vương đệ...” Độc Cô Hành thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày gọi Độc Cô Tuyết.

Mà kẻ được gọi cũng không quay đầu lại, chỉ hạ giọng trả lời. “Nếu không chắc chắn, nàng ta sẽ không ra tay, ta tin tưởng nàng điểm đó.”

Độc Cô Hành nghe thế liền liếc mắt nhìn đệ đệ đang chăm chú theo dõi Vân Kinh, trên mặt hơi hiện vẻ kinh ngạc. Sao đệ đệ của y lại có thể khẳng định thế nhỉ?

Trên mặt mấy vị công chúa quận chúa giờ sắc đen đã chiếm lĩnh, như thế cái chết lấp ló đâu đây, càng ngày càng rõ rệt. Hạ châm nốt vào người cuối cùng, cô mới thở phào một hơi rồi vươn người đứng lên. Vân Kinh khẽ nhún nhún bên vai có Điều Nhi đang ngồi trên đó, rồi cười. “Đi thôi, thứ mi thích kia.”

Mà Điều Nhi hình như chỉ chờ có câu nói này, lập tức phi thân phóng tới, nhào về phía khuôn mặt thâm đen đầu tiên mà cần.

“A...” Sứ giả sáu nước lập tức sợ hãi kêu lên.

Độc Cô Tuyết bỗng quay sang lườm một cái, sát khí thô bạo, khiến đám sứ giả lại cần môi không dám nói nhiều.

Mà khi đó, chưa tàn nửa nén hương, toàn bộ người có mặt trong vườn, ai nấy đều đã theo lệnh của Độc Cô Tuyết mà tập trung lại đây. Rìa ngoài sân tầng tầng lớp lớp quan binh, không ai dám vọng động. Người hạ độc chắc chắn còn ở trong vườn, vì khi mới mở vò rượu đã có người kiểm tra trước,

nên chắc chắn chỉ có vào viện rồi mới xuống tay.

Điều nhi ôm gương mặt thâm đen của một cô gái uống máu no nê. Bằng mắt thường cũng thấy rõ, sắc mặt cô ta vốn vô cùng đáng sợ, nhờ có điều nhi hút bớt đi dần dần khôi sắc, màu đen đậm dần, từ từ trở thành tái nhợt. Tuy là tái nhợt vì mất máu, nhưng ít ra cũng không còn vẻ đen kịt kia nữa, mà hô hấp cũng từ từ đều hơn.

Độc Cô Tuyệt thấy thế, khoe miệng không khỏi cong cong thành một nét cười. Lấy độc trị độc, quả là cách hay. Cũng chỉ có độc của Điều nhi mới có thể chống lại độc Mạn Đà La. Ép hết máu độc lại một nơi, rồi để Điều nhi ra tay hút độc, được lắm.

Mà mọi người chung quanh thấy cảnh này, cũng không nhìn được thờ ra nhẹ nhõm, ngay cả Độc Cô Hành cũng hơi gắt đầu, vẻ mặt dụi đi. Chỉ cần mấy nàng công chúa quận chúa kia không chết lúc này, tất cả đều ổn thôi.

“Uống no chưa?” Vân Kinh âu yếm nhìn Điều nhi giờ đã nhảy lại lên vai cô, thoải mái ôm cái bụng mà dụi dụi. Rồi cô quay lại nhìn Độc Cô Tuyệt. “Còn lại một chút độc, dùng ít thuốc giải độc là được.”

Nói rồi Vân Kinh ôm lấy Điều nhi định rời đi. Ngôn ngữ lạnh nhạt, y thuật thần kỳ, khí chất phiêu lãng, không kiêng dè không nịnh bợ, khiến cho cả một vườn mẫu đơn thiên hương quốc sắc sau lưng giờ cũng như ử rữ mất đi sức sống. Trong mắt ai nấy, chỉ còn đọng lại một dáng người lạnh đậm, tao nhã mà tinh tế làm sao.

---

[1] Mạn đà la, hay tên tiếng Việt là cà độc dược. Hoa màu da cam, hình loa to rủ xuống. Như tên gọi, đây là một loại cây độc, dùng để chế tạo một thứ độc có tính chất gây hôn mê chứ không đến nỗi kinh khủng như trong truyện. Lân Vân ngữ là tác giả nhầm, vì thật ra độc tính của nó được ghi lại là để chế ra ‘mộng hân dược’ hay thuốc mê trong các truyện kiếm hiệp hay dùng, và không gây chết người nhanh đến thế. Ngoài ra, cái tên Mạn đà la thật ra ý nghĩa vô cùng, vì theo Quảng quán phương phổ có chép về hoa mạn đà la. Quảng quán phương phổ dẫn Kinh Pháp Hoa, khi Phật thuyết pháp: “Khi đó trời mưa hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha Mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha Mạn-thù-sa, rải rải trên đức Phật cùng hàng đại chúng; khắp cõi Phật sáu diệu vang động”. Quảng quán phương phổ còn viết thêm, theo Đạo gia, sao Bắc Đẩu có Đà La sứ giả tay cầm bông hoa như vậy, do đó đời sau gọi bông hoa đây là Mạn đà la. Trong Tử vi có sao Đà La, đi cùng với Kinh Dương, thuộc loại hung tinh, chính là Đà La sứ giả của Đạo gia. Ngoài ra, theo Phật giáo, Mạn đà la còn để chỉ một đồ hình vũ trụ thu nhỏ, có dạng cơ bản là một bông hoa sen tám cánh có vẽ bốn đức Như Lai và bốn Đại Bồ Tát (xem về bốn đại Bồ Tát trong Phương đại trừ phần 8). Nhưng tầng nghĩa này không liên quan nhiều đến vụ cà độc dược của chúng ta:D

[2] Không Tước Đâm, nếu dịch ra thì nghĩa là mặt chim công. Có điều trong thực tế mặt của chim công hoàn toàn như mặt các loại chim và thú khác, có tác dụng bỏ gan lợi mật, chống động kinh và giúp sáng mắt, không những không độc, mà còn có thể kháng khuẩn chống viêm, thanh nhiệt giải độc. Còn Không Tước Đâm độc dược khủng bố trong truyền thuyết, thực chất là một loại sâu ban miêu sống ở phía Nam Trung Quốc và nhiều tỉnh ở Việt Nam. Theo Trung y cho biết, ban miêu là thứ sâu trên cây đậu đen, mình dài độ 2 cm, có từng sọc vàng hoặc sọc đen, mõm nhọn, thân thể có mùi hôi. Có thể trộn với gạo nếp tẩm ướt rồi sao vàng, tán thành bột để bôi ngoài da trị phỏng rộp, nhưng rất độc nếu ăn phải, chỉ 3-4g bột cũng đủ làm chết người.

[3] Hạc Đình Hồng, tương truyền là lấy từ mào của con Hạc trắng. Có điều cũng như Không Tước Đâm, chất lấy từ mào con Hạc hoàn toàn không độc chút nào. Người ta nghiên cứu kỹ miêu tả, triệu chứng trong văn chương cổ thì cho rằng Hạc Đình Hồng chính là Thạch tín có công thức As_2O_3 , hay trioxit asen, chất độc hay được dùng nhất và hay gặp nhất từ trước đến nay: không màu không mùi, có dạng bột trắng. Nó được tạo ra do hóa hơi khi nung chảy, nhất là trong quá trình luyện khoáng chất, luyện vàng chẳng hạn. Thứ này không những ăn vào gây độc, mà ngay cả hít phải lẫn chạm phải cũng gây ngộ độc như thường. Nhiễm độc thạch tín do đó rất phổ biến trong giới nhân công luyện khoáng chất, nếu chỉ ngộ độc tức thời, giải độc rất nhanh chỉ mất nửa đến một ngày là hết chất độc. Nhưng nếu bị phơi nhiễm lâu dài, thạch tín sẽ ăn vào tóc, xương, móng tay, cơ bắp, và quá trình giải độc sẽ rất dài, thậm chí hàng tháng hàng năm, và rất tốn kém.

[4] Nhất ngôn cửu đỉnh: câu này quá quen thuộc rồi nhỉ, nhất ngôn cửu đỉnh, một lời đã định vững vàng như chín cái đỉnh. Chín cái đỉnh/vạc vốn tượng trưng cho vua chúa thời xưa, ví dụ như trong Cấm thành ở Huế vẫn còn lưu trữ chín cái vạc bên ngoài cung điện của vua, hay ở Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh cũng thế.

[5] Phế phũ: phổi, hay rộng hơn là chỉ nội tạng bên trong cơ thể người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thủ đoạn

Độc Cô Tuyệt đứng gần Vân Kinh nhất, nên khi thấy cô định quay đi, hần lập tức vươn tay túm lấy cánh tay cô rồi trầm giọng nói. “Khoan đi đã.”

Vân Kinh ngẩng lên nhìn hần, chỉ thấy trong mắt đầy vẻ nghiêm trang lạnh lẽo, lập tức liên tưởng ý tứ của Độc Cô Tuyệt. Kẻ hạ độc còn chưa tìm ra, làm sao cô có thể muốn bỏ đi trước được. Hiện giờ toàn bộ khu sân viện đang ở trong trạng thái đề phòng căng thẳng, ai nấy không được phép di động. Hành động của cô có thể khiến kẻ có ý đồ chộp lấy cơ hội, thế nên cô dừng bước chân, chỉ ôm Điều nhi đứng đó và khẽ ừ.

Trong khi đó, đám sứ giả sáu nước thấy các công chúa quận chúa nhà mình đều đã khá hơn, sắc mặt cũng đã có sinh khí một chút. Tuy là chưa ai tỉnh,

nhưng xem ra tính mệnh đã không còn gì đáng ngại, thế nên ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Một việc đã xong, thế là vị sứ giả nước Sở vốn cầm đầu trong đám liên nghiễm nghị nhìn Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt. “Bẩm Tàn vương bệ hạ, Sở quốc chúng tôi có ý muốn kết thân lâu dài với Tàn quốc, thế nên mới tích cực đề nghị mối nhân duyên giữa Lục công chúa nước tôi và Dục Vương gia. Sở quốc chúng tôi đến với tấm lòng chân thành, Tàn vương bệ hạ, chuyện ngày hôm nay mong ngài cho Sở quốc chúng tôi một lời giải thích.”

“Đúng thế, công chúa nước Tề chúng tôi từ ngàn dặm xa xôi mà tới, không thể cứ như thế mà mất mạng được. Tàn vương bệ hạ, việc này nếu không cho Tề quốc chúng tôi một lời giải thích, e là...” Hai nước Sở Tề tuy yếu hơn nước Tàn, nhưng cũng chẳng phải loại dễ khinh thường. Những lời này thậm chí có ý đồ cường ép.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng chờ giải thích!”

“Đúng đúng...”

Sứ giả của bốn nước còn lại tuy không dám mạnh mẽ lên tiếng như thế, nhưng mà cũng lập tức hòa theo. Xét cho cùng trong việc này họ là bên có lý mà.

Độc Cô Hành nghe vậy, lạnh lùng quét mắt liếc đám sứ giả sáu nước một cái, uy nghiêm lạnh lẽo, khiến không khí chung quanh như bị đè ép rất nhiều.

“Chuyện hôm nay, quả nhân ắt sẽ nói rõ ràng cho các nước.” Giọng nói đầy khí phách trầm trầm lãnh khốc, chắc chắn và oai vệ.

“Thế thì tốt.” Sứ giả hai nước Sở và Tề đồng loạt gật đầu.

Độc Cô Tuyệt thì quay sang nhìn lướt qua các sứ giả. Chiếc mặt nạ sắt đã che mất phần nào vẻ mặt của hắn, chỉ có Vân Kinh đứng sát cạnh là cảm nhận rõ ràng hắn đang cố gắng nén lửa giận của mình. Bỗng hắn hừ một tiếng lạnh lùng. “Nếu là người của nước Tàn ta gây ra, mặc cho các người trừng trị. Có điều, nếu để bản vương biết là có kẻ dám có lòng dạ không nên có với bản vương, đừng trách bản vương xuống tay ác độc.”

Lời này vừa thốt, vẻ mặt các sứ giả vốn nghiêm trang bỗng ngẩn ra rồi cẩn thận nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện chút bất an. Kẻ nào đó mà Dục Vương nói chính là chỉ người của sáu nước. Phải biết rằng Dục Vương nói được ắt sẽ làm được. Nếu quả thật là một trong số sáu nước có ý mượn dao giết người, e là không thể chỉ giải thích xin lỗi là xong. Với tính cách của Độc Cô Tuyệt, xem ra nếu điều đó là sự thật, nước kia dễ phải bồi thành cát đất cũng nên.

Nỗi lo càng lúc càng lớn, vì ai biết đại vương nhà mình tính toán thế nào, liệu có phải người khác tới làm gì hay không. Phải biết khắp bảy nước nơi nơi đều có gian tế, nếu có một lệnh hay phải hi sinh ai đó thì cũng là bình thường. Do đó, hai vị sứ giả nước Sở và nước Tề khi nãy còn khá là kiêu căng ngạo mạn, giờ đều nhũn mày không dám lên tiếng.

“Khỏi bẩm bệ hạ, Dục Vương gia, mọi người đều đã tập hợp lại.” Đúng lúc đó, thống lĩnh ngự lâm quân bước tới trước mặt hai người, quỳ một chân xuống nói lớn.

Độc Cô Hành ừ một tiếng, rồi quay sang Độc Cô Tuyệt. “Việc này, vương đệ toàn quyền xử lý.” Trên phương diện quân sự, ở nước Tàn không ai có thể làm hơn được Độc Cô Tuyệt. Trong tay hắn chấp chương ba quân, thật sự là nhân tài trên mặt trận này.

Độc Cô Tuyệt lên tiếng vâng lệnh, rồi thông thả bước tới phía mọi người đang tụ tập một chỗ.

Nơi đó, hơn một trăm người bị chia làm ba nhóm lớn. Nhóm thứ nhất là những kẻ có cơ hội đến gần hạ độc rượu nhất, cùng những người đã tới gần nơi đó nhất. Nhóm thứ hai, là đám thiên kim tiểu thư và quý tộc trong triều đứng chung quanh dạo chơi, vốn không quá đáng ngại. Nhóm thứ ba là những người đứng ở phía xa nhất trong sân, những người có ít cơ hội xuống tay nhất. Thuộc hạ của Độc Cô Tuyệt đã nhanh chóng phân loại trước để chuẩn bị rồi.

“Dục Vương gia, tiểu nhân bị oan... Dục Vương gia khai ân...”

“Dục Vương gia khai ân a...” Chung quanh lập tức ồ ào lên tiếng.

Ánh mắt rét lạnh của Độc Cô Tuyệt lướt qua nhóm người thứ nhất, bao gồm các thái giám, cung nữ, và một vài cận thần. Ai nấy đều nơm nớp lo sợ quỳ xuống lớn tiếng kêu la. Phải biết rằng rơi vào tay Độc Cô Tuyệt, không bỏ mạng thì cũng nửa sống nửa chết lột da rút gân.

“Bẩm Vương gia, thuộc hạ tìm thấy vật này trong bụi cỏ.” Đang lúc này, một binh sĩ nhanh nhẹn bước tới, trong tay cầm một chiếc bình hoa rất nhỏ bằng sứ bọc trong một tấm khăn gấm. Không cần Độc Cô Tuyệt ra lệnh, những người này đã sớm biết phải làm gì tìm gì. Dưới tay Độc Cô Tuyệt, không hề có kẻ nào vô dụng.

Độc Cô Tuyệt vươn tay đón lấy cả bình lẫn khăn, rồi đưa lên mũi ngửi. Đúng là mùi Mạn Đà La. Thứ này vừa pha vào chỗ khác lập tức không mùi không mị, nhưng nếu ở trạng thái tinh thuần hoàn toàn, sẽ có một mùi hương rất nhẹ, nhẹ đến gần như không người thấy được.

Hắn ta ngẫm nghĩ thường thức chiếc bình sứ nhỏ trong tay rồi cười lạnh, phất tay áo một cái. Lập tức phía sau có người bưng đến một chiếc ghế bành lớn, Độc Cô Tuyệt nghiêng ngàng ngồi xuống tựa lưng vào ghế, lạnh lùng lên tiếng, “Các người cũng biết tính bản vương rồi, cũng biết bản vương muốn hỏi điều gì. Bản vương rất hi vọng trong chốc lát có thể nghe thấy câu trả lời làm bản vương hài lòng.”

Dứt lời, cánh tay lại vung lên, lập tức đám binh sĩ vây chung quanh nhóm người thứ nhất lập tức dậm chân xoay người, chia ra làm hai. Một nửa trong số

đó cầm đại côn trong tay, hung hăng đập mạnh lên đám cung nữ, nha hoàn, công công các loại, thậm chí cả mấy người cận thân cũng chẳng bỏ qua. Chỉ thoáng chốc cả sân vang dội tiếng kêu rên, nhưng không ai dám gào khóc lớn tiếng, vì biết nếu làm như thế, Độc Cô Tuyết sẽ còn xuống tay ác độc hơn. Sự hung ác của Dực Vương vốn có tiếng rói.

Không thèm nhìn đám người bị đánh này nữa, Độc Cô Tuyết lại lừ lừ nhìn sang nhóm người thứ hai giờ đang run như cây sậy lo sợ, nhàn nhạt lên tiếng. “Sau bọn chúng sẽ đến lượt các ngươi. Bản vương chỉ ột cơ hội này mà thôi.”

Vừa dứt lời, đám người trong nhóm thứ hai ai nấy hoảng hốt, đám con cháu nhà quan này ai mà không biết tác phong của Độc Cô Tuyết. Thế nên bao tiếng xì xào kêu gọi liền vang lên. “Có ai thấy bất kỳ hành động khác thường của kẻ nào, mau mau mà nói ra, bằng không cả đám sẽ bị đánh chết mất, mau lên chứ!”

“Mau mau, ai thấy có kẻ nào mờ ám...” Tiếng nói run rẩy hỗn loạn cứ thế truyền qua truyền lại.

Độc Cô Tuyết thản nhiên ngồi trên ghế, mắt lại chăm chú ngắm nghía chiếc bình sứ trong tay, đáng vẻ hoàn toàn không hề sốt ruột, như thể đang nhàn nhã thưởng thức khung cảnh trước mặt một cách đầy hưởng thụ. Mà Độc Cô Hành ngồi phía sau trên cao cũng không nói lời nào, chỉ tập trung thưởng thức chén trà trong tay.

Vân Khinh đứng đó, nhìn thấy sau lưng một cung nữ nhanh chóng hiện lên màu đỏ ối, không khỏi hơi hơi nhú mày. Cách làm này của Độc Cô Tuyết, cô thừa hiểu vốn là để cho đám sứ giả kia chứng kiến. Tình cảnh này không thể không làm lớn chuyện, thật sự tìm kẻ hạ độc, thậm chí gọi cả những thuộc hạ chuyên môn dụng hình của hắn ta tới ra tay. Nên biết thủ đoạn của Độc Cô Tuyết chưa bao giờ là nhẹ nhàng, đây cũng tính là tội liên đới mà.

Văng vẳng bên tai tiếng kêu rên và khóc lóc, khiến Vân Khinh không khỏi thờ dãi rồi bước tới, vừa cầm lấy chiếc bình sứ trong tay Độc Cô Tuyết vừa nói. “Dừng tay đi, ta sẽ tìm cho ngươi.”

Độc Cô Tuyết sững sốt, rồi bỗng cong cong khóe môi lên thành một nụ cười bí hiểm. Rồi hần khoát tay, tiếng côn đánh vào da thịt lập tức ngưng bật.

Vân Khinh không nhìn mọi người, chỉ đưa chiếc bình sứ lên mũi Điều nhi, để nó ngửi một hồi rồi lãnh đạm lên tiếng. “Khứ giác của động vật là bén nhạy nhất. Chỉ cần nó ngửi mùi trên chiếc bình này là sẽ có thể tìm ra chiếc bình của ai.” Dứt lời cô vuốt ve Điều nhi rồi từ tốn quay sang nhìn mọi người trong sân.

Cả vườn lặng im không một tiếng động, cả trăm cả nghìn người đứng đó, mà tưởng chừng như một tiếng lá rơi cũng trở nên nghe rõ. Lời nói của Vân Khinh khiến kẻ cần lo lắng lập tức căng thẳng không thôi, kẻ không cần lo lắng lập tức nhẹ người. Bản lĩnh của Điều nhi, bọn họ vừa rồi đều đã thấy, đương nhiên sẽ không có vấn đề.

Vèo... Điều nhi đang được Vân Khinh vuốt ve, bỗng phóng ra như ánh chớp xẹt ngang trời, như sao băng lóe lên mà xông thẳng vào trong đám người kia. Lập tức ai nấy vội lùi lại, tránh đường để nơi đó lộ ra.

Đó là một cung nữ mặc váy màu hồng phấn, giờ gương mặt đã nửa đen nửa trắng, quỳ trên mặt đất. Còn Điều nhi đang cán thẳng vào cổ cô ta.

“Không phải ta.”

Vân Khinh nhìn thiếu nữ đang cố biện minh kia, rồi vẫy tay gọi Điều nhi lại, thản nhiên trả lời. “Nếu không phải cô, có gì uống thuốc độc tự sát? Nên biết Điều nhi của ta không phải chó, không ngửi thấy mùi gì mà chỉ quen thuộc với độc dược. Nếu không phải cô chột dạ uống thuốc độc định từ vô đối chứng[1], ta nào có cách nào tìm ra cô?”

Mũi của Điều nhi chỉ ngửi thấy độc, không ngửi thấy mùi. Vừa xong Vân Khinh nhìn mọi người, chính là để kẻ hạ độc có thời gian uống thuốc độc tự sát. Phải biết rằng kẻ đã có thể ra tay như thế, tuyệt đối sẽ không mong sống sót sau chuyện này, nên chắc chắn đã ôm quyết tâm tự sát. Cô không sợ năng ta uống thuốc độc, chỉ sợ năng ta không uống.

Cô gái kia lập tức tái mét mặt mày, rồi bỗng lật tay định đập lên đỉnh đầu. Có điều chung quanh nàng ta đã sớm có mặt đám thị vệ dàn trận chờ sẵn, họ vừa ra tay, một chương tách bàn tay kia ra, rồi lại một chương khiến cô ta hôn mê bất tỉnh. Ai đó đồng thời kiểm tra sắc mặt nàng ta rồi cao giọng bẩm báo. “Bẩm Vương gia, là độc Mạn Đà La.”

“Xuất sắc, thật xuất sắc.” Chân tướng đã rõ ràng, Độc Cô Hành bỗng vỗ tay khen ngợi trong sự tĩnh lặng chung quanh, khiến mọi người còn lại vốn ngần ngại chưa kịp phản ứng giật mình tỉnh táo lại.

Độc Cô Tuyết này giờ vẫn chăm chú nhìn Vân Khinh, ý cười trên môi càng thêm sâu sắc, mà ánh mắt bỗng lóe lên hưng phấn như một kẻ đi săn nhìn thấy con mồi, nhưng chỉ trầm giọng lên tiếng. “Không tệ lắm, chưa khiến ta thất vọng!”

Vân Khinh không thèm để ý đến hắn, chỉ vừa vuốt Điều nhi vừa lạnh nhạt nói. “Ta đi trước.” Dứt lời cô vừa ôm Điều nhi, vừa thản nhiên như không bỏ đi trong ánh nhìn chăm chú của tất cả, chỉ để lại một bóng lưng thanh nhã, ung dung, tỏa sáng hơn người.

---

[1] Từ vô đối chứng: Kẻ đã chết không đối chứng, khai nhận được nữa.

+ Tại lờm xao mà đọc tên chương cứ có cảm giác như ‘Nhan sắc có hạn thù đoạn vô biên’ thế nhỉ? Trong này ai chả có nhan sắc ==”=

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiên nữ

Mọi việc tiếp theo cũng được xử lý xong xuôi. Có được kẻ hạ độc trong tay là được, còn về việc sau lưng ai mới là người sai khiến, kẻ cả nài ta có là cảm tử không sợ chết, chỉ cần còn sống rơi vào tay Độc Cô Tuyết, chắc chắn có thể bắt nài ta khai ra được, nên tất nhiên có thể ăn nói với sáu nước kia rồi.

Đồng thời, nếu trong sáu nước có kẻ nào muốn mượn đao giết người, sẽ càng giúp cho Độc Cô Tuyết có được một cái cơ tốt. Xét cho cùng đình chiến bấy nhiêu năm, cũng đến lúc phải mài đao một chút rồi chứ. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn phải là do một nước khác gây ra.

Một lễ hội hoa Mẫu đơn tốt đẹp là thế, cuối cùng lại kết thúc đầy vội vã. Đám sứ giả các nước, rồi thì hoàng thân quốc thích quan to quý tộc trong triều làm gì còn có bụng dạ nào mà ngắm hoa.

Sau hội Bách hoa Mẫu đơn hỗn loạn kia, dân chúng bình dân khắp Khánh thành của Tần quốc dĩ nhiên ai nấy đều khen ngợi thủ đoạn cứng rắn của Dục Vương Độc Cô Tuyết, binh sĩ nước Tần được huấn luyện nghiêm minh. Nhưng đồng thời cái tên Văn Khinh cũng được lan truyền khắp chốn, nhất là khi nghe tin ngự y của Tần quốc đến xử lý nốt độc tố còn lại trong người các vị công chúa quận chúa, người nào cũng thốt lên những từ ngữ ca ngợi cảm thán kinh ngạc đẹp đẽ và khó lòng tưởng tượng nổi, càng khiến cho nhân vật Văn Khinh càng trở nên nổi tiếng.

Thủ đoạn thần bí khó lường, khí chất kỳ ảo mà thanh nhã, sủng vật kỳ lạ đầy đáng sợ, trí tuệ miễn tiếp đứng trên mọi người, đơn giản được truyền tai nhau thành một người trời, thế gian không tài nào có được, và cứ thế biến thành một tiên nữ với bóng hình mờ ảo, ngoài tầm tay với nhưng lại mang một tấm lòng nhân ái của người trần.

“Tiên nữ, hừ, cái dạng của người ấy à.” Trong Dục Vương phủ, Độc Cô Tuyết ngả người trên chiếc ghế dựa bằng trúc Tiêu Tương[1], nhìn Văn Khinh đang thân nhiên thông dong pha trà trước mặt, mĩa mai châm chọc lên tiếng.

Trong tay Văn Khinh là một chiếc ấm tử sa[2], rót vào hai chiếc chén nhỏ trên chiếc khay trà bằng gỗ đàn hương[3] vương vấn thứ trà Long Tỉnh[4] thượng hạng. Chỉ thoáng chốc, một mùi thơm ngan ngát bay ra, ngào ngạt cả một phòng.

Văn Khinh buông chiếc ấm tử sa xuống, nhắc lên một chiếc chén phi thúy[5] nhỏ như chén uống rượu, rồi quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết. “Lời đồn đại làm sao tin được.”

Cô cũng nào có nghĩ tới mình chỉ là không vừa mắt nên ra tay cứu những người đó một chút, thế nào đó lại hóa thành cái gì mà tiên nữ xuống trần, thần tiên bị giáng xuống trần thế như vậy. Những lời đồn đại này càng lúc càng nói quá lên, cô chỉ là biết chút y thuật, lại thêm có Điều nhi bên người, nên mới gặp may mà cứu chữa họ, thế mà truyền ra lại thành thế này. Có thể thấy lời đồn đại trên đời không cái nào là đáng tin cả.

Dĩ nhiên Văn Khinh đâu biết, đám con em quan lại, thiên kim tiểu thư hôm ấy có mặt, vì để người khác nghĩ là không phải họ chẳng có tài cán gì, mà do tình hình lúc đó quá cao siêu ngoài tầm kiểm soát, khiến thủ đoạn của họ vốn rất cao cũng không thể làm gì được, lại thêm việc cô ra tay lúc ấy, do đó cũng đánh khen cô tăng lên tận mây xanh. Không phải vì cô quá lợi hại, mà vì bọn họ đã rất lợi hại, thế nên người ra tay xử lý như cô cũng chỉ có thể lợi hại hơn bọn họ mà thôi.

Thế nên, một truyền mười, mười truyền trăm, câu chuyện càng lúc càng trở nên kỳ ảo, mang màu sắc thần kỳ vô tận.

Độc Cô Tuyết thấy Văn Khinh cầm chén trà quay lại nói chuyện với hắn, mà trên khay trà kia cũng chỉ có hai chiếc chén, hẳn là cái này dành cho hắn đây. Thoáng chốc tâm trạng của hắn trở nên rất thoải mái, hắn ung dung nở một nụ cười đầy diễm lệ và mỉa mai. “Biết sức mình có hạn tới đâu là được.” Vừa nói hắn vừa vươn tay ra, dáng vẻ đại lão gia ta đây hài lòng nhận chén trà cô dâng mời.

Văn Khinh cầm chén trà nói xong câu đó liền chuẩn bị xoay người qua chỗ khác, không hề nghĩ Độc Cô Tuyết nói xong lại đưa tay ra tiếp chiếc chén. Cô thấy vậy không khỏi ngẩn đầu nhìn Độc Cô Tuyết đang mỉm cười đầy hài lòng thỏa mãn một cái, rồi thân nhiên quay đi. “Đây là của Điều nhi.”

Mà đúng lúc đó, Điều nhi vốn chạy ra ngoài chơi từ nãy, như thể ngửi thấy mùi trà do Văn Khinh pha thơm nức mũi kia, liền phóng vào nhanh như chớp. Thân hình nhỏ bé của nó nhào tới chỗ chén trà trong tay Văn Khinh, rồi vục đầu vào đó uống ừng ực nhanh nhẹn. Một chú chồn nhỏ lại uống trà, quả là sự lạ.

Văn Khinh thấy thế, vừa vuốt nhẹ Điều nhi, vừa mỉm cười. “Uống chậm thôi, ta biết mi thích uống trà, không phải đã pha i rồi đó sao?” Nói rồi, cô với tay cầm nốt chén trà còn lại lên.

Độc Cô Tuyết ngồi cạnh, vẻ mặt vốn tươi cười đẹp đẽ tới mức yêu nghiệt, giờ đã nặng trĩu như chìm xuống đáy bể. Bàn tay vươn ra cứng đờ trong không khí, từ từ nắm lại thành nắm đấm. Cả người hắn dần dần tỏa ra một làn sát khí lạnh lẽo sắc bén. Ấy vậy lại là cho Điều nhi, không phải là cho hắn. Cả đời Độc Cô Tuyết chưa từng chịu cảnh như thế này.

Sở Văn này giờ vẫn đứng sau lưng Độc Cô Tuyết, lập tức nhanh chóng cúi gầm mặt xuống. Cả người anh ta run lên rất nhẹ, không dễ nhận ra, vẻ mặt vận vẹo nhún nhó để cố nén, còn nụ cười trên môi thì hầu như không kịp che giấu. Văn Khinh cô nương coi vậy mà lại dám không nể nang gì Vương gia nhà mình, chỉ cho Điều nhi uống trà mà không cho ngài ấy uống. Vương gia nhà mình nào đã gặp phải tình trạng này bao giờ chứ, thể diện ư, mặt sạch còn đâu...

“Của ta đâu?” Lời nói âm u rét lạnh như phát ra từ kẽ răng Độc Cô Tuyết. Tiết trời tháng năm tháng sáu vốn đã bắt đầu hơi nóng nực, lúc này lại đậm ra trở nên lạnh lẽo vô cùng, thật là quỷ dị.

Văn Khinh vươn tay lấy chén trà còn lại lên, không thèm nhìn Độc Cô Tuyết mà trả lời. “Ta chỉ có hai chiếc chén.” Dứt lời, một tay vung tay áo lên che, tay kia nâng chén trà lên định uống.

Độc Cô Tuyết thấy vẻ thần nhiên đó của Văn Khinh, nét mặt không khỏi tức giận tới xanh mét mặt mày. Lời này của cô ả, khác gì bảo không có phần cho hắn. Dực Vương ơ! Là Dực Vương, quyền khuynh thiên hạ bấy nay, giờ này lại hoàn toàn bị coi chẳng ra gì cả, thật sự là đáng hận, đáng hận mà.

Hừ, Độc Cô Tuyết hắn cũng không phải kẻ ăn thịt người. Giận dữ xong, cả thân hình Độc Cô Tuyết chợt đứng phắt lên, nhanh tới mức còn chưa kịp nhìn thấy hắn ta cử động thì đã thấy người hắn đứng lên rồi thò tay quàng qua cổ Văn Khinh. Mà Văn Khinh vốn cách hắn quá gần, khinh công cũng không dùng được, lại thêm cũng không nghĩ đến Độc Cô Tuyết sẽ ra tay. Thế nên ngụm nước trà vừa vào miệng chưa kịp nuốt xuống, thì cũng đã bị Độc Cô Tuyết bắt nạt rồi.

Phẩy tay đánh rơi chiếc chén phi thúy xuống đất vỡ tan, Độc Cô Tuyết cúi gương mặt giận dữ của mình xuống, hoàn toàn không suy nghĩ gì cả mà ngậm lấy luôn đôi môi của Văn Khinh mút mạnh. Lập tức ngụm trà trong miệng chưa kịp nuốt xuống của Văn Khinh được ‘chuyển chỗ’ qua miệng của hắn ta.

Trong mắt, ngọt ngào, thơm dịu, lại mang theo cảm giác mềm mại. Trà ngon!

“Hừ!” Uống xong trà trong miệng Văn Khinh, Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng rồi thỏa mãn đắc chí buông cô ra, lùi lại phía sau ngời trở lại xuống ghế, vẻ mặt như cười như không nhìn cô đầy hả hê.

Văn Khinh chau mày, vươn tay cầm lấy ấm trà từ sa kia rồi nhìn Độc Cô Tuyết tức tối. “Người thích uống, vậy uống cả ấm này luôn đi.” Vừa dứt lời cô hất cổ tay một cái, cả ấm trà ném thẳng vào mặt Độc Cô Tuyết.

Dáng vẻ hả hê của kẻ nào đó lập tức cứng đờ. Hắn vung tay lên hất ấm trà ra đập vào bức tường bên cạnh, nhưng toàn bộ phần nước trà nóng hổi đã kịp văng tung tóe khắp nơi. Còn về mặt của hắn thì khỏi phải nói, rúm ró lại vì giận dữ cực độ.

Trái với vẻ dửng dưng hồ hững của Văn Khinh, Sở Văn đứng sau lưng chủ nhân của mình với vẻ mặt đầy bất đắc dĩ không biết làm sao. Đã biết Văn Khinh cô nương không dễ đối phó, mà Vương gia nhà mình hết lần này đến lần khác vẫn cứ muốn tới chọc vào, đúng thật là!

“Bẩm Vương gia, Tước Vũ công chúa nước Tề, Lưu Ly công chúa nước Sở, Lý quận chúa nước Yên, Phong Ngự công chúa nước Hàn, Tinh quận chúa nước Triệu, Tương công chúa nước Ngụy đến tìm Văn Khinh tiểu thư tạ ơn cứu mạng.” Bầu không khí trong phòng đang căng thẳng toàn mùi gươm đao, Mặc Ngần bỗng bước vào cửa.

---

[1] Trúc Tiêu Tương: Tiêu Tương là một địa danh, là khúc sông nơi sông Tiêu và sông Tương hợp lại làm một. Truyền thuyết kể rằng vua Thuần có hai vợ là hai chị em Nga Hoàng và Nữ Anh. Khi vua Thuần chết, hai chị em cùng khóc chồng đến chảy máu mắt ở bên Tiêu Tương, tương truyền nước mắt hai bà vấy lên bờ trúc ven sông hóa thành vân trúc rất đẹp. Từ đó trúc mọc bên bờ Tiêu Tương nổi tiếng với vân trúc đẹp và quý. Cũng vì điển tích này mà Tào Tuyết Cần để cô Lâm hay khóc chọn Tiêu Tương quán trong vườn để ở, và tự lấy biệt hiệu inh là Tiêu Tương phi tử.

[2] Từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ uống trà như ấm, chén...

[3] Gỗ đàn hương: loại gỗ cứng, khô chậm, để lâu sẽ chuyển từ màu vàng sang màu nâu sẫm, có khả năng chống lại côn trùng và nấm, không sợ ẩm ướt. Gỗ đàn hương thường được dùng trong điêu khắc, và vì có mùi thơm nhẹ và vị cay ấm nên còn được dùng làm hương liệu, dược liệu.

[4] Trà Long Tỉnh: một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, nguồn gốc từ Hàng Châu bên bờ Tây Hồ. Là một loại trà xanh, búp non mới hái được sấy khô và ép thành phiến dẹp có màu hơi xanh hơi ngả vàng. Cách pha trà tốt và đẹp nhất thường là thả một nhúm trà vào cốc thủy tinh, rồi rót nước sôi lên. Lá trà đang ở đáy cốc sẽ ngấm nước sôi từ từ mở ra như nụ hoa, và nổi dần lên trên. Chừng nào trà nổi hết lên trên là hoàn toàn ngấm, uống được. Trà Long Tỉnh uống không gắt, không đắng, vị chất nhẹ, uống xong dư vị ngọt nơi cuống lưỡi, nhưng quả là không nên uống nhiều. Một cốc là đủ. (Toàn bộ là kinh nghiệm bản thân, và cóp nguyên si từ phần chính mình chú thích bên truyện Phương đại trù:D)

[5] Ngọc phi thúy hay còn gọi là cẩm thạch loại có màu xanh lục, loại tốt nhất trong các loại cẩm thạch. Mỏ ngọc phi thúy có nhiều ở Myanmar và Văn Nam, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Xuất phủ

“Đi, tới ám lao!” Độc Cô Tuyết đứng dậy, vẻ mặt thần nhiên lạnh lùng ném lại một câu rồi quay lưng đi thẳng, Sở Văn vội vã đuổi theo sau lưng.

Ám lao là một bộ phận bí mật thuộc Độc Cô Tuyết, được tạo ra chính là cho đám gian tế, trọng phạm. Đã vào ám lao, chỉ có thể phun ra toàn bộ bí mật, kết cục tử tế là hoàn toàn không tưởng.

Ả cung nữ giả hạ độc hai ngày trước đã bị áp giải tới đó, có điều ả ta khoá mõm khá chặt, hai ngày rồi mà còn chưa chịu khai ra kẻ đứng sau lưng chỉ đạo là ai. Vốn Độc Cô Tuyết không cần tự mình đến đó, có điều hiện giờ trong phủ lại mò đến mấy kẻ hèn hạ không vừa mắt. Hèn hạ mà không bỏ đi, với thân phận của những kẻ đó, hèn hạ không thể không ra gặp mặt. Điều này thật sự đáng ghét, thà là đến ám lao xử lý tội phạm còn dễ chịu hơn mấy cô ả ông ẹo kia.

Mặc Ly thấy Độc Cô Tuyết tình bơ dứt khoát bỏ chạy lấy người, không khỏi quay sang nhìn Vân Kinh.

Cô mỉm cười vuốt ve Điều Nhi, từ tốn nói. “Điều Nhi, hiếm khi có dịp tới kinh đô nước Tần. Chúng ta cũng nên dạo quanh thăm thú chút nhi.” Nói rồi cô ôm lấy Điều Nhi đứng lên, cũng tình bơ dứt khoát không kém quay người bỏ đi.

Vân Kinh vốn không thích gặp gỡ người khác, đặc biệt là những kẻ tâm địa khôn lường. Nhân vật chủ yếu là Độc Cô Tuyết còn có thể bỏ đi, nhân vật làm nền như cô sao lại không thể chứ. So với việc phí thời gian ngồi đó tán hươu tán vượn đối phó với mấy cô công chúa ấy, chi bằng xuất phủ đi dạo loanh quanh, thăm thú cảnh sắc Khánh thành còn hơn.

Mặc Ly nghe thấy thế, không khỏi nín lặng. Người nào người nấy thi nhau bỏ chạy lấy người, thật là hết nói nổi cả Vương gia nhà mình lẫn Vân Kinh cô nương. Nhưng rồi anh ta cũng đành phải quay lại bảm bảo. Công chúa thì đã sao chứ, không cần nể mặt thì sẽ không nể mặt.

Kinh thành Tần quốc, mười dặm phồn hoa, nhìn quanh đều có thể nhìn thấy mặt đường lát đá xen lẫn với tường thành lầu gác chen chúc, khiến người ta có một cảm giác thô kệch khó lòng tưởng tượng nổi. Đình đài lầu gác, đường xá chợ búa cửa hàng tửu quán, nơi nơi đều mang nét cổ kính pha với nét rêu phong xù xì do dòng thời gian mài dũa, giản dị hào phóng, mà vẫn không kém phần nghiêm túc trang trọng. Trên đường phố, mỗi người nam người nữ đang cất bước lại qua, ai nấy ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, nhưng từ trong mỗi người đều toát ra một vẻ anh dũng khó bì. Cái vẻ ấy, được toả ra từ tận trong xương cốt người của Tần quốc, nên có thể nói, nước Tần anh dũng thiện chiến, là do từng người dân từ nhỏ tới lớn mà thành.

“Không được ăn nữa. Ăn nhiều quá đi, nhìn cái bụng nhỏ của mi xem, tròn ừm rồi còn gì?” Vân Kinh đứng cạnh một sạp hàng bán thịt nướng đơn sơ bên đường, nhìn Điều Nhi giờ đang ngồi chồm chồm giữa sạp mà hết nói nổi.

Đặc điểm của nước Tần là chuộng võ và thích ăn những đồ muối dầm nướng sấy. Trên đường phố đâu đâu cũng có thể nhìn thấy đủ các sạp các gánh bán thịt gà rừng, dê núi, trâu bò nướng. Trên cái bếp than lớn, đám động vật này làm sạch nhưng không lột da vật lông được để lên. Khi thịt đã chín mới bỏ ra đem lột da, moi sạch các loại hương liệu gia vị trước đó đã nhồi vào bụng. Thế nên hương vị thịt nướng thật sự rất ngon.

Điều Nhi quay sang chít chít với Vân Kinh mấy tiếng, rồi lại cúi đầu dán chặt đôi mắt nhỏ tròn vo vào một chú gà rừng bóng mượt mỡ màng bên cạnh. Nhìn dáng vẻ của nó này, chao ôi...

“Thôi đi nào, thích thì mai ta lại mang mi ra đây ăn tiếp.” Vân Kinh lắc đầu bật cười, vẻ thật không biết làm sao, nhóc chồn này tham ăn quá đi. Cô vừa nói vừa bước lại gần ôm lấy Điều Nhi.

Mặc Ngần vốn đi theo Vân Kinh ra ngoài dạo chơi, giờ chỉ biết đứng đó xoa xoa vùng giữa hai bên lông mày mà rằng. “Thật tại hạ chưa bao giờ thấy chú chồn nào thông minh lanh lợi như thế này.” Quả là nó dường như nghe hiểu tiếng người vậy, tuy là ngoài Vân Kinh cô nương không ai có thể chỉ huy nó được.

Vân Kinh nghe vậy mỉm cười. “Điều Nhi vốn thông minh mà.” Cô vừa nói vừa vuốt ve Điều Nhi, mà trong lúc này chú chồn nhỏ vẫn không quên ngoảnh đầu đăm đăm âu yếm nhìn cái sạp thịt nướng không rời bỏ đi. Nói rồi Vân Kinh quay sang chủ sạp thịt. “Ông chủ à, tính tiền.”

“Không cần trả không cần trả. Vân Kinh tiểu thư và chồn con thích ăn là tốt rồi... Đây đây, đây là thịt lợn rừng lão vừa mới nướng, Điều Nhi mà thích thì cứ mang theo một ít cho nó ăn.” Ông chủ quán cao to què què cười sáng khoái, nói cũng đầy sáng khoái.

Vân Kinh nghe vậy giật mình ngạc nhiên. “Ông nhận thức ta sao?”

Ông chủ nọ cười ha hả mà rằng. “Cả Khánh thành này ai lại không nhận ra Vân Kinh tiểu thư chứ, một người một chồn cùng đi với nhau, là dấu hiệu dễ nhận ra mà. Hôm nay sạp lão được tiểu thư và Điều Nhi ghé thăm ăn uống là vinh hạnh cho lão lắm đó.” Vừa nói ông ta xoa tay cười vang, vô cùng khoái trá.

Đúng lúc đó, có ba nam nhân vừa vắn đi ngang qua sạp bán thịt, nghe thấy ông ta nói thế, một trong ba người bỗng quay lại liếc Vân Kinh một cái, rồi lại nhanh chóng quay lại đi tiếp, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ở khúc ngoặt tiếp theo.

Vân Kinh nghe xong chỉ lắc đầu cười, biết thế này mình đã không đi dạo phố.

“Tôi đã bảo chính là Vân Kinh tiểu thư mà lại, huynh còn cứ cãi, giờ thì sáng mắt ra chưa?” Một người đàn ông còn khá trẻ đang ăn thịt bỗng vô cùng

kích động quay sang nhìn một người khác bên cạnh.

“Trời ơi trông cô ấy xinh quá...”

“Huynh biết cái gì mà nói, thế không gọi là xinh, mà phải là... phải là... nói thế nào nhỉ...”

“Vân Khinh tiểu thư sao...”

Chỉ thoáng chốc, bao nhiêu người đang đứng quanh đó liền ồn ào bàn tán, vẻ mặt kích động có, hưng phấn có, kiêu gì cũng có đủ. Vân Khinh thấy vậy chỉ mỉm cười gật đầu với mọi người đang nhìn mình. Lập tức ai nấy sung sướng nhảy dựng, rồi đều đáp lễ đầy thân thiện hơn hờ xen lẫn chút sùng bái.

“Cám ơn món thịt nướng của ông chủ vậy, Vân Khinh từ chối lại thành bất kính.” Vân Khinh thấy mọi người như thế, liền quay sang gật đầu cảm tạ ông chủ rồi ôm Điều nhi định bỏ đi. Cô vốn không thích bị người khác nhòm ngó quá nhiều, bản tính cô vốn ưa sự tĩnh lặng.

Thân hình Vân Khinh còn chưa kịp quay đi hẳn, bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Một đàn chừng năm sáu con ngựa giống Đại Uyên[1] khá tốt đang sai vó lồng lên chạy như điên thẳng tới chỗ Vân Khinh đang đứng. Con nào con nấy đôi mắt đỏ bùng, đi tới đâu hỗn loạn tới đó, tốc độ như chớp giật, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt cô.

“Chạy mau...”

“Cứu tôi với...”

Tất cả đám thực khách cạnh quán bán thịt nướng lập tức hoảng hốt rú lên, ai nấy đều ù té chạy trốn. Mà Điều nhi vốn vẫn đang say đắm nhìn con gà rừng nướng trên sạp, giờ bỗng ngẩng phắt lên không biết nhìn thấy cái gì ở tí đằng xa rồi giẫy người một cái chạy mất, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Mặc Ngần vẫn đứng cạnh Vân Khinh giờ lập tức tung người tránh ra, đồng thời bảo cô. “Tránh mau.” Khinh công của Vân Khinh không phải anh ta chưa chứng kiến, việc này với cô chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Vân Khinh vẫn đứng nguyên tại chỗ không tránh né, vì ngay sau lưng cô còn một người phụ nữ và một cô bé con. Nếu giờ cô tránh ra, hai người kia sẽ gặp nguy hiểm mất. Hai người làm sao có thể chạy thoát khỏi vó lương câu kia được.

Ngựa bỗng hí vang, thót ngựa có màu lông đen nhánh với đôi mắt đỏ rực đang dẫn đầu bỗng lồng lên. Hai chân trước tung cao, thân hình gần như thẳng đứng, khí thế dũng mãnh như sấm vang chớp giật, như thể sẵn sàng đạp nát bất kỳ tất cả những chướng ngại vật cản đường trước mặt.

Mà ngay trước hai móng ngựa hung hăng ấy, là một Vân Khinh thong dong đứng nguyên tại chỗ, tà áo xanh thướt tha[2], sừng sững nổi bật.

Mọi người xung quanh la hét chói lói, đôi vó ngựa kia chỉ cần đạp xuống, người thiếu nữ thanh thoát phiêu dật kia hẳn sẽ tan xương nát thịt. Có một nam tử thân hình cường tráng múa thanh đại đao hô vang chạy tới. Người Tần vốn đầy nhiệt huyết. Nhưng không ai chú ý đến bàn tay của Vân Khinh đã đặt sẵn trên cây cỏ cầm đeo bên hông, và cũng không ai chú ý đến Mặc Ngần vẫn đứng cạnh Vân Khinh vẫn không hề ra tay.

Trong tiếng gào thét dậy đất, thót ngựa điên cuồng dường như chuẩn bị đạp xuống người Vân Khinh, bỗng nhiên có tiếng rít mạnh vang lên giữa không trung. Một mũi tên sắc nhọn như rạch mây phá gió lao tới, cắm thẳng vào giữa trán con tuấn mã màu đen kia. Mũi tên kia mạnh tới mức con tuấn mã đang đà lồng lên phía trước cũng bị đẩy bật ngã ngựa ra sau, lộn một vòng trên không trung rồi mới ngã rầm xuống đất.

Mà khi ấy, ở phía chân tường thành cách đó khá xa, người đàn ông khi nãy vừa đi lướt qua người Vân Khinh và liếc mắt nhìn cô, giờ thấy tình cảnh này lập tức cau có mặt mày, không nhìn tiếp mà nhanh chóng quay người bỏ đi.

---

[1] Đại Uyên hoặc Đại Uyển: Tên một nước thuộc Tây Vực đời nhà Hán, theo địa lý hiện nay thì thuộc vùng Trung Á. Đại Uyển nổi tiếng vì có nhiều giống ngựa hay. Tương truyền Hán Vũ Đế nghe đồn ngựa Đại Uyển rất tốt, bèn sai sứ thần mang vàng bạc tới đổi. Có điều trong quá trình thỏa thuận hai bên không đồng nhất ý kiến, không những ngựa không đổi được mà sứ thần cũng bị giết. Vũ Đế giận dữ bèn dẫn lượt sai quân đi đánh Đại Uyển, cuối cùng giết đại vương nước này rồi sát nhập Đại Uyển vào lãnh thổ.

Quay lại

[2] Nguyên văn là thanh sam 青衫. Từ này có khá nhiều nghĩa ngoài nghĩa đen là áo xanh: quần áo đơn sơ giản dị; dáng vẻ thoát tục của thần tiên, trang phục của tước quan tước hầu... Ở đây khá là khó chọn một từ đầy đủ sự chơi chữ như thế, vì Vân Khinh vừa ăn mặc giản dị, vừa được truyền tụng là thần tiên giáng trần, nên Lãnh Vân chỉ để nguyên là tà áo xanh thướt tha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Có phát hiện

Lại nhắc lại, con ngựa đen chạy đầu ngẩng ra sau. Nét mặt Vân Kinh chỉ hơi nhúc nhích hầu như không thay đổi biểu tình. Mấy ngón tay tưởng như vô tình đặt trên dây đàn cũng lơ đãng rụt lại.

Tiếng gió rít gào vun vút qua người cô, bốn mũi tên dài vút qua thân người Vân Kinh, rín rít xé gió mà bay tới cắm thẳng vào bốn thót ngựa điên tiếp theo, mũi nào mũi nấy trúng ngay giữa trán, đâm sâu vào tận tới đuôi.

Tiếng ngựa hí đầy tuyệt vọng vang dội khắp con đường, càng làm cho không khí chung quanh vốn ảm đạm càng thêm ảm đạm. Người người ai nấy vừa rồi còn sợ hãi hốt hoảng là thế, giờ con nguy hiểm đã qua lập tức phản ứng thật là nhanh. Tiếng hoan hô trầm trồ ngợi khen bỗng chốc ồn ào náo nhiệt.

Vân Kinh nhìn lướt qua xác mấy thót ngựa chết trước mặt, gương mặt phẳng phất một nụ cười nhàn nhạt. Cô quay đầu lại nhìn về phía người vừa ra tay. Cách đó không xa sau lưng cô, có ba con ngựa đứng nguyên đó. Người cưỡi ngựa đứng đầu khoảng hai ba chục tuổi, mặc một bộ áo vải thô màu xanh, mái tóc dài đen tuyền được túm lại lỏng lẻo sau gáy khiến cho anh ta mang một vẻ phớt đời. Tay anh ta đang phe phẩy một tấm quạt xếp màu trắng, nét mặt biếng nhác, mà nét cười trên môi như có như không đang hướng về cô. Cùng với vẻ anh tuấn sáng ngời là một bộ dáng bất cần đời rõ rệt. Sau lưng anh ta hai người đứng hai bên giờ đang thu lại hai cây trường cung, ai nấy đều mày thanh mắt sáng, nhưng bất ngờ nhất lại chỉ là hai thiếu niên mang dáng vẻ trẻ con hơn mười tuổi. Cậu đứng bên trái có vẻ mặt hờ hững đang ngoác miệng cười, còn cậu bên phải lại lạnh lùng nghiêm nghị thậm chí hơi tàn nhẫn. Mỗi người mỗi vẻ hoàn toàn đối lập nhau.

Người qua đường xung quanh cũng nhìn về phía đó, khi thấy rõ dung mạo ba người, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng. Chỉ có Vân Kinh không hề biểu lộ gì trên mặt mà chỉ khẽ nhún nhằng khom người hướng về phía họ.

“Đa tạ.”

“Không có gì, giúp người cho vui ấy mà!”

Gã thiếu niên mặt mày tươi rói liền phẩy tay nói với giọng đầy bất cần, như thể vừa rồi hai người vừa mới bắn chết một con gà chứ không phải một đàn ngựa điên cuồng phi tới, nhẹ nhàng ung dung tới mức khiến người ghen tị.

Mọi người vây quanh không khỏi ồ lên kinh sợ. Mà ba kẻ kia cũng thân nhiên không quan tâm đến sự sùng bái của mọi người lẫn những ánh mắt khâm phục, lập tức ra roi giục ngựa chạy tới. Khi tới gần, gã nam tử này giờ vẫn đang phe phẩy chiếc quạt trong tay đầy thờ ơ vừa cười về biếng nhác, vừa khẽ gật đầu với Vân Kinh giờ đang khẽ bước nhường đường. Vân Kinh cũng lễ phép gật đầu lại. Rõ ràng ba người kia không có ý định dừng lại bất chuyện, càng không nghĩ cứu người cần được trả ơn. Vân Kinh nhìn rõ tâm tính của họ, thế nên mới mỉm cười tránh đường.

Giây phút đi lướt qua nhau, bỗng khỏe mắt nam tử kia liếc thấy chiếc cổ đeo bên hông Vân Kinh, đôi môi anh ta bỗng nhếch lên một chút, ánh mắt lóe lên nhìn cô rồi nói với giọng chỉ đủ hai người nghe.

“Âm công, xem ra không chừng chúng ta nhiều chuyện xen ngang cũng nên...”

Vân Kinh thấy nam tử kia chỉ liếc mắt đã nhận ra cây cổ cầm cô vẫn mang theo là vũ khí để sử dụng âm công chứ không phải một cây cổ cầm thông thường, trong lòng bỗng chốc hơi giật mình. Người không am hiểu âm công căn cứ thực khó mà nhận ra nhạc khí như thế, rốt cục nam nhân kia là người thường hay không phải người thường... Có điều cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười nhả nhận.

“Vẫn là đa tạ ra tay.”

Một câu nói ung dung lễ phép, vừa không để lộ ra liệu cô có biết âm công hay không, mà cũng chẳng phản đối lời của người nọ. Thái độ lập lờ thế nào cũng được này, không khác gì một đầm nước sâu thăm đáy bí hiểm.

Người kia bỗng ngửa mặt cười to, hai chân khẽ thúc vào bụng ngựa khiến tuấn mã bắt đầu sai vó, hai thiếu niên kia cũng nhanh chóng đuổi theo sau. Ba người như một làn gió mát, khẽ xáo động không gian rồi biến mất, chỉ để lại ba bóng lưng thấp thoáng.

“Lợi hại thật.”

Mặc Ngần cũng bước lại gần, vừa nhìn theo bóng dáng ba người kia vừa nói với Vân Kinh. Vân Kinh gật đầu, cô hiểu ý Mặc Ngần là chỉ võ công của hai thiếu niên kia. Chỉ trong nháy mắt năm mũi tên đã được bắn ra, vừa chuẩn xác, mà lực đạo lại mạnh mẽ tới vậy, dĩ nhiên hoàn toàn xứng đáng hai chữ lợi hại. Có điều cái gật đầu của cô là dành cho gã nam tử kia, người đó, nhất định là một cao thủ.

“Có điều Vương gia nhà tại hạ còn lợi hại hơn, năm thót ngựa điên kia không cần hai lần mới bắn được năm mũi tên, mà một lần giương cung năm mũi tên cùng bắn, uy lực tuyệt đối không thua kém hai đứa bé kia!” Mặc Ngần nói nói một hồi lại không thể không quay lại so sánh ca ngợi chủ nhân của mình.

Vân Kinh nghe vậy liền mỉm cười. Sự lợi hại của Độc Cô Tuyệt dĩ nhiên cô đã từng chứng kiến rồi. Thế rồi cô quay đầu nhìn quanh để tìm Điều Nhi khi này chạy đâu chẳng biết. Mặc Ngần thấy Vân Kinh đảo mắt tìm kiếm, liền nhỏ giọng thốt.

“Đừng nhìn. Kẻ xuống tay đã chuồn rất nhanh, tại hạ ấy vậy mà lại chưa kịp tra tòi.”

Y vừa nói vừa mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có năm cây ngân châm nhỏ xíu. Mấy thót ngựa nổi điên phi như bay tới là y đã biết có chuyện không ổn, kiểm tra xung quanh chán chê mà lại không thể cảm giác nổi một chút sát khí nào. Trong lúc mọi người bị ba kẻ đã bắn tên cứu trợ kia thu hút sự chú ý, y cũng đã nhanh chóng tìm thấy mấy cây ngân châm đâm vào đầu đám ngựa điên kia. Có thể đi theo Độc Cô Tuyệt, không hề có người nào kém cỏi vô năng cả.

Vân Khinh thấy thế, trong chớp mắt đã hiểu rõ mọi chuyện. Đám ngựa điên lên là do có người gây ra, mà lại là nhằm vào cô nữa sao? Cô đâu có kẻ thù nào? Lập tức Vân Khinh trầm ngâm nhầu mày.

“Tại hạ thấy chi bằng chúng ta lại đi dạo một chút xem sao?” Mặc Ngân thấy Vân Khinh im lặng, bỗng nhiên mở miệng đề nghị.

Vân Khinh ngẩng lên liếc nhìn y một cái, mà y cũng nhanh chóng đánh mắt ra hiệu cho cô. Đã có người muốn nhằm vào cô, có một lần tự nhiên sẽ có lần thứ hai. Mà nếu hai người tiếp tục đi dạo loanh quanh, sẽ có thể cho kẻ ném đá giấu tay kia thêm cơ hội. Phải biết rằng Vân Khinh cũng không phải một cô gái chân yếu tay mềm trời gà không chặt mà chính là thâm tàng bất lộ, hai người họ chưa chắc đã gặp nguy hiểm.

Vân Khinh hiểu ý của Mặc Ngân, tập trung suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cô cười khẽ.

“Không cần, Độc Cô Tuyết ở chỗ nào?”

Mặc Ngân ngạc nhiên, hồi nào giờ Vân Khinh cô nương chưa từng quan tâm Vương gia nhà y ở đâu, vậy sao giờ lại...

Vân Khinh thấy Mặc Ngân không hiểu ra sao, liền vừa bước tránh ra khỏi năm xác ngựa tiến về phía trước để tránh khỏi đám quân chúng vây quanh, vừa khẽ nói.

“Ta chưa hề có thù oán với ai, nên thiết tưởng ngoại trừ lần này làm hồng chuyện lớn của người ta, e là không có ân oán gì khác.”

Lời nói giản đơn đậm mực, nhưng Mặc Ngân là người thông minh lập tức hiểu ra người đánh lén Vân Khinh là ai. Khóe môi y thoáng chốc cong lên một nét cười đầy tàn nhẫn. “Đi theo tại hạ.”

Vừa nói xong, hai người đồng thời nhìn thấy Độc Cô Tuyết đang đứng cách đó không xa, hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường. Trên mặt hấn tuy vẫn đeo mặt nạ, nhưng nụ cười lạnh lẽo ác nghiệt trên môi cũng đã đập thẳng vào mắt Vân Khinh. Cô cùng Mặc Ngân liền bước tới gần, chỉ thấy Sở Vân luôn đi theo Độc Cô Tuyết mỉm cười.

“Không sợ chúng tôi, chỉ sợ chúng không tới. Vương gia vốn là đang để cho họ không gian rộng rãiặng tiện bề ra tay đó mà.”

Vừa dứt lời Vân Khinh và Mặc Ngân cũng đã hiểu rõ. Hóa ra Độc Cô Tuyết chính là đang chờ dịp này đây. Có điều Độc Cô Tuyết này giờ vẫn dán mắt chăm chăm ngó Vân Khinh không lên tiếng, giờ trong mắt hấn bỗng lóe lên một tia lạnh lẽo, giọng nói trầm trầm đầy vẻ giận dữ cũng bật thốt.

“Người bót treu hoa ghẹo nguyệt cho ta, không được cười với người ngoài!”

Sở Vân cùng Mặc Ngân nghe rồi đều ngẩn ra. Hai người liếc nhau một cái rồi vội quay đi. Câu nói này...

Chỉ có Vân Khinh liếc Độc Cô Tuyết một cái rồi dứt khoát phớt lờ hấn. Gã này làm nhằm linh tinh cái gì không biết.

“Đi!”

Vân Khinh lập tức quay người định đi hướng một con đường nhỏ khác. Có điều chưa kịp quay hết, một bóng đen thui nhỏ xíu đã lao vọt tới. Điều nhi thoăn thoắt chạy trên mặt đất, đến nơi dậm chân một cái lấy đà nhảy lên lộn một vòng trên không rồi rơi vào vòng tay của Vân Khinh, trong miệng ngậm một khối gỗ hình cá kỳ quái màu đen, trang sức không ra trang sức mà con dấu cũng chẳng phải con dấu.

“Cái gì thế này?” Vân Khinh ngạc nhiên thốt.

Độc Cô Tuyết còn đang cau kinh cau có vì Vân Khinh không thêm để ý đến mình thì thấy Điều nhi ngậm một thứ kỳ quái chạy tới. Hấn lập tức vươn tay ra đón lấy rồi nhìn nhìn nghĩ ngợi một chốc. Bỗng nhiên nét mặt hấn rạng rỡ hấn lên, khóe môi cũng không nhịn được mà cong cong lên đầy tà ác, ánh mắt lộ ra vẻ khát máu. Vân Khinh biết, Độc Cô Tuyết đã có phát hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bí ẩn

“Về phủ.”

Độc Cô Tuyết phẩy tay, rồi tiện đà cầm luôn lấy bàn tay của Vân Khinh đang đứng cạnh hấn, vô cùng hào hứng bước nhanh về phía trước.

Vân Khinh khẽ nhầu mày rồi giận dữ nói.

“Bỏ ra.”

Vừa nói cô vừa vung tay để giã khỏi cái nắm của Độc Cô Tuyết. Mà Độc Cô Tuyết lại càng siết chặt tay cô hơn. Xét về sức lực, Vân Kinh làm sao có thể là đối thủ của Độc Cô Tuyết, thế nên bàn tay mảnh mai bị siết tới trắng bệch, mặt trên còn xuất hiện một tầng đỏ lựng.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh giận dữ trừng mắt với hắn, lại càng thêm vui vẻ nhìn chung quanh và thấy ai nấy đều không dám nhìn thẳng mình mà chỉ dám len lén liếc trộm. Hắn cúi xuống ghé sát tai Vân Kinh đầy vẻ áp bức.

“Cả kinh thành này ai chẳng biết Vân Kinh người là người của ta.”

Con phần nộ của Vân Kinh càng thêm mạnh mẽ khiến mặt cô cũng đỏ bừng lên, cô liếc thấy dân chúng chung quanh đều nhìn trộm mình và Độc Cô Tuyết với vẻ ước ao xen lẫn nụ cười mờ ám, lập tức nhíu mày trừng mắt nhìn hắn.

“Người biết rõ đó không phải sự thật.”

Quan hệ giữa cô và Độc Cô Tuyết cũng chỉ là quan hệ giao dịch, kèm theo việc hắn hạ độc cô chưa chịu giải, sao giờ lại biến thành cái gì mà người của hắn ta chứ, lời đồn này ở đâu ra không biết? Cơ mà cô nào hay, phủ Dực Vương gia vốn chưa bao giờ có bóng dáng nữ nhân nào, thêm vụ náo nhiệt mới đây nhất ở hội hoa, khiến cho trong lòng dân chúng, quan hệ giữa cô và Độc Cô Tuyết vô cùng mờ ám. Có thể ở trong Dực Vương phủ, nếu không phải người của Dực Vương Độc Cô Tuyết thì còn ai vào đây, nên đó có thể coi là chuyện rõ ràng hoàn toàn không cần nghi ngờ. Huống gì trong hội Bách hoa Mẫu đơn, Độc Cô Tuyết lại còn ban thưởng rượu cho cô nữa, nên mối quan hệ này càng không cần phải nói nhiều thêm làm gì.

“Ta biết rõ. Thế nên người còn dám cười với người khác nữa, ta không ngại biến điều đó thành sự thật.”

Độc Cô Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói vào tai Vân Kinh, giọng điệu rít qua kẽ răng không khác gì một ác ma.

“Ta cười hay không là việc của ta.” Vân Kinh nổi cáu.

“Người cứ việc thử xem.”

Hai kẻ đang cãi vã kia đã cố ép giọng thấp nhất, nhưng làm sao thoát khỏi tai Sở Vân với Mặc Ngân đang lững thững đi sau. Hai vị thuộc hạ thân tín kia lắng nghe cuộc tranh cãi gay gắt kia, chỉ biết nhìn nhau cười khổ lắc đầu. Quả thật hai người hoàn toàn không hiểu vị Vương gia lấy lòng nhà mình hóa thành kẻ nhỏ mọn hẹp hòi với một nụ cười như thế. Cứ cãi vã dài dòng như vậy, chả có ý nghĩa gì cả.

Cơ mà hai người không hề bỏ qua việc hai kẻ kia vì cãi nhau hăng say và chuyển chủ đề nhanh quá nên đã quên hai bàn tay vẫn đang nắm cùng một chỗ nên là cứ thế vừa cãi nhau ôm tới vừa dặt tay nhau trở về phủ Dực Vương.

Trong Dực Vương phủ, không ngờ là đám công chúa quận chúa kia lại kiên trì đến thế, dăm ba cô túm tụm nói chuyện cười đùa vui vẻ trong lúc ngồi chờ, còn nói cái gì mà xét cho cùng cũng đang rảnh rồi, nên ngồi chờ Vân Kinh về bằng được để cảm tạ rồi mới đi. Tuy rằng ẩn sau thái độ đó là cái gì thì ai cũng biết, nhưng mức độ kiên nhẫn chờ đợi kia âu cũng đáng khen. Độc Cô Tuyết nghe bẩm báo xong cũng không nổi giận gì cả, chỉ nở một nụ cười đầy cô hồn.

“Bản vương cũng đang muốn gặp các nàng, thật đúng lúc!”

Nói rồi hắn bỏ tay Vân Kinh ra, nắm chặt cái mảnh gỗ nhỏ hình con cá kỳ lạ kia thần nhiên bước tới hướng chính sảnh. Vân Kinh vốn chẳng có ý định tìm hiểu xem Độc Cô Tuyết phát hiện cái gì, nhưng vừa định quay đi, Sở Vân đang sau cô đã mỉm cười thốt.

“Cô nương cùng đi thôi, để xem chú chồn nhỏ của chúng ta đã lập công gì chứ?”

Vân Kinh nghe vậy thoáng nhìn Điều Nhi đang ngồi chơi trên vai mình. Được rồi, sao Điều Nhi lại ngậm thứ này quay lại, thứ này có ích gì chẳng. Cô không có hứng dò xem Độc Cô Tuyết muốn làm gì, nhưng lại rất có hứng muốn biết Điều Nhi đã làm việc hay ho gì. Thế là cô vừa khẽ vuốt ve Điều Nhi vừa gật đầu.

“Được.” rồi đi theo sau Độc Cô Tuyết.

“Dực Vương gia!”

Vừa vào tới phòng khách, đám công chúa quận chúa đang ngồi chơi rảnh rồi uống trà tán gẫu kia lập tức im bật, nở nụ cười tươi tắn đứng lên hành lễ về đây chào hỏi Độc Cô Tuyết.

“Tiếp đãi sơ sài, thất lễ rồi.” Độc Cô Tuyết gật đầu lạnh lùng rồi bước thẳng tới chủ vị, ngay cả câu khách sáo cũng được thốt ra lạnh như băng.

“Nào có, là chúng thiếp tự tiện tới chơi quấy rối Dực Vương gia mới đúng.” Tước Vũ công chúa nước Tề khiêm tốn trả lời đầy lễ độ.

Gương mặt Độc Cô Tuyết đang đeo mặt nạ nhìn không rõ biểu tình. Hắn ừ một tiếng rồi lạnh lùng thốt.

“Ngồi đi.”

Lập tức mấy cô công chúa quận chúa vội khom người cảm tạ rồi lục tục ngồi xuống. Vân Kinh cũng chẳng thêm để ý quy củ phép tắc thân phận gì cả, thần nhiên như không tự ngồi xuống bên cạnh. Độc Cô Tuyết không nói gì, mà mấy vị công chúa kia thấy thế càng thêm yên lặng không nói câu nào, nét mặt tươi cười nhìn Vân Kinh.

“Đức Vương gia, chúng thần thiếp cố ý tới để tạ ơn cứu mạng của Vân Kinh muội muội.”

Lưu Ly công chúa của Sở quốc cười nói về chân thành, gọi câu muội muội rõ là thân thiết lấy lòng.

“Tiện tay mà thôi.”

Độc Cô Tuyết không thêm đề tâm lạnh nhạt trả lời, ý hấn là đã hoàn toàn coi Vân Kinh là vật sở hữu cá nhân, thế nên cô làm gì cũng không khác gì hấn làm. Cái vẻ dĩ nhiên phải thế của hấn khiến mấy cô công chúa quận chúa còn đang tươi cười thân thiện suýt nữa không giữ nổi nụ cười trên mặt. Có điều dĩ nhiên đám thiếu nữ này đâu phải bình thường, nên chỉ thoáng cứng đờ một chút rồi nụ cười lại càng thêm sáng lạng.

Ngược lại về thân nhiên của Vân Kinh lại hoàn toàn tự nhiên, vì quả thật cô chỉ là tiện tay mới cứu họ nên không chờ người tới tạ ơn. Độc Cô Tuyết lại giúp cô trả lời, càng tốt. Ánh mắt hấn quét một lượt qua năm vị công chúa quận chúa trong đại sảnh, rồi bỗng Độc Cô Tuyết mân mê chú cá nhỏ bằng gỗ trong tay nhìn thẳng vào Lý quận chúa của Yên quốc, lạnh lùng lên tiếng.

“Cây trâm trên đầu quận chúa không tệ lắm.”

Cô Lý quận chúa kia thoáng kinh ngạc vì được chỉ đích danh, lập tức nụ cười càng rộng nở như hoa thắm. Nàng vừa gỡ cây trâm trên đầu xuống vừa nhìn Độc Cô Tuyết duyên dáng cười.

“Đức Vương gia quá khen, chỉ là một chiếc trâm ngọc bé nhỏ, không giá trị bằng một nụ cười.”

Độc Cô Tuyết nào phải người đang không tự nhiên đi quan tâm xem trang sức trên đầu mấy cô như thế nào, thế nên Vân Kinh nghe thấy hấn chột nói vậy, lập tức chăm chú nhìn kỹ chiếc trâm ngọc trong tay Lý quận chúa. Đó chỉ là một cây trâm bạch ngọc bé xiu, không giống những thứ trâm cài thông thường mà mang hình một chú cá nhỏ vô cùng sinh động. Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Vân Kinh bỗng giật mình. Tuy con cá này không giống lắm với con cá Điều nhi ngâm vẽ, nhưng nếu cô nhìn không nhầm, vị trí con mắt hai con cá giống hệt nhau. Nghĩa là...

Độc Cô Tuyết nhẹ nhàng ngả người dựa vào lưng ghế bằng ngọc lưu ly nạm vàng, lạnh lùng nói tiếp.

“Rất có điểm riêng.”

Lý quận chúa nghe được câu khen dù là lạnh nhạt của Độc Cô Tuyết lập tức càng cười ngọt ngào lấy lòng hơn.

“Đây là linh ngư (cá thần), là biểu tượng tín ngưỡng và bùa hộ mệnh của hoàng gia Yên quốc, theo truyền thuyết kể lại thì đó là thủy thần của Yên quốc, có thể bảo hộ cho nước thiếp mưa thuận gió hòa, thế nên thường là ít để lộ cho người ngoài thấy. Do đó người đời hiếm khi gặp nó, và cũng có thể coi đó là điểm đặc biệt nhất của Yên quốc chúng thiếp.”

Độc Cô Tuyết nghe tới đây, khoe môi hơi hơi cong lên giống như một nụ cười đầy tà ác mỉa mai. Nàng Lý quận chúa kia thấy vẻ mặt hấn như thế, nụ cười càng thêm đẹp đẽ rạng ngời. Nếu chỉ nhờ cây trâm này mà có thể khiến Độc Cô Tuyết vừa ý nàng ta, thế thì quả là vận may trời ban cho nàng. Tuy là gã Độc Cô Tuyết này nổi tiếng hiếu sát, dung mạo lại không rõ, có điều nhân vật như gã Yên quốc của nàng vẫn phải cực lực lấy lòng thôi.

Bốn vị công chúa khác thấy vậy, tuy trên mặt vẫn bảo trì nét cười tươi tắn nhưng ai nấy đều thầm bối rối. Xem dáng vẻ Độc Cô Tuyết như thế vô cùng hài lòng vừa ý thế kia, nhưng mà lại là vị quận chúa một nước bé nhỏ, xem ra đây không phải dấu hiệu tốt. Nhưng nào ai hay ẩn sau nụ cười mỉa mai hoặc lòng người của hấn ta là cái gì đâu.

Vân Kinh cũng hơi khó hiểu, một con cá kỳ quái chả hiểu từ đâu ra thì nói lên cái gì, Độc Cô Tuyết đang có bí ẩn gì chứ? Cô vừa vuốt ve Điều nhi vừa trầm ngâm nghĩ ngợi. Rốt cục Điều nhi lấy đâu ra thứ này nhỉ? Nên biết Điều nhi không phải kiểu tự nhiên tha gì đó về không rõ nguyên nhân, hấn là tóm lấy từ trên người ai đó. Là kẻ nào dám chọc đến Điều nhi? Xét cho cùng Độc Cô Tuyết đã phát hiện cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kể chủ mưu

Vân Kinh còn đang trầm ngâm suy nghĩ, Độc Cô Tuyết vẫn đang mân mê khối gỗ hình con cá quái lạ kia, bỗng trong mắt hấn lóe lên một tia sáng kỳ quặc rồi chậm rãi gạt đầu.

“Thật tốt!”

Hai chữ này được thốt ra đầy thân nhiên hào phóng, khiến cho Lý quận chúa cùng mấy công chúa còn lại thật chẳng hiểu liệu có phải Độc Cô Tuyết có hàm ý khác hay chỉ là thật sự khen ngợi mà thôi. Các nàng không thể làm gì khác hơn là vẫn tiếp tục mỉm cười, cố gắng thể hiện ra dáng vẻ tao nhã lịch sự của mình. Chỉ có Vân Kinh có thể hiểu ra ý của hấn ẩn đằng sau câu nói ngắn gọn ấy. Độc Cô Tuyết thật ra vừa đặt một cái bẫy cho Lý quận chúa nhay vào. Chỉ mấy câu ngắn gọn đã tìm ra được xuất xứ của con cá kia, nếu quả thật con cá đó có ý nghĩa gì. Vị quận chúa này thế là đã khai sạch ra

quốc gia của mình mất rồi.

Nghĩ vậy, Vân Kinh không khỏi ngẩng lên liếc nhìn Độc Cô Tuyết đang ngồi trên cao. Đôi mắt hắt ta thật là lợi hại, rõ ràng thậm chí không thèm quan tâm dung mạo đám nữ tử này thế nào, nhưng lại có thể biết tường tận cây trăm trên đầu ai có hình gì. Sự quan sát tỉ mỉ của hắt thật sự khiến Vân Kinh không khỏi thảm bội phục.

Còn đang thảm phục hắt trong lòng, gã Độc Cô Tuyết kia vốn đang nhìn Lý quân chúa này giờ bỗng đảo mắt nhìn thẳng về phía cô. Dường như ánh mắt cô đã để lộ cho hắt biết rõ ràng cô đang nghĩ gì, nên khoe môi hắt bỗng cong cong lên vẽ đầy khoái trá. Cô không nhịn được phì cười. Gã Độc Cô Tuyết này thật đúng không biết khiêm tốn là gì! Mà Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh cười với mình, vẻ mặt hắt càng thêm phơi phới.

“Ngày mai cùng nhau đi chơi hồ.”

Với bộ dạng đầy thoải mái của mình, hắt vui vẻ đảo mắt nhìn lướt qua đám công chúa quân chúa đang im thin thít không dám lên tiếng kia rồi nói. Năm thiếu nữ thấy hắt đột nhiên nói thế, ai nấy đều hờ hững sung sướng rồi ngượng ngùng đỏ mặt. Có thể đi chơi trên hồ cùng Dục Vương Độc Cô Tuyết, có cho vàng các nàng cũng không dám mơ tới việc này. Độc Cô Tuyết vốn không phải một người thích đi chơi hồ lắm. Lập tức cô nào cô ấy đều nhanh nhẹn gật đầu nhận lời rồi uyển chuyển nói lời cáo từ. Nên biết kiểu người như Độc Cô Tuyết đã nói tới mức độ này chính là bao hàm ẩn ý đuổi khách. Mặc cô ai chẳng thành tình với những chuyện này, dĩ nhiên hiểu rõ lúc nào nên kiên trì ở lại lúc nào cần phải thu quân.

Năm vị công chúa quân chúa đã rời khỏi phòng khách, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết không lên tiếng. Độc Cô Tuyết thấy vậy ngả ngón tựa vào lưng ghế, tay vẫn không ngớt nghịch con cá bằng gỗ trong tay cười gian xảo.

“Vội cái gì.”

Dứt lời hắt phẩy tay ra hiệu cho hạ nhân bưng lên một ly trà có màu xanh lục rồi vừa ngoắc ngoắc gọi Điều Nhi vừa nhìn Vân Kinh với nụ cười càng gian ác hơn. Điều Nhi này giờ vẫn bám lấy vai Vân Kinh lập tức tung người nhảy phắt về phía cái ly trong tay Độc Cô Tuyết, hai chi trước ôm chặt lấy ly trà ngúc đầu vào uống từng ực. Tay Độc Cô Tuyết vẫn giữ cái chén, ánh mắt hắt vẫn dán chặt vào cô, nụ cười càng lúc càng lộ vẻ đắc ý.

Chứng kiến cảnh trước mặt Vân Kinh chỉ biết lắc đầu, gã Độc Cô Tuyết này cũng giỏi nghĩ ra trò này, lại đi dùng nước có độc để dụ dỗ Điều Nhi. Ngày nào cũng cho chồn con uống như thế, rõ ràng kẻ nào đó đang rắp tâm phá hoại đồng minh của cô, tranh thủ lôi kéo Điều Nhi đứng về phía hắt đây mà. Ngó về mặt cười đầy tà ác của hắt ta, Vân Kinh thẳng thừng quay đầu ra chỗ khác nhìn trời xanh mây trắng dịu dàng ngoài cửa. Nếu chỉ cần chút xú dụ dỗ như thế Điều Nhi đã đứng về phía hắt, thì nó đã sớm rời cô mà đi từ lâu rồi. Có điều gã nọ muốn nuôi ăn Điều Nhi thì cứ việc tự nhiên, đương không có người tự nguyện dâng lên đồ tốt, cần gì phải chối từ chứ?

Chung quanh vắng lặng yên ắng, Vân Kinh ngồi nhìn ngoài trời, Độc Cô Tuyết ngồi yên cầm ly trà cho Điều Nhi uống, Sở Văn Mặc Ly Mặc Ngân đứng sau cũng không lên tiếng, trong đại sảnh im lặng vô cùng.

Gió từ từ nổi lên xao động mặt nước hồ gợn sóng lăn tăn. Mãn đêm đang chậm chậm bao phủ từ lúc nào. Bỗng Dục Vương phủ bùng sáng rực rỡ, đèn đóm vừa mới được thắp lên. Nhưng năm người trong phòng khách vẫn không ai động đậy, chỉ có Điều Nhi đã uống trà no nê giờ ôm chặt lấy ly trà ngủ khì từ lâu. Ai nấy, dường như đang chờ đợi một điều gì.

Vạn vật đang im ắng như đang say giấc nồng, bỗng có tiếng chân bước dồn dập vang lên, không hỗn loạn, cũng không vội vã, vững vàng mạnh mẽ bước về phía này. Vân Kinh thu lại ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn ngoài trời, tập trung tư tưởng vào chuyện sắp xảy ra. Điều mọi người đợi, đã tới rồi.

“Bẩm Vương gia, quả nhiên không ngoài dự đoán của Vương gia, có người đột nhập phía ám lao!”

Một nam tử hắt dáng vẻ vạm vỡ mặc y phục đen tuyền rào bước vào phòng khách rồi quỳ một chân xuống bẩm báo.

Vừa nghe vậy, Độc Cô Tuyết khẽ nhếch môi lên thành một nụ cười đầy khát máu rồi lạnh lùng ừ một tiếng, không hỏi gì thêm. Kẻ mới tới vẫn cúi đầu, tiếp tục bẩm cáo.

“Tổng cộng có mười lăm người tới, mục tiêu là để giết chết gian tế, chỉ sau khoảng nửa chén trà, toàn bộ đã bắt sống, không có thương vong.”

Nét mặt Dục Vương gia thản nhiên gật đầu. “Chưa thật lùi.”

“Chúng thuộc hạ không dám.” Kẻ kia ngẩng lên nghiêm chỉnh trả lời.

Chủ nhân của y lạnh lùng phẩy tay ra hiệu, người kia lập tức đứng phắt dậy vung tay về phía màn đêm ngoài cửa. Chỉ thoáng chốc mười mấy nam nhân ăn mặc y hệt người nọ bước vào, mỗi người nắm trong tay một kẻ đột nhập toàn thân mặc đồ đen, nghiêm chỉnh ngay ngắn bước vào.

Vân Kinh thấy phía sau người kia bỗng dưng xuất hiện nhiều người như vậy không nén được ngỡ ngơ. Tiếng bước chân vừa rồi vang lên nghe như chỉ có một người, trật tự đều đặn, chỉ là hơi nặng nề một chút, không ngờ không phải của một người mà lại là từng này người cùng bước đều nhau, hơn mười người như một, khiến cho người khác không khỏi kinh hãi.

Hơn mười người mặc áo đen như mực, đồng nhịp bước lên rồi cũng đồng loạt buông đám sát thủ đột nhập trong tay ra, sau đó nhanh chóng tách ra đứng hai bên, ai nấy như một, không một tiếng động.

Vân Kinh nhìn lướt qua bọn họ rồi cúi đầu xem đám sát thủ bị bắt, y phục dạ hành màu đen xộc xệch mất trật tự, thương tích khắp nơi, máu me đầm đìa, tay chân đều bị vắn xoắn một cách bất thường, rõ ràng là bị ai đó bẻ trật khớp, nằm la liệt trên mặt đất, miệng há hốc không ngậm được do bị bẻ

lệch quai hàm

Tay chân trật khớp toàn bộ, để không những không thể giết người mà còn không thể tự sát. Vận lệch quai hàm, để kẻ đó không thể cắn vỡ thuốc độc giấu trong răng tự tử. Thân là sắt thủ cảm tử mà đến tự tử cũng không làm nổi, thủ hạ của Độc Cô Tuyết quả thật rất mạnh, khiến người khác không thể không thần phục.

“Đã khám toàn thân, không có manh mối.”

Gã nam tử bước vào đầu tiên trầm giọng nói. Độc Cô Tuyết cười lạnh. Sắt thủ, hay đúng hơn là quân cảm tử thế này, làm sao có thể mang theo manh mối gì có thể tiết lộ thân phận khi làm nhiệm vụ chứ. Độc Cô Tuyết vốn không nghĩ có thể moi được điều gì từ đám người kia. Còn đang cười khẩy chưa kịp làm gì, Điều nhi đang ngủ say bị tiếng động đánh thức bỗng vọt một cái phóng qua người Độc Cô Tuyết rồi đáp xuống cạnh một trong đám sắt thủ kia liên tục cào cào đập đập vào mặt kẻ đó, đầu không quên quay về phía Vân Kinh rít lên.

Vân Kinh kinh ngạc vội đứng lên bước lại gần nhìn kỹ gã sắt thủ bị Điều nhi cào mặt ấy. Độc Cô Tuyết nhướn mày hỏi. “Điều nhi có ý gì?”

Vân Kinh không nhìn hấn mà vẫn ngó đăm đăm nhìn gã sắt thủ kia.

“Thứ Điều nhi ngậm mang về chính là của kẻ này. Lúc đó trên đường cái, là hấn muốn giết ta!”

Điều nhi không chỉ nhạy cảm với độc dược mà còn nhạy cảm không kém với sát khí. Động vật bẩm sinh đã có trực giác rất mạnh về khí tức, khi ở trên đường kẻ này lộ ra sát khí với Vân Kinh chỉ trong nháy mắt, Mặc Ngần không kịp phát hiện ra, nhưng không có nghĩa là nó không thể phát hiện. Thế nên Điều nhi mới nhanh chóng chạy biến đi tìm tới hấn. Cũng may mà kẻ kia thu lại sát khí nhanh chóng, nếu không chắc chắn Điều nhi sẽ không bỏ qua, nhưng dù sao cũng đã kịp thò móng vuốt trộm lấy thứ không biết là bùa hộ thân hay là mảnh ghép nào đó kia mà thân quý đều không hay biết.

Độc Cô Tuyết nghe vậy lập tức nở nụ cười, vừa nghịch nghịch tấm gỗ trong tay vừa bước lại cạnh Vân Kinh nhìn gã sắt thủ không động đậy được và mặt vô cảm kia. Hấn cầm con cá bằng gỗ kia hươ hươ trước mắt gã rồi từ tốn lên tiếng.

“Hóa ra là người do hoàng gia Yến quốc phái tới. Thật là to gan, chờ mà xem bản vương xử lý nước Yến các ngươi ra sao!”

Gã sắt thủ kia nghe thế vội vã hét a a ầm ỹ, có điều cảm đã bị lệch nên không thể thốt nên lời nào.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng cười.

“Giờ các ngươi đã vô dụng với bản vương.”

Dứt lời hấn vùng tay, đám người mặc đồ đen thủ hạ của hấn này giờ đứng thẳng người im hơi lặng tiếng lập tức ra tay, rắc một tiếng đã vận gãy cổ những sắt thủ kia rồi nhấc chúng lên, đồng loạt khom người chào Độc Cô Tuyết rồi nhanh chóng quay đi.

Độc Cô Tuyết quay lại nhìn thẳng vào mắt Vân Kinh, vô cùng sáng khoái bước lại gần hơn rồi nâng cằm cô lên cúi đầu xuống như chuẩn bị hôn lên đó. Hấn nở nụ cười đầy quyến rũ mà tà ác.

“Đáng được thưởng.”

Vân Kinh nguẩy đầu quay đi, chân bước lùi lại rồi lạnh nhạt nói.

“Không cần!”

Dứt lời cô chum môi gọi Điều nhi một tiếng rồi xoay lưng bỏ đi. Phần thưởng như vậy thì không cần cũng được. Độc Cô Tuyết thoáng chốc tròn trĩnh mắt nhìn theo bóng lưng Vân Kinh giận dữ. Có điều hiện giờ tâm trạng hấn đang vui vẻ, nên hiếm hoi có dịp không leo đèo quán quít lấy Vân Kinh ăn miếng trả miếng nữa. Hấn nhìn vết máu trên mặt đất rồi mân mê con cá bằng gỗ kỳ lạ trên tay, đôi môi nhếch lên cười lạnh lẽo.

“Yến quốc ư? Được lắm... Được lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.